

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

Free Online Magazine

ฉบับที่ ๐๕๘
๒๕๖๕.๕๑

ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ

คุณดังตฤณ มีชีวิตที่ผ่านมาอย่างไร
ไปมาอย่างไร กว่าจะมาเป็นนักเขียน
หนังสือแนวธรรมะระดับแนวหน้า

หน้า ๑๙

แง่คิดจากหนังสือ

ติดตาม “หนังสือรักในดวงใจ”
ของ คุณดังตฤณ ใน
สองคำตอบจากดังตฤณ
รักแท้มีจริง!

หน้า ๕๐

ธรรมะกับไลฟ์สไตล์

เมื่อเราต้องอยู่กับโลก
แล้วจะปฏิบัติธรรมอย่างไร
มุมมองของ คุณธีรยุทธ เวชเจริญยิ่ง
ในตอน เส้นทางคู่ขนานโลกและธรรม

หน้า ๗๑

ธรรมะจากพระผู้รู้	๑๑
ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ	๑๙
รักแท้มีจริง	๒๑
ได้อาริหมอดู	๓๓
ของฝากจากหมอ	๓๙
กวีธรรม	๔๓
คำคมชวนคิด	๔๕
สัพเพหระธรรม	๔๗
แง่คิดจากหนังสือตอบจากดังตฤณ รักแท้มีจริง!	๕๐
เรื่องสั้นอิงธรรมะ	๕๙
นวนิยายอิงธรรมะ	๖๖
ธรรมะกับไลฟ์สไตล์	๗๑
พาเที่ยว เอี้ยวธรรม	๘๓

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

ที่ปรึกษาและผู้จุดประกาย: ศรินย์ ไมตรีเวช

หัวหน้าบรรณาธิการ

จากใจบ.ก.ใกล้ตัว: อลิสา ฉัตรานนท์
 ธรรมะจากพระผู้รู้: อนัญญา เรื่องมา
 เตรียมเสียบังไว้เลี้ยงตัว: อนัญญา เรื่องมา
 เขียนคนให้เป็นเทวดา: อนัญญา เรื่องมา
 ได้อาริหมอดู: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
 กวีธรรม: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

คำคมชวนคิด: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สัพเพหระธรรม: ชนินทร์ อารีหนู

ธรรมะจากคนสู่ikel: พรราวพรรณราย

มัลลิกะมาลย์ ทองเยี่ยมมาศ

ของฝากจากหมอ: พริม ทังวงศ์

แง่คิดจากหนังสือ: เกสรา เตมลิณวณิช

นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ: สุปราณี วอง

เที่ยววัด: เกสรา เตมลิณวณิช

ธรรมะปฏิบัติ: ชนินทร์ อารีหนู

ธรรมะกับไลฟ์สไตล์: ศดานันท์ จารุพูนผล

กองบรรณาธิการ: กนกเรขา ฤทธาภิรักษ์

กานต์พัทธ์ รัชพันธ์ • กิษรา รัตนภิรัต

จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ • ชนินทร์ อารีหนู

ณัฐชญา บุญมานันท์ • ณัฐธิดา ปนิตานตะ

ณัฐพร สกุลอุทัยศักดิ์ • ปริยาภรณ์ เจริญบุตร

ปิยมงคล ไชติเกติย • พรราวพรรณราย

มัลลิกะมาลย์ ทองเยี่ยมมาศ

พรหมเนตร สมรักษ์ • พิจิตรา โตวิชัย

พิทา จารุพูนผล • พีรยสร์ อุบลวัตร

มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์ • เมธี ตั้งตรงจิตร

เขยาลักษณ์ เกิดปราโมทย์ • วรางคณา บุตรดี

วิบุรณ์ศักดิ์ ใจภักดี • วิมล ถาวรวิภาส

วิมุตติยา นิวาตังบกข • ศดานันท์ จารุพูนผล

ศศิธร ศิวะนันท์ทาภรณ์ • ศิราภรณ์ อภิรัฐ

สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์ • สารินี สาณะเสน

สิทธินันท์ ชนะรัตน์ • สุปราณี วอง

อนัญญ์อร ยิ่งชล • อนัญญา เรื่องมา

อมรา ตั้งบริบูรณ์รัตน์ • อัชฌนา ผลานวัตร

ฝ่ายรวบรวมบทความ: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ฝ่ายสื่อสารเสียงอ่านนิตยสาร: อนุสรณ์ ตรีโสภา

ฝ่ายสื่อเว็บไซต์: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

ไฟล์น สายสนิทยสิริกุล • กฤษฏ์ อักษรวงศ์

ฝ่ายสื่อ Word: พีรยสร์ อุบลวัตร

ฝ่ายสื่อ PDF: บุญยศศักดิ์ อีรวงศ์กิจ

เกียรติภูมิ จารุเสน • จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

โยธิน มรกตอัมพร • วรณรักษ์ ปัญจขวพร

ฝ่ายระบบ Send mail: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

และทีมงานอาสาท่านอื่นๆ อีกจำนวนมาก

ท่านสามารถรับนิตยสารฉบับนี้ได้
 ในรูปแบบ เสียงอ่าน • Word

สุขสันต์วันคริสต์มาส และสวัสดีปีใหม่ค่ะ :)

นิตยสารฉบับส่งท้ายปลายปี ๒๕๕๑ นี้

เปิดมาก็ได้ทักทายคุณผู้อ่านตรงกับ “วันคริสต์มาส” พอดีเลยนะค่ะ *<|:-{)

เป็นวันบรรยากาศเรีงรีน ชื่นมื่น ได้อารมณ์จึงเกิลเบลล์ กันอีกคราหนึ่ง

หลังจากที่ผ่านวันวุ่นวายในช่วงสามร้อยกว่าวันที่ผ่านมา :)

เห็นความแตกแยกทะเลาะเบาะแว้งของผู้คนในประเทศ ในช่วงที่ผ่านมาแล้ว

กลับมาคิดดูอีกที ที่จริงแล้ว ถึงแม้จะไม่มีเหตุการณ์บ้านเมืองมาเป็นปัจจัยก็ตาม

แต่ในชีวิตประจำวันของการอยู่ร่วมกัน

การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในสังคมเล็ก ๆ ย่อย ๆ

เราต่างคนต่างก็มีเรื่องให้กระทบกระทั่งผิดใจกันได้ไม่ยากในทุก ๆ วันอยู่แล้วนะค่ะ

บางคนนี่ก็เข้าใจผิดคนโน้น บางคนโน้นก็ไม่พอใจคนนี้

บางคนนี่ก็พูดจาไม่เข้าหูคนนั้น บางคนนั้นก็ไมยอมคนโน้น ฯลฯ

จนบางทีที่เคยเห็นเดินกอดคอกันอยู่ ก็พลอยโกรธซึ่งมันติดต่อกันไปได้ง่ายตาย

ทั้งที่บางเรื่องอาจเป็นเพียงน้ำผึ้งหยดเดียวเท่านั้นเอง แต่สำหรับบางคน

เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ บางเรื่อง ก็กลับเป็นเรื่องที่ยากจะอภัยต่อกัน

พระอาจารย์พรหมวังโส เจ้าอาวาสวัดป่าโพธิญาณ ประเทศออสเตรเลีย

เคยเล่าเรื่อง “อิฐสองก้อน” ไว้ในหนังสือ “ชวนม่วนชื่น” ไว้อย่างน่าฟังทีเดียวค่ะ

พูดถึงเรื่องนี้แล้วก็เลยอยากนำมาเล่าให้คุณผู้อ่านที่ยังไม่เคยอ่านได้ฟังกันดูนะค่ะ

พระอาจารย์พรหม ท่านเล่าว่า ตอนที่ท่านเริ่มสร้างวัดจากที่ดินเปล่า ๆ หนึ่ง

การก่อสร้างนั้นช่างยากเย็น แม้แต่การก่อกำแพงอิฐที่ดูเหมือนเป็นเรื่องง่าย ๆ

แค่โปะปูนลงไป แล้ววางก้อนอิฐ ตะदानนี้ที่ ดำนันนี้ที่ ให้เข้าที่ ก็น่าจะใช้ได้แล้ว

แต่ความจริง... ตอนเริ่มก่ออิฐใหม่ๆ ตะกตมูมหนึ่ง อีกมูมหนึ่งก็กลับยกขึ้น
พอกด้านที่ยกให้ลงมา อิฐก็เริ่มแตกแนว พอดันกลับเข้าที่ มูมแรกก็สูงเกินไปอีก

แต่ท่านก็อดทนก่อกำแพงอิฐนี้อย่างไม่สนใจว่าจะต้องใช้เวลายาวนานสักเท่าใด
เพื่อจัดเรียงอิฐทุกก้อน ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย และถูกวางไว้โดยสมบูรณ์ที่สุด
จนกระทั่ง กำแพงอิฐแผงแรกสำเร็จลงด้วยดี

ท่านก้าวถอยหลังออกมาเพื่อชื่นชมผลงานนั้น
แต่แล้ว... ก็กลับสังเกตเห็นว่า มีอิฐอยู่สองก้อน ที่ทำมุมเอียงกับแนวอิฐก้อนอื่น ๆ
ทำให้กำแพงทั้งแผงมีตำหนิและดูไม่สวยงามเลย

แต่ถึงเวลานั้น ปูนก็แข็งเกินกว่าที่จะดึงอิฐสองก้อนนั้นมาเรียงใหม่ได้แล้ว
พระอาจารย์พรหมท่านรู้สึกล้ออายอย่างยิ่งที่กำแพงมีความน่าเกลียด ไม่สวยงาม
จึงขออนุญาตท่านเจ้าอาวาสทุบทิ้งเพื่อที่จะสร้างใหม่ แต่ท่านเจ้าอาวาสไม่อนุญาต
นับตั้งแต่นั้น เมื่อมีแขกมาเยี่ยมชมนัด พระอาจารย์พรหมก็มักจะพาผู้ที่มาเยี่ยมชม
เดินเล็งกำแพงแถบนั้น และดึงความสนใจไปที่ส่วนอื่นๆ เสมอ ๆ

จนกระทั่ง ๓ เดือนต่อมา มีผู้มาเยี่ยมชมนัดคนหนึ่ง
เห็นกำแพงนั้นเข้า และเอ่ยกับท่านว่า “กำแพงนี้สวยดีนี่”
“คุณลืมแว่นสายตาไว้ในรถหรือเปล่า
คุณไม่เห็นหรือว่ามีอิฐ ๒ ก้อน ที่ก่อผิดพลาด จนกำแพงดูไม่ดี”
“ใช่... ผมเห็นอิฐสองก้อนนั้น” ชายผู้นั้นตอบ
“แต่ผมก็เห็นด้วยว่า มีอิฐอีก ๙๙๘ ก้อน ก่อไว้เป็นระเบียบสวยงามมาก”

พระอาจารย์พรหมถึงกับอึ้ง...
เป็นครั้งแรกในรอบ ๓ เดือน ที่ท่านสามารถมองเห็นอิฐก้อนอื่นๆ บนกำแพง
ที่ผ่านมา นอกเหนือจากอิฐ ๒ ก้อนที่เป็นปัญหา
ตาของท่านมีดบอดต่อสิ่งอื่นทั้งหมด
ทั้งที่จริง อิฐทุกก้อน ทุกตำแหน่ง นอกจากอิฐ ๒ ก้อนนั้น

ล้วนก่อไว้อย่างดีไม่มีที่ติ

ยิ่งไปกว่านั้น จำนวนอิฐที่ดีก็มีมากกว่าอิฐไม่ดี ๒ ก้อนนั้นด้วย

ท่านอยากทลายกำแพงลง เพราะมองเห็นแต่อิฐ ๒ ก้อนที่ผิดพลาด

ทันทีที่ความรู้สึกเปิดกว้าง มองเห็นอิฐก้อนดี ๆ จำนวนมากบนกำแพงนี้
กำแพงเดิมที่อยากทลายลงก็กลับงดงามขึ้นมาทันที

“ใช่... กำแพงนี้สวยดี” พระอาจารย์พรหมหันไปเปรยกับชายผู้มาเยี่ยมชมคนนั้น

นับแต่นั้น เมื่อท่านมีสายตาที่สามารถมองเห็นอิฐดี ๆ ได้แล้ว

กำแพงนี้ก็ไม่น่าเกลียดสำหรับท่านอีกต่อไป...

เช่นเดียวกัน เราทุกคนต่างก็มีอิฐ ๒ ก้อนนั้นอยู่ในตัวเองกันทั้งนั้นแหละ

ไม่มีใครหรอกค่ะ ที่จะดีร้อยเปอร์เซ็นต์ หรือเลวร้ายร้อยเปอร์เซ็นต์

อย่าว่าแต่ใครเลยล่ะ ตัวเราเองนี่แหละ คนเดียวกัน วันเดียวกันแท้ ๆ

ยังแกว่งขึ้นแกว่งลง เป็นคนดีบ้าง เป็นคนน่าเกลียดบ้าง สลับกันไปได้ทั้งวัน

หลายคน ตัดสัมพันธ์กับคนเคยที่เคยใกล้ชิดและปรารถนาดีต่อกันมา

เพราะเพ่งมองแต่อิฐที่ไม่ดี ๒ ก้อนในคนเหล่านั้น

หากเราหันมามองผู้คนรอบข้างด้วยสายตาที่เมตตาต่อกันมากขึ้น

ไม่ให้เรื่องลบเพียงหนึ่งหรือสอง มาทำลายความสวยงามที่เคยมีต่อกันถึงร้อยถึงพัน

ขัดแย้งกันอย่างไร เปิดใจคุยกันด้วยเหตุด้วยผล

ผิดพลาดอย่างไร น้อมรับไปปรับปรุง และให้อภัยต่อกัน

แม้กำแพงนั้นจะมีตำหนิอย่างไร

มันก็จะยังคงตระหง่านสวยงาม และคุ้มภัยให้กันและกันได้เสมอ

ที่จริง ไม่เท่าไรเราก็ตายจากกันอยู่แล้วนะค่ะ

ที่จะได้อยู่ช่วยเหลือเกื้อกูลกันนั้น เอาเข้าจริงก็ไม่ได้นานสักเท่าไรหรอกค่ะ

อิฐแค่ ๒ ก้อน ไม่ได้มีค่าควรแก่การนำมาเป็นสาระยึดถืออะไรในชีวิตเลย

ทั้งเรา ทั้งคนอื่น ทุกคน ต่างก็ล้วนเป็นผู้ที่ยัง “ต้องขัดเกลา” ด้วยกันทั้งสิ้น
ขอเพียง พร้อมปรับปรุงตน พร้อมให้โอกาส และพร้อมให้อภัย ทั้งต่อผู้อื่น และต่อ
ตัวเอง

เราต่างคนต่างก็จะได้พัฒนาจิตใจของตัวเองไปพร้อม ๆ กันด้วย

สุดท้ายแล้ว... กำแพงก็อาจจะไม่สวยสักหน่อย และอาจจะไม่มีวันสวยขึ้นเลยก็ได้
แต่เชื่อเลยล่ะว่า ผู้คนรอบรั้วกำแพงน่าจะมีความสุขกว่ากันเป็นกอง ว่าไหมคะ :)

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

คุณผู้อ่านที่เป็นผู้หญิงหลายท่าน เคยเกิดความคิดนี้ไหมคะว่า
ถ้าได้เกิดเป็นผู้ชาย แล้วมีโอกาสได้บวชพระก็ดีสิ ยิ่งถ้าได้เกิดสมัยพุทธกาล
ได้ฟังธรรมจากพระพุทธองค์ด้วย มรรคผลนิพพานคงอยู่ไม่ไกลแน่นอน
คุณ fullMind เธอก็คิดอย่างนั้นล่ะ จนกระทั่ง เธอได้ฟังเรื่องราวเรื่องหนึ่ง
ที่กระทบใจเธออย่างแรง และเชื่อว่าคงกระทบใจคุณผู้อ่านบางท่านด้วยเช่นกัน
ต้องลองพลิกไปอ่านเรื่อง **วันสุดท้าย ในคอลัมน์ สัพเพพระธรรม** กันดูแล้วล่ะค่ะ

คอลัมน์ **ธรรมะกับไลฟ์สไตล์ ฉบับนี้ คุณตันหยง** มาพร้อมกับ
บทสัมภาษณ์ คุณธีรยุทธ เวชเจริญยิ่ง ผู้เป็นทั้งผู้จัดการฝ่ายส่งออก
บริษัท ผลไม้กระป๋องประจวบ จำกัด ผู้บรรยายธรรมที่วัดพุทธปัญญา นนทบุรี
และเจ้าของผลงานหนังสือ “สอนแม่หัดปฏิบัติธรรม” และ “ใหม่แกะกล่อง”
ในตอน **เส้นทางคู่ขนานโลกและธรรมของ คุณธีรยุทธ เวชเจริญยิ่ง**
เมื่อเราต้องอยู่กับโลก ต้องทำงาน เรียนหนังสือ มีครอบครัว ฯลฯ
แล้วจะปฏิบัติธรรมอย่างไร คุณธีรยุทธมีมุมมองที่น่าสนใจมาฝากกันค่ะ

ปิดท้าย ส่งปลายปี ด้วยคอลัมน์ใหม่ที่คุณดังตฤณเคยอุปไว้เมื่อฉบับก่อนโน้น
มีใครเคยสงสัยไหมคะว่า **คุณดังตฤณ** มีชีวิตที่ผ่านมาอย่างไร ไปมาอย่างไร
กว่าจะมาเป็นนักเขียนผู้มีความรู้ทั้งทางโลกทางธรรมกว้างขวางลึกซึ้ง
จนเป็นนักเขียนหนังสือแนวธรรมะระดับแนวหน้าของเมืองไทยอย่างทุกวันนี้

คอลัมน์ใหม่ “ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ” จะช่วยพาคุณไปเห็นภาพที่กระจ่างขึ้น
เนื้อหาในคอลัมน์ เป็นบทความที่คุณดังตฤณได้เคยเขียนลงนิตยสาร Secret
ในคอลัมน์ “My Secret” อยู่ช่วงหนึ่ง และได้รับอนุญาตให้นำมาทยอยลง
ในนิตยสารของเราให้ได้อ่านกัน รับรองว่าคุณจะไม่ได้รู้จักแค่ความเป็นมา
ของคุณดังตฤณเท่านั้น แต่จะได้มุมมองอะไรดี ๆ กลับไปด้วยแน่นอนค่ะ

สุดท้าย ฉบับนี้ยังมีเรื่องพิเศษจาก คอลัมน์ **แง่คิดจากหนังสือ**

ซึ่งเราให้ **คุณชลนิล** พักผ่อนชั่วคราวในฉบับนี้ค่ะ :

คุณดังตฤณ จะรับหน้าที่มาชวนคุณผู้อ่านไปหาแง่คิดจากหนังสือกัน

กับตอน **สองคำตอบจากดังตฤณ**

โดยเป็นการเรียบเรียงเนื้อหาจากบทสัมภาษณ์ในนิตยสาร SHE's Smart

ที่คุณดังตฤณได้เคยให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับ “หนังรักในดวงใจ” เอาไว้

และนิตยสารของเราก็ได้ขออนุญาตนำมาลง

ให้คุณผู้อ่านได้อ่านกันในฉบับนี้ อย่าพลาดกันนะคะ :

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

- ขออนุญาตแจ้งข่าวสารสำหรับท่านที่มักจะไปฟังธรรมเทศนา โดย **หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช** ที่ศาลาลุงชิน กันเป็นประจำนัดหนึ่งนะคะ เน้นอีกครั้งว่า สำหรับ **เดือนมกราคม ๒๕๕๒** ที่จะถึงนี้ท่าน **งดการแสดงธรรม ที่ศาลาลุงชิน** นะคะ

-
- แต่เดือน **มกราคม ๒๕๕๒** นี้ **หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช**ท่านก็ได้รับนิมนต์ และเมตตามาแสดงธรรมในกรุงเทพฯ ถึง ๒ แห่ง ใครสนใจและสะดวกที่ไหน ก็เดินทางไปฟังกันได้ ดั่งนี้นะคะ

○ วันพุธที่ ๗ ม.ค. ๒๕๕๒ เวลา ๑๖.๕๐ – ๑๙.๐๐ น. สถาบันสอน
คณิตศาสตร์ Sup’K Center (สำนักงานใหญ่ สีลม - สาทร)
รายละเอียด: <http://www.supkcenter.com/>

○ วันอาทิตย์ที่ ๑๑ ม.ค. ๒๕๕๒ เวลา ๐๙.๐๐ – ๑๐.๓๐ น. โรงเรียน
อนุบาลจุฬารัตน์ ถนนเพลินจิต ซอยชิดลม ปทุมวัน
รายละเอียด: <http://larndham.net/index.php?showtopic=34536>

ทั้งสองสถานที่ เดินทางสะดวกสบายด้วยรถไฟฟ้าบีทีเอส ถ้าใครจะไป พยายาม
เดินทางโดยรถไฟฟ้ากันดีกว่านะจะได้ไม่ลำบากเรื่องหาสถานที่จอดรถกันด้วย
ค่ะ

-
- นอกจากนี้ อาจารย์ชูปเค จาก สถาบัน Sup’K Center ยังได้ริเริ่มจัดทำหนังสือ
ขึ้นมาเล่มหนึ่ง ซึ่งนับว่าเป็นปรากฏการณ์ใหม่ของหนังสือที่มุ่งถ่ายทอดธรรมะให้
เข้าถึงเยาวชนได้อย่างน่าสนใจทีเดียวค่ะ

ด้วยสีสันและลายเส้นของการ์ตูน เพียงแค่ภาพจากปกอย่างเดียวเห็นแล้ว... ดูกัน
แทบไม่ออกเลยใช่ไหมคะว่า นี่คือนิยายธรรมะ!

หนังสือ “ข้างในนั้น” นับเป็นแบบเรียนวิชาพระพุทธศาสนา

ที่อินเทอร์เน็ตที่สุดตั้งแต่เคยเห็นจัดพิมพ์กันมาเลยคะ

อาจารย์ชูปเคได้ทำความเข้าใจกับบทเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ

ไปจนถึงแนวข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยมาแล้วเป็นอย่างดี

โดยได้นำเนื้อหาหมวดเข้ากับคำสอนของพระพุทธเจ้า ทั้งจากในพระไตรปิฎก

และทั้งจากที่ถ่ายทอดโดย หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช และ คุณดั่งตฤณ

แล้วนำมาเรียบเรียงผ่านภาษาที่เข้าใจง่าย มีวิธีการผูกเรื่องอธิบาย

ด้วยตัวอักษรที่มีชีวิต ด้วยภาพประกอบ และด้วยสีสันลายเส้นของการ์ตูน

ที่จะเป็นตัวแทนในการพูดคุยกับเด็กรุ่นใหม่วัยนี้โดยเฉพาะ

ผู้เขียนเขาตั้งใจเขียนให้อ่านกันได้ตั้งแต่ ป.๖ – ม.๖

แต่ดูไปแล้ว ผู้ใหญ่น่าจะอ่านได้อ่านดีไม่แพ้กันเลยนะคะ :)
ที่จริงอาจารย์ซุเป่ ตั้งใจจะจัดพิมพ์เพียงให้พอกับจำนวนนักเรียน
และผู้สนใจมาฟังธรรมที่สถาบันฯ ในวันที่ ๗ มกราคม ๕๒ นี้เท่านั้นเองค่ะ
แต่เนื่องจากคุณดังตฤณ เห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์ถ้าได้กระจายไปในวงกว้าง
ทีมงานจึงได้เปิดโอกาสให้ผู้สนใจ มีโอกาสได้ร่วมจัดพิมพ์ด้วย

ใครสนใจก็ตามไปอ่านรายละเอียดการร่วมสมทบทุนบริจาค
พร้อมดูภาพของหน้าตัวอย่างภายในเล่มเป็นน้ำจิ้มกันได้เพิ่มเติม ได้ที่นี้ นะคะ:
... ร่วมจัดพิมพ์หนังสือ “ข้างในนั้น” โดย Sup’K ...

<http://larndham.net/index.php?showtopic=34512>

- สุดท้าย ใครยังไม่รู้ว่าปีใหม่นี้จะมอบอะไรเป็นของขวัญให้กันดี สำนักพิมพ์ DMG เขารับจัด กระเช้าของขวัญหนังสือ เพื่อมอบให้แถมกันด้วยนะค่ะ โดยทุกกระเช้า จัดส่งฟรี ทั่วประเทศฯ พร้อมการ์ดอวยพร ที่ออกแบบสวยงาม สดแทรก คติธรรมดี ๆ จากนักเขียนชื่อดัง เช่น คุณดั่งตฤณ ด้วย แวะไปเลือกชุดกระเช้าที่ ถูกใจกันได้ที่ link นี้เลยคะ

http://www.dmgbooks.com/site/email/2008_12_NewYear_2.html

ขอให้ทุกท่านมีความสุขกับช่วงวันหยุดปีใหม่เนาะคะ
แล้วพบกันใหม่ปีหน้าคะ (^_^)/

กลางชล

สารบัญ ↩

ถาม: อยากทราบว่า การที่จิตเศร้าหมองมาก ๆ นี้เกิดจากอะไรคะ ให้แค่เห็นว่าเราเศร้าหมองใช่ไหมคะ บางครั้งรู้สึกว่าจะไปกับความเศร้าหมองค่ะ

มันไปกระทบอารมณ์ที่ไม่ชอบใจมันก็เศร้าหมอง
ไม่ใช่ให้เห็นว่าเราเศร้าหมอง ให้เห็นว่าความเศร้าหมองไม่ใช่เรา
ค่อยๆ แยกนะ จิตอันหนึ่ง ความเศร้าหมองเป็นอีกอันหนึ่ง คนละอันกัน
ความเศร้าหมองเป็นสิ่งที่จิตไปรู้เข้า ความเศร้าหมองไม่ใช่ตัวเรา
ความเศร้าหมองก็ไม่ใช่จิตด้วย เป็นสิ่งที่จิตไปรู้เข้า
รู้สึกไหม ความเศร้าหมองเป็นของถูกรู้
เวลารู้อะไรแล้วอย่าจมลงไปโน้น
ที่จมลงไป บางคนมันแพ้งั้น มันแพ้วาง
บางคนพอเจอโทสะ มันทนไม่ได้ ต้องกระโจนลงไปโน้โทสะ
บางคนเจอความเศร้า ทนไม่ได้ ผู้หญิงเป็นเยอะนะ ผู้หญิงเป็นเยอะ
พอมีอารมณ์เศร้าๆ มาแล้วก็ชอบไหลลงไปอยู่กับมัน
แถมชอบด้วย บางคนนะ ลงไปแล้วรู้สึกสะใจเล็กๆ ช่างใน
ใจเราชอบนะ บางที ให้เรารู้ทันว่าใจเราไหลลงไป
อย่าลงไปนอนแช่เฉยๆ ให้รู้ทันว่ามันไหลลงไปแล้ว

อย่าไปตรึงความรู้สึกให้หนึ่ง ตอนนั้นบังคับตัวเองเยอะไป ผ่อนคลายมากกว่านี้
การภาวนาต้องผ่อนคลายนะ การภาวนาต้องผ่อนคลายเป็นต้องสบาย

สังเกตไหม ตอนที่เรารู้ว่าใจหนีไปคิดเราไม่ได้เศร้าแล้ว
รู้สึกไหม ไม่ได้จมอยู่ในความเศร้าแล้ว
เพราะอะไร จริงๆ แล้วสภาวะทั้งหลายนี้เกิดชั่วครั้งชั่วคราวทั้งหมดเลย
ที่เราบอกว่าใจเราไปติดอยู่กับความเศร้านานๆ นั้น
เพราะเราไปยอมติดอยู่ตรงนั้นเอง

ถ้าเราหัดมาเจริญสติ พอกำลังเศร้าๆ อยู่ ใจแอบไปคิด รู้ว่าใจแอบไปคิด
ทันทีที่รู้ว่าใจแอบไปคิด ไม่เศร้าแล้วขณะนั้น
เฝ้ารู้ลึบปัจจุบัน รู้ใจนะไม่ใช่ไปรู้ความเศร้านะ
ปรับนิดนึง ถ้าใจเราไปติดกับความเศร้าก็อย่าไปดูมัน ให้รู้ทันใจ
เช่น พอมันติดอยู่กับความเศร้าแล้วใจไม่ชอบ ให้รู้ว่าไม่ชอบ
ใจกลัวให้รู้ว่ากลัว ใจเผลอไปคิดเรื่องอื่นให้รู้ว่าเผลอไปคิด
ไม่ต้องไปเกาะนั่งดูความเศร้าเฉยๆ อยู่
ถ้ามีแรงแล้วมันจะเห็นเลย ความเศร้าก็อันนึงจิตก็อันนึง คนละอันกัน
ถ้ารู้ลึบปัจจุบัน ใจจะไม่ไปติดอยู่กับความเศร้า ให้รู้ทันใจลงเป็นปัจจุบันไป
ถ้าไม่ยอมรู้ปัจจุบัน มัวแต่คิดว่าเศร้าๆ
แล้วเกาะนั่งๆ อยู่กับความเศร้า ออกมาไม่ได้
คือถ้ารู้ว่าเศร้าแล้วไม่ชอบก็ให้รู้ว่าไม่ชอบ
หรือว่าเศร้าแล้วก็คิด แหม มันอย่างโน้นมันอย่างนี้ รู้ว่าหลงไปคิดแล้ว
พอรู้ว่าหลงไปคิดก็หลุดออกมาแล้ว
จิตมันเปลี่ยนอารมณ์แล้ว
จิตที่ไปเกาะนั่งๆ กับความเศร้าก็ไม่เที่ยงเหมือนกันแหละ
พอจิตไปจับอารมณ์อันใหม่ก็ทิ้งอารมณ์อันเก่า

อย่ามัวเศร้าอยู่นะ เสียเวลา ไม่ดี
บางคนชอบนะ สาวๆ เป็นเยอะ
ชอบสวมวิญญูณนางเอกแกล้งเศร้าก็มีนะ
ทำให้มันเศร้าๆ ไว้รู้สึกสะใจ แสบๆ นะ แสบๆ ชอบนะ
ผู้ชายก็เป็นนะ หลวงพ่อสังเกตดู ผู้ชายก็มีเหมือนกัน แต่ผู้หญิงเยอะกว่า
สวมวิญญูณนางเอกรอพระเอกมาปलอบ
พระเอกอยู่ไหนยังไม่รู้เลย แต่ว่าซ้อมไว้ก่อน
อย่ายอมอย่างนั้นนะ
ยอมอย่างนั้นคือฝึกจิตให้คุ้นเคยกับโทสะ จะตกนรก อย่าให้ใจมันไปคุ้นกับโทสะ
แล้วก็อย่าให้ใจมันคุ้นกับความเผลอเพลินใจลอยไปทั้งวัน
จิตคุ้นเคยกับใจลอย เผลอๆ สัมเนื้อสัมผัส มันจะไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน

แล้วก็อย่าให้จิตมันเต็มไปด้วยความอยาก
ยอมให้ความอยากครอบงำ มันจะไปเป็นเปรต
เพราะฉะนั้นเวลากิเลสอะไรเกิดขึ้น สักว่ารู้สึกได้เห็น
รู้ทันเข้ามาที่จิตที่ใจเราเนี่ย กิเลสอยู่ส่วนกิเลส จิตอยู่ส่วนจิต
จิตไม่คล้อยตามกิเลส ไม่ไปอบายแล้ว
ถ้าจิตไปติดไปข้องกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไปดูมันแล้วมันไม่ขาดไป ก็ไม่ต้องไปดูมัน
ดูจิตของเราไม่ต้องไปดูมัน
เช่น จิตไปเกาะกับความเศร้า ไม่ต้องไปดูที่ความเศร้า
ถ้าดูความเศร้ามันขาดดับไปอย่างนั้นก็ใช้ได้
แสดงว่าจิตมีกำลังพอ มีสัมมาสมาธิตั้งมั่น พอดูปุ๊บขาดปั๊บ
แต่ถ้าดูแล้วไม่ขาดแล้วไปแซ่ฮ้อยสร้อยฮ้อยอิงไม่มีเรี่ยวมีแรงนี่ อย่าไปดูมัน
ดูจิตของเรา จิตเราแอบไปคิดก็รู้ จิตเรากลุ่มใจขึ้นมาก็รู้ รู้ที่จิต
มันจะมีความเคลื่อนไหวมีความเปลี่ยนแปลงขึ้นมา
พอมันเคลื่อนไหวมันเปลี่ยนแปลง ภาวะนิ่งๆ ที่ๆ ที่ไปติดอยู่ก็หลุดไปเลย
ภาวะทั้งหลายเอาเข้าจริงก็ไม่เที่ยงเหมือนกัน

๓ มีนาคม ๒๕๕๐
สวนสันติธรรม

ถาม: ขออนุญาตกราบเรียนถามค่ะ เมื่อก่อนเคยใช้วิธีดูจิตขณะทำงาน สนุกสนานสบายใจ พอปฏิบัติในรูปแบบ จะเข้าที่เดินจงกรมหรือนั่งจะรู้สึกตึงตันที ก็เลยทำให้ไม่ยอมเข้าในรูปแบบ แต่จะอาศัยดู พอทำอย่างนี้ก็เห็นความเสื่อมไปของมัน คือมันจะไม่จับได้เหมือนก่อน แล้วยังมาทำงานที่ใช้ความคิดมาก เห็นมันกระโจนหายไปกับความคิดครึ่งวันเลย บางขณะก็อยู่ในวังวนของมัน รู้ตัวในขณะที่อยู่ในวังวน แต่ก็ปล่อยเพราะว่าจะต้องใช้ความคิด

จำเป็นนะ ถ้าจะคิดต้องรู้เรื่องที่คิด

ธรรมชาติของจิตรู้อารมณ์ได้ครั้งละอย่างเดียว พอไปรู้เรื่องที่คิดแล้ว รู้กายรู้ใจไม่ได้ เป็นธรรมชาติ ธรรมดา เรียกว่าธรรมนิยาม

คือเป็นกฎธรรมดาของธรรมะ ที่จิตรู้อารมณ์ได้ครั้งละอย่างเดียว

ส่วนการภาวนา ถ้าทุกก้าวที่เดินมีความรู้สึกตัวอยู่ เรียกว่าเดินจงกรมทั้งหมดเลย

ทุกขณะที่นั่งอยู่ด้วยความรู้สึกตัว ก็เรียกว่านั่งสมาธิตลอดเวลาอยู่แล้ว

จะนั่งชันเข่า นั่งยองๆ นั่งยังงี้ก็ได้

ถ้ามีความรู้สึกตัวอยู่ก็เรียกว่าปฏิบัติอยู่ทั้งหมดเลย

แต่บางคนทำไมไปเดินข้อบั้งไม่เป็นไร พอไปเดินจงกรมแล้วตัวแข็ง

ตัวแข็งเพราะคิดว่าต่อไปนี้จะปฏิบัติ

นี่ ความคิดอันนี้มันขึ้นมาหลอกหลอนแล้ว

แล้วเราก็คิดว่านักปฏิบัตินี้ต้องทำอะไรที่ไม่เหมือนชาวบ้านเขาทำ

เดินก็ต้องไม่เหมือนคนอื่นเดิน นั่งก็ต้องไม่เหมือนคนอื่นนั่ง

ทำอะไรก็ไม่เหมือนคนอื่น ต้องดัดแปลงให้ผิดธรรมดา

เพราะฉะนั้นเวลาเราคิดถึงการเดินจงกรม สิ่งแรกที่เราทำคือวางฟอร์ม

วางฟอร์มทางกายไม่พอ ต้องวางฟอร์มทางใจด้วยนี่ก็ออกใหม่

มันคือการดัดแปลงไปเรียบร้อยแล้ว กายก็แข็งแรง ใจก็แข็งแรง

จิตใจที่แข็งแรงนี้เป็นอกุศลจิตนะ

จิตที่เป็นมหากุศล เบา อ่อนโยน นุ่มนวล คล่องแคล่ว ว่องไว ไม่ถูกนิวรณ์ครอบงำ

อย่างเราอยากปฏิบัตินี้ ถูกกิเลสถูกนิวรณ์ครอบงำเรียบร้อยแล้ว

ใจที่เป็นกุศลนี้ชื่อตรงในการทำหน้าที่ของใจ คือชื่อตรงในการรู้

ของเราไม่ซื้อตรง พอเราเห็นสภาวะอันนี้เราชอบ
เห็นสภาวะอันนี้ไม่ชอบ แล้วก็เข้าไปแทรกแซง
เพราะฉะนั้นพอเริ่มลงมือปฏิบัติที่ไรใจแข็งๆ ทุกทีเลย
เปลี่ยนความรู้สึกสักกนิคหนึ่ง
การปฏิบัติไม่ใช่การทำอะไร
การปฏิบัติคือการมีสติรู้สึกตัว รู้กายรู้ใจตามที่เขาเป็น รู้ลงปัจจุบันไปเรื่อยๆ
เพราะฉะนั้นร่างกายเราเหลียวซ้ายแลขวา รู้สึก
ในพระไตรปิฎกก็มี จะเหลียวซ้ายแลขวา จะคู้จะเหยียด
จะก้าวไปจะถอยหลัง ให้รู้สึกตัว
ท่านไม่ได้บอกให้ทำอะไร ท่านไม่ได้บอกให้กำหนดด้วย
ท่านบอกให้รู้สึกตัว รู้สึกตัวกับกำหนดนี้คนละอันกัน อย่าเอาไปปนกัน
กำหนดนี้มีโลกเจตนา เกิดความจงใจที่จะทำอะไรบางอย่าง
โดยหวังว่าทำสิ่งนั้นแล้วจะดี จะรู้ธรรมเห็นธรรม
เห็นไหม มีความคาดหวัง

เพราะฉะนั้นเวลาภาวนามั่นแข็ง ถ้าภาวนาแล้วแข็งๆ กระด้างๆ ไม่ใช่ของแท้
จิตที่เป็นกุศลจริงๆ ร่าเริงเบิกบาน แต่ไม่ใช่ร่าเริงแบบลืมนึกถึงตัวหลงโลกนะ
ไม่ใช่หนักปฏิบัติห้ามขยับ ห้ามหัวเราะ ห้ามขยับนี้เงื่อนไข่มากนะ เงื่อนไขเยอะ

๓ มีนาคม ๒๕๕๐
สวนสันติธรรม

ถาม: ถ้าหากว่าเป็นเรื่องของการงาน ถ้าทำให้เราปวดหัวมึนหัว ก็เลยต้องถอยตัวเองออกมา คือเราให้เวลาการมึนหัวแค่ครึ่งชั่วโมง จะคิดแค่ครึ่งชั่วโมง หลังจากนั้นจะไม่คิดแล้ว ได้หรือไม่คะ

ถ้าทำได้ก็ดี ใจครึ่งชั่วโมงแรกคิดเรื่องงาน
ครึ่งชั่วโมงหลังคิดเรื่องอื่นต่างหากละ ไม่ใช่ไม่คิดนะ มันทำไม่ได้
ถ้าจิตจะคิด จิตมีหน้าที่คิดจิตก็คิด
เราสั่งจิตไม่ได้ว่า เธอจงคิดงานครึ่งชั่วโมง อีกครึ่งชั่วโมงห้ามคิด
ทำไม่ได้นะ เป็นไปไม่ได้หรอก
เราภาวนาไม่ใช่เพื่อบังคับ แต่เราภาวนาเพื่อเรียนรู้ความจริงของกายของใจ
เรียนรู้ด้วยความสุภาพอ่อนโยนด้วย
ไม่ใช่ไปขู่เข็ญบังคับเขา
เราจะเรียนรู้เขาอย่างที่เขาเป็น
อย่างที่เขาเป็น คือ เขาไม่เที่ยง เขาเป็นทุกข์ เขาไม่ใช่ตัวเรา
เรียนเพื่อให้เห็นสิ่งเหล่านี้
ไม่ได้เรียนเอาดี ไม่ได้เรียนเอาสุข ไม่ได้เรียนเอาสงบ แต่เรียนเอาความจริง
ถ้าอยากดีถาวร อยากสุขถาวร อยากสงบถาวร
การปฏิบัติจะล้มลุกคลุกคลานตลอดเวลาเลย
เพราะคำว่าถาวรไม่มีในโลกนี้

๓ มีนาคม ๒๕๕๐

สวนสันติธรรม

ถาม: เพิ่งเริ่มมาปฏิบัติตามวิธีของหลวงพ่อกะ ตอนแรกก็ปฏิบัติอานาปานสติมาค่ะ
ขอคำแนะนำด้วยค่ะ

อานาก็ทำได้นะ ไม่ต้องเปลี่ยน

กรรมฐานนะ ถ้าเข้าใจหลักของการปฏิบัติแล้ว อะไรๆ ก็ได้หมดเลย

ถ้าไม่เข้าใจหลักแล้ว อะไรๆ ก็ผิดหมดเลย

อย่างอานาปานสติ ขึ้นแรกเลยต้องหัดแยก रूप แยกนามเหมือนกัน

เห็นร่างกายหายใจไป ใจเป็นคนดูมัน

คนไหนหัดท้องพองยุบก็แยก रूप แยกนามนะ

เห็นท้องมันพองเห็นท้องมันยุบนี้

ร่างกายมันขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ใจเป็นแค่คนดู ใจอยู่ต่างหากเป็นคนดูอยู่

แยก रूप แยกนามออกมาก่อน แล้วจะเห็นเลย

ทั้งรูปทั้งนามเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงทำงานได้ตามเหตุตามปัจจัยที่กำหนด

ไม่ใช่เกิดลอยๆ ตรงนี้ขึ้นจากนามรูปปริจเฉทญาณ

ขึ้นมาญาณที่สอง ปัจจัยปริคคญาณ

เสร็จแล้วก็จะเห็นเลยว่า รูปเดี๋ยวนี้กับรูปเมื่อกี้ไม่เหมือนกัน

นามเดี๋ยวนี้กับนามเมื่อกี้ไม่เหมือนกัน เห็นไตรลักษณ์ด้วยการเปรียบเทียบ

เรียกว่าสัมมสนญาณ

ต่อไปเห็นสภาวะจริงๆ เลย เห็นรูปลงปัจจุบัน การเกิดดับของรูป

เห็นนามตามรู้ตาม เห็นนามเกิดดับเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ เรียกว่าอุทยัพพญาณ

ถึงตรงนี้ สันตติคือความสับสนจะเริ่มขาดแล้ว

แต่เดิมเรานึกว่าจิตมีอันเดียวรวด

ถึงตรงนี้เราพบว่าไม่ใช่ เดี่ยวจิตดวงนี้เกิดแล้วก็ดับนะ มีช่องว่างเล็กๆ มากัน

ดวงหนึ่งเกิดแล้วดับ มีช่องว่างเล็กๆ มากัน สันตติขาด

อย่างจิตที่เผลอนี้ พอสติเราระลึกรู้ว่าเผลอ ขณะนั้นจะขาดดับลงไปเลย

แล้วก็เดี๋ยวขึ้นมารับอารมณ์อันใหม่

เราจะเห็นแต่ความเกิดดับ นี่ถึงจะขึ้นวิปัสสนา

จริงๆ ไม่ยากหรอกนะ ค่อยๆ ฟัง ค่อยๆ เรียน ง่ายกว่าที่คิดเยอะเลย

ถ้าคนไหนภาวนาหลายปีแล้ว ได้รับความลำบากมากต้องทบทวนนะ
ต้องทบทวนสิ่งที่ทำอยู่ มันตรงกับที่อาจารย์สอนหรือมันตรงกับที่พระพุทธเจ้าสอน
ไม่เหมือนกันนะ
บางที่อาจารย์พัฒนาคำสอนใหม่ๆ ขึ้นมาเติมไปหมดเลย

๓ มีนาคม ๒๕๕๐
สวนสันติธรรม

สันตินันท์ (พระปราโมทย์ ปาโมชโช ในปัจจุบัน)

สารบัญ ↩

เรื่องส่วนตัวของดังตฤณ

ทุกคนมีความลับ อย่างผมเองในสมัยหนึ่งก็เคยอยากให้รูปร่างหน้าตาของตัวเอง เป็นสิ่งที่ไม่มีคนรู้ เพราะเหตุคือผมพบว่าแฟนหนังสือมักแสดงความแปลกใจ หรือ ขอบอุทานกันอยู่เรื่อยทำนอง ‘ไม่นึกว่าคุณดังตฤณจะเป็นอย่างนี้’

ได้ยินแรกๆ ก็เอะใจว่า อ้าว! เอาล่ะสิ แล้วนี่กว่าผมเป็นอย่างไหนล่ะ?

พอลองซักไซ้ สืบไปสืบมาก็สรุปได้ความว่าคุณดังตฤณควรจะไม่มีหู ไม่มีตา ไม่มีตัวตน อ้ออ้อ... ใจร้ายกันจริงๆ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าอะไรในงานเขียนของผม ทำให้คนอ่านตกท้วงว่าผมไม่ควรจะมีรูปร่างหน้าตาอย่างที่เป็นอยู่

อีกอย่างหนึ่ง พอมีโอกาสพูดคุยกับคนอ่านจำนวนมาก ผมก็มักเจอคำถาม คล้ายคลึงกันบ่อยๆ เช่น ‘ที่เขียนๆนี้รู้มาจากไหน?’ หรือไม่ก็ ‘คุณดังตฤณปฏิบัติธรรมด้วยหรือเปล่า?’ และ ‘ที่ปฏิบัติอยู่นั้นทำอย่างไร?’

ผมไตร่ตรองมาพักหนึ่งว่าจะช่วยไขข้อสงสัยเหล่านั้นได้อย่างไร ในแบบที่ไม่ต้องตอบปากเปล่าบ่อยครั้งจนเกินไป จริงๆ แล้วโจทย์ข้อนี้ก็ไม่ยากหรอกครับ แต่ ขณะเดียวกันก็เป็นสิ่งสุดท้ายที่ผมอยากทำ นั่นคือเล่าความเป็นมาทั้งหมดเกี่ยวกับผมเอง เพื่อให้เห็นเป็นเปลาะๆ ว่า ‘ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ’ ซึ่งรู้เห็นและขีดเขียนอะไรต่อมิอะไรออกไปนั้น ยืนพื้นอยู่บนประสบการณ์แบบไหน

สำหรับคนที่อยากรู้ไปทุกอย่าง ผมขอเผยก่อนเลย ณ เวลาที่บรรทัดนี้เกิดขึ้น รอบตัวผมคือความเงียบเบียบของบ้านนักเขียนที่อยู่กันขอยข้างคลอง จะมีก็เพียงเสียงฮัมแผ่วของคอมพิวเตอร์ด้านซ้ายมือ และบางช่วงก็แถมเสียงพัดลมจากด้าน ขวามืออีกตัว ซึ่งถ้าทำเป็นลิ้มๆ ไปเสีย ก็เหมือนไม่มีเสียงของพวกมันรบกวนโสตประสาทแม้แต่น้อย เนื่องจากเป็นเสียงสม่ำเสมอที่หูคนเราจะชินไปเองในเวลาอัน สั้น

ฉะนั้น หากคุณกำลังอ่านอยู่ในท่ามกลางความสงบผาสุก เราก็เหมือนได้คุยกันต่อหน้า ภายใต้บรรยากาศเดียวกัน แต่หากรอบด้านของคุณอีกทีก็และเต็มไปด้วยเครื่องรบกวนสมาธิ ก็คงต้องนับว่า ‘ที่ยืนของใจ’ แตกต่างกันอยู่บ้าง

มีหลายท่านกรุณาเล่าให้ผมฟังว่างานของผมบางชิ้น โดยเฉพาะที่ชักชวนให้ดื่มด่ำไปในความสงบเย็น ขณะอ่านอยู่ที่ทำงาน กับขณะอยู่ที่บ้าน และขณะอยู่ใกล้ป่าใกล้เขา ต่างกันราวกับเป็นคนละเรื่อง จะรับรู้และเข้าใจกระจ่างก็ต่อเมื่อสภาพแวดล้อมเอื้ออำนวยใกล้เคียงกับป่าเขาลำเนาไพรเสียก่อน

ผมรับรู้ความจริงข้อนี้ จึงไม่ใช่ภาษาที่ ‘เย็น’ จนเกินไป แต่จะพยายามแทรกเรื่องน่าตื่นเต้นไว้บ้าง มิฉะนั้นอาจตื้อไม่ติดกับคนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะที่ยังอยู่ในเมืองกัน

ผมทราบดีว่าด้วยประโยคหนึ่งๆ หลายคนเห็นด้วย ขณะที่อีกหลายคนกลับคิดแย้ง ปฏิกริยาทางความคิดเป็นสิ่งที่บังคับกันไม่ได้ ห้ามกันไม่ได้ ได้แต่คาดหมายว่า จะต้องเกิดขึ้นแน่ๆ ถ้าไม่ไปทางเดียวกันก็สวนทางกัน อย่างใดอย่างหนึ่งนั่นเอง

เออละ! ท้ายนี้ผมมีความลับจะบอกให้คุณทราบเรื่องหนึ่ง คุณอาจไม่เคยอยากรู้อีก่อน แต่คงอยากฟังมากขึ้นนับแต่นี้...

สิ่งที่คุณอ่านไปทั้งหมด... ผมไม่ได้เป็นคนเขียน!

สิ่งที่ถูกอ่านไปทั้งหมด... ก็ไม่ใช่คุณที่เป็นคนอ่าน!

ที่แท้แล้วมีแต่การเขียน...

ที่แท้แล้วมีแต่การอ่าน...

ผมรู้ได้อย่างไร? สักแต่พูดตามพระพุทธเจ้าหรือผ่านประสบการณ์ตรงแบบไหนมา? ก็ขอให้นับบรรทัดนี้เป็นตัวตั้ง และตอนต่อไปเป็นบทขยายความนะครับ

ดังตฤณ

สารบัญ ←

บทที่ ๕

รักษาความรู้สึก (ต่อ)

หมอดูแม่นๆ อาจทายถูกว่าคุณกับคนรักจะลงเอยดีหรือร้าย ก็เพราะกรรมเก่าของพวกคุณถูกฟ้องไว้หมดแล้วบนดวงดาว แต่หมอดูไม่มีทางบอกถูกว่าคุณจะเปลี่ยนร้ายให้กลายเป็นดีด้วยท่าไหน เพราะกรรมใหม่ของคุณอยู่ที่การตัดสินใจ ซึ่งยังไม่เคยเกิดขึ้นที่ไหนมาก่อนเลย

สาเหตุของการเลิกร้างกันจะว่าไปก็เป็นเรื่องตื้นๆ แต่แก้ยากของมนุษย์ นั่นคือทำผิดแล้วไม่รับผิดชอบ ยั่วว่าแต่จะพยายามแก้ไขจากผิดให้เป็นถูกเลย อัดตาของคนเราจะบิบให้รู้สึกตัวเองดีอยู่แล้ว ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงอะไรอีกแล้ว คนอื่นนั่นแหละต้องเปลี่ยนให้เหมือนกับที่เราคิด!

การฝึกนิสัยเปลี่ยนผิดให้เป็นถูกนั้น เริ่มง่ายๆ จาก ‘ตัว’ ของคุณนี่แหละ ถ้ารู้ว่าเหม็นก็หมั่นอาบน้ำให้บ่อยขึ้น ลงทุนซื้อยาสีฟันดีๆ มาฆ่าแบคทีเรียในปากเพื่อยับยั้งกลิ่นซะ ผมเผ้าอย่าปล่อยรุงรังเป็นทาร์ซานเข้าเมือง ฯลฯ

นิสัยปล่อยตัวตามสบายนี้ถ้าอยู่คนเดียวในห้องเล็กๆ ตามลำพังก็เรื่องของคุณ แต่เมื่ออยู่ร่วมกับคนอื่น มันคือการรบกวน มันคือความผิด มันคือความไม่เห็นอกเห็นใจคนอื่น

มันคือความเห็นแก่ตัว!

กระโดดจากความผิดเล็กๆ ขึ้นไปหาความผิดใหญ่ๆ กันเลย อย่างเช่นเรื่องผู้ชายที่มักเป็นตัวการเรียกใบหย่าอันดับต้นๆ นั้น ไม่ได้แค่ทำลายความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอย่างเดียว แต่ยังเป็นบทพิสูจน์ด้วยว่าคุณมีความพยายามแก้ไขความผิดสักแค่ไหน

หากคุณหน้ามืดล้าเข้าห้องลับกับใครที่ไม่ใช่คู่ผัวตัวเมีย คุณได้ชื่อว่าผิดแล้วว่า ‘ตั้งใจ’ ละเมิดศีลข้อกามา แต่ยังไม่แก้ไขได้ทัน ถ้ากลับล้าเดินพรวดพราดออกจากห้องเสียก่อนจะมีการเข้าด้ายเข้าเข็ม

การแก้ไขข้อผิดพลาดของคุณ จะยังไม่ทำให้คุณทำผิดสำเร็จ แค่มัวหมองไปบ้าง ศีลต่างพร้อยไปหน่อย แต่จุดใหญ่ใจความคือคุณพูดได้เต็มปากว่าคุณยังไม่ได้ทำผิด คุณยังเป็นคนถูกอยู่

คุณยังไม่ทำศีลขาด!

แต่หากคุณหน้ามืดตามัวขนาดทุกระบวนการณ์ดำเนินไปเองจนเสร็จสิ้น รวากับนักบินเข้าโหมดบินอัตโนมัติ ประทับตรา ‘ข้าคือชู’ ไว้ในวิญญาณเรียบร้อยแล้ว คุณก็ได้ชื่อว่าผิดศีลข้อกามา ทำศีลขาดทะลุอย่างสมบูรณ์ แต่คุณยังไม่ตาย ยังมีโอกาสกลับตัว ยังทันเปลี่ยนแปลงตนเองไม่ให้ตายเยี่ยงคนทุศีลได้!

การกลับตัวกลับใจไม่ได้เริ่มขึ้นบนเตียง แต่เริ่มขึ้นได้ที่นี้ เดียวนี้ ในใจคุณ!

แค่ตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าจะไม่เอาอีก เป็นตายอย่างไรไม่มีการทำอีก นั่นแหละครับรอดจากการเป็นคนทุศีลมาครั้งหนึ่งแล้ว และเมื่อมีตัวยั้วมาล่อให้เข้าห้องแห่งความลับอันดำมืดอีกครั้ง หรือหลายๆครั้ง นั่นแหละคือโอกาสพิสูจน์ตัวว่าเลิกเป็นคนทุศีลเด็ดขาดแล้ว ขอเพียงคุณปฏิเสธ หรือปฏิเสธไว้ว่ายอมตายดีกว่าเสียสัตย์เสียศีล!

นะครับ! ถ้ามีมันจุกอก กดดันจนเลือดกำเดาออกตาย ก็ให้ตายไปเลย! ตายเพื่อรักแท้หรือตายเพื่อรักษาศีล ก็ได้ชื่อว่าตายอย่างคนถูกคนดีทั้งสิ้น

นอกจากเรื่องชูสาวที่ถือเป็นความผิดขั้นอาญาต่อรักแท้ ยังมีความผิดอีกชนิดหนึ่งที่แม้ไม่ผิดขั้นอุกฉกรรจ์ยิ่งยงการมีชู ก็ถือว่าฆ่ารักแท้ให้ตายแบบผ่อนส่งได้

ความผิดชนิดนี้ เป็นผิดซ้อนผิด และจัดเป็นโรคนิดหนึ่งของมนุษย์เรา นั่นคือโรคยึดเยียดความผิดให้คนอื่น!

ความผิดหนึ่งๆ นี่นะครับ ส่วนใหญ่แค่ยอมรับก็สิ้นเรื่องแล้ว ให้อภัยได้แล้ว แต่เพราะคนเรามีโรคบ้าอึดตา มีที่ภูมิลานะอยากปกป้องตนเอง แทนที่ผิดแล้วจะยอมรับผิด ก็กลับไปยึดเยียดให้คนอื่นดูชั่ว แล้วตัวเองดูดีไปเสียหมด

คนเป็นโรคพรรคนี้ถ้าเข้าขั้นเรื้อรัง ชนิดเอาตะปุดตอกหน้าไม่เป็นรูแล้วล่ะก็ ไม่ทราบจะอภัยทำไหนดีเลยครับ ในเมื่อเจ้าตัวยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตนผิด แล้วจะให้ไปรับการอภัยจากใครได้

ขอให้ระลึกไว้ว่าเวลาเกิดกรณีใครผิดใครถูกขึ้นมา มีคุณคนเดียวที่รู้อยู่แก่ใจว่าทำอะไรหรือไม่ทำอะไรลงไปยัง ตลอดจนตั้งใจหรือไม่ตั้งใจไว้แค่ไหน ฉะนั้นมีแค่คุณเองที่พิพากษาได้เที่ยงธรรม คนอื่นได้แค่ปรักปรำตามที่เห็นหรือคาดเดาเอา

ถ้าคุณยืนยันจะไม่พิพากษาให้ตัวเองผิด ยืนกระต่ายขาเดียวจะยึดข้อหาให้คนอื่น แม้รู้ทั้งรู้อยู่แก่ใจว่าตัวเองคือต้นเหตุ บ้านจะเริ่มเบี้ยวบิดผิดรูปไปทีละน้อย จริงๆ นะครับ พุดเหมือนหนังการตูน แต่ลองสังเกตดูจะทราบว่าเป็นอย่างนั้นแหละ หากคุณทำผิดแล้วไม่รับ ตัวเองทำบอกว่าคนอื่นทำ กล้าโกหก กล้ากลับดำให้เป็นขาว ขาวของจะขวางหูขวางตาอยู่ คนในบ้านจะเป็นเป้าให้เพ่งโทษง่าย รวากับบ้านทั้งหลัง ไม่สมประกอบ ผิดสัดส่วน ผิดปกติไปหมด ไม่น่าพอใจไปหมด

โลกไม่ได้เบี้ยวบิด แต่จิตของคุณนั้นแหละบิดเบี้ยว!

นิสัยเอาดีเข้าตัว โยนชั่วให้คนอื่นนั้น เมื่อเป็นแล้วแก้ยากมาก นับวันจะทวีขึ้นเรื่อยๆ มีวิธีเดียวคืออย่าเริ่มเป็นมันเลย อย่าให้มีก้าวแรกเป็นนับหนึ่งขึ้นมาได้ เพราะคุณอาจได้นับถึงสิบภายในเวลาอันสั้น และถึงตรงนั้นคุณจะลืมนิสิตคิดอย่างมีเหตุผล รูปความคิดจะ विकलิการ ผิดจากเดิมจนไม่เหลือความน่ารักแล้ว

ทุกคนเริ่มจากความไม่รู้และการถูกกิเลสจุจุมูก ไม่มีใครเริ่มต้นชีวิตได้ด้วยความไม่ผิด ฉะนั้นให้มีความรักเป็นกำลังใจในการเปลี่ยนผิดเป็นถูกเสีย แล้วคุณจะได้จำว่าความรักทำให้คุณเป็นคนดีขึ้น

ความรักเปลี่ยนแปลงชีวิตคุณได้!

ถึงเวลานั้นจะได้รู้ใจครับว่าความรักมีค่าขนาดไหน

สรุปคือปากที่แก้ตัวเก่ง อาจพาคุณรอดตัวครั้งแล้วครั้งเล่า แต่มือเท้าที่ไม่ชอบแก้ไข จะพาชีวิตคู่ของคุณไปสู่หายนะอยู่ดี คนเราจะอยู่กันให้ยึดได้ไม่ใช่ด้วยการพยายามทำทุกอย่างให้ถูกต้อง ต้องได้รับคำชมไปหมด แต่เป็นการรู้ตัวว่าผิดแล้วแรงคิดแก้ไข ได้รับเสียงติแล้วย้อนดูตัวโดยพลัน!

รักมีค่าเดียว แต่ความหมายของรักนั้น
มีได้มากเท่าวิธีเห็นแก่ตัวของแต่ละคน!

ความเห็นแก่ตัวและความเสียสละนั้น เมื่อสั่งสมสิ่งใดให้มากแล้ว จะฉายออกมาทางตาได้แน่ครับ คิดดูว่าจริงไหม อำนาจนัยน์ตาของคนที่รักคุณจริงอาจทำให้คุณสงบลงได้ทั้งที่กำลังวุ่นวายสิ้นดี แต่อำนาจนัยน์ตาของคนที่เขาแต่เรียกร้องให้คุณรัก อาจทำให้คุณวุ่นวายสิ้นดีทั้งที่กำลังสงบอยู่แท้ๆ

ตั้งคำถามขึ้นพื้นฐานง่ายๆดู ระหว่างความเห็นแก่ตัวกับความเสียสละ อันไหนทำหน้าที่รักษาความรู้สึกได้ดีกว่ากัน?

ตอบนะตอบได้ แต่จะมีสักกี่คนที่เอา ‘คำตอบที่ถูกต้อง’ ไปใช้ประคบประหงมรักแท้

มาดูนิยามความรักกันดีกว่า นิยามใดทำให้คุณรู้สึกวุ่นวายกับตัว ก็โปรดพิจารณาเถิดว่าควรรักษาไว้หรือได้เวลาเปลี่ยนแปลงนิยามเสียที

ต่อไปนี่คือความหมายของรักที่เต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว

ถ้าต่างฝ่ายต่างจ้องจะเอาเปรียบด้วยกันทั้งคู่ คู่รักนั้นย่อมกล่าวว่าความรักคือ ‘ผลประโยชน์’

ถ้ามีฝ่ายหนึ่งจ้องจะเอาเปรียบ แต่อีกฝ่ายพร้อมจะให้เปล่า คู่รักนั้นย่อมกล่าวว่าความรักคือ ‘ความไม่เสมอภาค’

ถ้าทั้งสองฝ่ายผลัดกันเอาเปรียบและผลัดกันให้เปล่า คู่รักนั้นย่อมกล่าวว่าความรักคือ ‘การใช้หนี้’

แล้วความหมายของรักที่เจืออยู่ด้วยความเสียสละคืออะไร?

ถ้าต่างฝ่ายต่างจ้องจะให้เปล่าด้วยกันทั้งคู่ คู่รักนั้นย่อมกล่าวว่าความรักคือ ‘ความเอื้ออาทร’

ต่างฝ่ายต่างเอื้ออาทรนั้นแหละ ความรู้สึกแบบรักแท้!

มนุษย์เราอยากมีคนรักไว้เป็นพวกเดียวกัน แต่ในความเป็นจริง คู่รักมักแบ่งข้างกันโดยไม่รู้ตัว และคนส่วนใหญ่ก็ไม่ทราบไปจนตาย ว่าสิ่งเดียวที่จะทำให้สายการแบ่งข้างลงได้ ก็คือความพร้อมใจเสียสละ ไม่ใช่กะเกณฑ์ให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีน้ำใจคิดให้อยู่ข้างเดียว

เรามีคนรักไว้รบกวนกันหรือเป็นกำลังหนุนแก่กันก็ได้ แน่แน่นอนว่าถ้าคุณเลือกคนที่ใช่มาเป็นคู่ ก็ต้องดูดีแล้ว ว่ามีพื้นฐานของความพร้อมจะเสียสละเพื่อกันและกันไม่มากก็น้อย แต่ขอให้ทราบเถิดว่ายากที่จะมีความเท่าเทียมในการอยู่ร่วมกัน และเพียงอยู่ร่วมกันไม่นานนัก ความไม่เท่าเทียมก็มักเป็นแรงกระตุ้นความเห็นแก่ตัวให้กำเริบได้โดยไม่มีใครทันสังเกต

เพื่อให้ความรักของคุณเป็นไปตามความหมายของการเอื้ออาทร คุณต้องไม่ลืมกฎสำคัญ คือ เมื่อได้รับ อย่าลืมขอบคุณ เมื่อได้ให้ อย่าลืมมอมยืม

นอกจากนั้น พวกคุณต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ‘เวลาของครอบครัว’ ให้ดี ครอบครัวเริ่มตั้งต้นขึ้นเมื่อชายหญิงมาอยู่ร่วมกัน ถ้ายังหาเวลาให้ครอบครัวได้ไม่มากพอ ก็อย่าเพิ่งริมีครอบครัว เพราะครอบครัวต้องการเวลาจากสมาชิกทุกฝ่ายเหมือนร่างกายต้องการลมหายใจ ขาดลมหายใจแล้วตายฉับใด ครอบครัวขาดเวลาจากสมาชิกก็ต้องล่มสลายฉับนั้น

ถ้าชีวิตมาถึงความเป็นภาวะคู่จริง ชีวิตต้องให้ความรู้สึกที่แตกต่างจากภาวะเดี่ยว ถ้าคุณยังรู้สึกเหมือนเป็นโสด ทำตัวตามสบาย ไม่ต้องแคร์ใคร เวลาทั้งหมดอุทิศให้

แก้ตัวเองแต่เพียงผู้เดียว ก็แปลว่าคุณยังมาไม่ถึงภาวะคู่ แถมใบสมรสของคุณยังอาจกำลังทำให้ใครบางคนเศร้า เหงา และทนทุกข์อย่างมากมายเสียด้วย

การพูดแล้วไม่ทำตามที่พูด สัญญาไม่เป็นสัญญา นัดไม่เป็นนัด ถ้าหากไม่มีเหตุผลภายนอกบิ๊บ ก็เหลือเหตุผลภายในอันเดียว คือคุณเห็นแก่ตัวมาก!

ในทางกลับกัน เวลาของครอบครัวไม่ใช่ ‘เวลาทั้งหมด’ ที่คนในครอบครัวจะถือสิทธิ์เอาแค่นั้นก็ได้ ต่างคนต่างต้องทำหน้าที่สร้างบ้านและรักษามัน

ขณะเดียวกันต่างคนต่างก็ต้องการเวลาส่วนตัว เพื่อพักวางภาระจากภาวะคู่บ้าง ได้สูดกลิ่นอิสระภาพคล้ายในภาวะเดี่ยวบ้าง

การได้เวลาในชีวิตของเขาหรือเธอไว้ทั้งหมด ไม่ได้ทำให้คุณมีคนรักหรือคนน่ารัก แต่เป็นนักโทษต่างหาก!

ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็เท่ากับว่าความรักช่วยให้คุณได้นักโทษมาคนหนึ่ง และต้องทำให้คุณเป็นทุกข์กับฐานะผู้คุมนักโทษ ที่ระวางอยู่ตลอดเวลาว่าวันหนึ่งนักโทษจะหนีไปได้ และหาทางแหกคอกหนีไป

เคยสัมผัสไหม ตอนที่ใครได้ทำอะไรอย่างใจตัวเอง มีเวลาเป็นอิสระบ้าง เขาเต็มไปด้วยความสุข ความยินดี และหายใจหายคอได้ด้วยใจว่าตนไม่ใช่ นักโทษ

ถ้าดีใจเวลาเห็นใครเป็นสุข คุณอาจไม่จำเป็นต้องรักเขาเสมอไป แต่ถ้าอ้างว่าคุณรักใครแล้วไม่ยินดีกับความสุขของเขา แปลว่าคุณเห็นแก่ตัวและดีแต่พูดเท่านั้น

จำไว้ว่าการอยู่ใกล้กันเกินไป จะพลิกผันเป็นแรงผลักดันให้คนรักอยากออกห่างมากขึ้นทุกที ความหึงหวงและการบังคับหน่วงเหนี่ยวกักกัน อาจทำให้คุณพอใจที่ได้เห็นกับตาว่าได้คนรักไว้ใกล้ตัวเกือบตลอด แต่คุณจะรู้ได้ด้วยใจ ว่าใจของเขาหรือเธอไม่อยากจะตรงนั้น หรือกระทั่งหนีหายไปทีี่อื่นนานแล้ว

รักแท้ไม่ใช่การอยู่ใกล้กันตลอดเวลา แต่คือการยอมรับกฎธรรมชาติระหว่างชายหญิงที่มีทั้งแรงดูดและแรงผลัก

ห่างกันบ้างเพื่อให้คิดถึง และเติมแรงดึงดูดเข้ามาหากันใหม่ ดีกว่าเอาแต่อยู่ใกล้ แล้วสะสมแรงผลัก หรือเก็บกดกระทั่งระเบิดแตกกระจายออกจากกันเป็นเสี่ยงๆ อย่างถาวร

ใกล้ชิดกันบ้างเพื่อให้อบอุ่นกายอบอุ่นใจ และสร้างแรงผลักให้ออกไปหาอิสระบ้าง ดีกว่าเอาแต่อยู่ห่างแล้วสะสมความโหยหา จนแปรเป็นการไปหาคนอื่นแทนอย่างไม่มีวันได้กลับมาใกล้กันอีกเลย

รูปแบบความรักในชีวิตหลังแต่งงานนั้น จะไม่เป็นไปตามข้อตกลงหรือคำมั่นสัญญาใดๆ ก่อนแต่งงาน มนุษย์มีคำพูดในวันก่อนเอาไว้มัน แต่มีความเห็นแก่ตัวเฉพาะหน้าไว้จำ ถ้าอยากรักษาความรู้สึกดีๆ ก่อนแต่งงานไว้ พวกคุณต้องให้ความร่วมมือด้วยกันทั้งสองฝ่าย **ทำเหตุของผลที่อยากได้ อย่าอยากได้ในสิ่งที่เคยสัญญากันด้วยปากแบบลมๆ แล้งๆ**

ถามตัวเองสั้นๆ นะครับ ระหว่างยอมเหนื่อยกับยอมเสียความรัก คุณเลือกอันไหน คำตอบจะเป็นตัวชี้ชะตาความรักของพวกคุณ!

สรุปคือรักที่ตายได้คือรักแต่จะเอา ส่วนรักอมตะคือรักการสละความเห็นแก่ตัว

คุณคาดหวังได้ว่าจะอยู่กินกับคนรักเพียงสองคน แต่อย่าคาดหวังว่าจะไม่ต้องข้องเกี่ยวใดๆ เลยกับญาติพี่น้องของคนรัก

ทุกคนมีฐานของความรู้สึกในชีวิต ซึ่งดั้งเดิมจะอยู่กับผู้ให้กำเนิด ญาติผู้ใหญ่ ญาติพี่น้อง ตลอดจนวงศ์วานว่านเครือ ความเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกันทำให้มนุษย์รู้สึกว่ตนมีที่มาที่ไป แน่ใจว่าไม่ได้ถูกคนแปลกหน้าเก็บมาเลี้ยง ตนเองยังมีหน้าที่คล้ายคลึงกับใครอยู่ มีความผูกโยงทางกายใจกับใครอยู่

ความรักเป็นเรื่องของคนสองคน
แต่ก็เป็นฐานะของญาติหลายๆ คนด้วย

เมื่อจะมีคู่ชีวิต ฐานของความรู้สึกในชีวิตอาจแตกต่างกันไปบ้าง คล้ายๆ ข้างหนึ่งก้าวออกมาเหยียบยืนอยู่บนฐานใหม่ที่สร้างเอง แต่ข้างอีกข้างของคนส่วนใหญ่ ยังคงต้องปักหลักอยู่บนฐานเดิมที่พ่อแม่ให้มาอยู่ดี จะเต็มเท้าหรือแค่แตะไว้หน่อยเดียวก็นั่น

คนส่วนใหญ่เข้าใจว่าแค่แค่ความรู้สึกของคนรักก็น่าจะพอแล้ว คนอื่นแม้ไม่เอาใจใส่ให้มากก็ไม่ควรจะถือว่าบกพร่อง แต่ขอให้ลองเอาใจเขามาใส่ใจเรา ถ้าพ่อแม่พี่น้องมาฟ้องว่าคนรักของคุณดูถูกพวกเขา ไม่ให้เกียรติพวกเขา คุณจะรู้สึกอย่างไร?

รักแท้ไม่ได้อยู่ข้างการกระทำลวกๆ ที่ขาดพิธีรีตอง รักแท้เป็นอะไรที่ต้องมีฐาน มีราก ไม่น้อยหน้าไม่น้อยตา ไม่หลบๆ ซ่อนๆ จึงจะตั้งอยู่ได้อย่างมั่นคง ถ้าคุณยังเห็นพิธีรีตองและพิธีแต่งเป็นส่วนเกินของชีวิต ทำให้ชีวิตไม่ปราดเปรียวตามสมัยนิยม ก็ขอให้มองย้อนกลับมาที่ใจตัวเอง เอาใจของคุณเองเป็นที่ตั้งว่าการอยู่ด้วยกันเฉยๆ เข้าฝ่ายไหนระหว่างความรู้สึกผิดกับความรู้สึกถูกต้อง

การทำความรู้จักกับญาติของคนรัก เท่ากับการยอมรับรากของความเป็นคนรัก การแสดงความรังเกียจญาติของคนรัก ก็คือรังเกียจรากแห่งตัวตนของคนรักนั่นเอง มันอาจเจ็บได้เท่ากับหรือยิ่งกว่าแสดงความรังเกียจตัวคนรักเองก็ได้

นอกจากญาติก็ยังมีเพื่อนและผู้คนในสังคมของคนรักรวมทั้งของคุณเอง ทุกคนเป็นส่วนประกอบใหญ่บ้างเล็กบ้าง ขอให้จำไว้ว่าถ้าคนรักใคร่ใคร่ คุณก็จงแคร์คนนั้นด้วย ไม่ว่าใจส่วนลึกจะชอบหรือชัง อย่างน้อยคุณต้องระลึกให้ได้ว่าคนๆ นั้นสำคัญกับความรู้สึกของคนรัก คุณปฏิบัติต่อคนๆ นั้นอย่างไร ก็เหมือนกระทำกับความรู้สึกของคนรักอย่างนั้น

การพูดถึงคนรักให้เพื่อนๆ หรือญาติๆ ของคุณฟัง เป็นสิ่งควรระมัดระวัง อย่าเอามันปากเข้าว่า เพราะสังคมมนุษย์เป็นสังคมกระจายข่าว พูดกระซิบข้างหูบางคน ไม่ได้แตกต่างอะไรกับพูดใส่โทรศัพท์ให้คนฟังกันเป็นพัน ขอให้ถามตัวเอง

ว่าแต่ละคำที่คุณคุยให้คนอื่นฟัง ถ้าคนรักได้ยินกับหูจะเกิดอะไรขึ้น ไม่ว่าจะพูดกับคนที่คุณรู้สึกไวใจขนาดไหน ขอให้นึกถึงความเป็นไปได้ว่านั่นจะไปถึงหูคนรักได้เสมอ

แค่อย่านำไฟในออก อย่านำไฟนอกเข้ายังไม่พอ เสียงชมต้องดังกว่าเสียงติด้วยนะครับ ตัวอย่างมีเหตุผลในห้องนอน แล้วชมอย่างสบายอารมณ์ในห้องรวมญาติ แล้วคุณจะรักษาความรู้สึกดีๆที่มีต่อกันไว้ได้เสมอไป

สรุปคือเวลาคุยกับญาติของคนรัก ให้นึกถึงหน้าของคนรัก แล้วคุณจะไม่เผลอนึกว่ากำลังคุยกับคนแปลกหน้าอย่างที่กล่าวแล้วแต่ต้น ความรักคือกิเลสทางเพศ กิเลสทางเพศก็คือการราคะ และสิ่งเร้าการราคะได้แก่ความน่าพอใจทางรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ตลอดจนความตริกลึงถึงเพศสัมพันธ์กับใครสักคนที่คุณปึง

หากปราศจากแรงดึงดูดทางกาย หรือหากคนเราปราศจากการราคะ เนื้อหนังมังสาของมนุษย์ก็คงถูกเห็นว่าเป็นธาตุ ไม่ต่างจากก้อนดิน ผืนน้ำ ไอแดด และสายลม ที่เอามาผสมรวมกันชั่วคราว หากความน่าสนใจมีได้

การราคะทำให้ร่างกายของมนุษย์เป็นวัตถุกำ และมีการบวนวิธีเสพกำแบบที่เราเรียกกันสั้นๆทุกวันนี้ว่า ‘มีเซ็กซ์กัน’ เซ็กซ์ในหมู่มนุษย์แตกต่างจากเซ็กซ์ในสัตว์อย่างเห็นได้ชัด คือมนุษย์มีอารมณ์หวานและพิธิการนำมาก่อน ส่วนสัตว์นั้นเป็นไปตามฤดู ไม่ต้องมีอารมณ์หวาน ไม่ต้องมากเรื่องมากพิธิ คล่าดูมีหางเป็นใช้ได้

แรงดึงดูดเริ่มที่กาย แต่สุดท้ายสายใยอยู่ที่จิต

ธรรมชาติของเซ็กซ์เป็นเรื่องลึงซึ่งเกินกว่าจะพูดง่ายๆ ว่ามีเซ็กซ์คือการมีความสุข เพราะเซ็กซ์เป็นได้ทั้งตัวการทำให้รักกันหวานชื่น เป็นได้ทั้งตัวการทำให้เกลียดกันเข้าไส้ หรือเป็นได้กระทั่งวิธีทำร้าย วิธีลงโทษ และวิธีสั่งสอนกัน

มันตั้งต้นกันที่ใจ ใจจะนำไปสู่การปฏิบัติทางกาย ที่ให้ความรู้สึกที่เช็ชเป็นแค่ของต่ำ หรือเป็นสัมผัสแห่งรักอันจัดจ้านถึงใจ เป็นตั้มยารสเสเด็ดสะเดา หรือเป็นเนื้อนาชวนคลื่นเหียน

ว่ากันโดยความรู้สึกเลยนะครับ...

เช็ชที่ปราศจากความรกรองรับ คือเช็ชจากสัญชาตญาณดิบ ให้ความรู้สึกต่ำ

เช็ชที่ปราศจากพิธีการนำหน้า คือเช็ชที่ก่อให้เกิดความรู้สึกผิวนั้นเพราะโดยจิตสำนึกแล้ว สิ่งมีชีวิตระดับมนุษย์จะมีเช็ชเพื่อแสดงว่า

ยอมรับกันและกันเป็นคู่ครอง ยอมเปิดเปลือกออกหมดแล้ว พร้อมจะร่วมทุกข์ร่วมสุขโดยปราศจากเครื่องห่อหุ้มปิดซ่อนแล้ว มีเพียงคู่ครองเท่านั้นที่มีสิทธิ์ได้เห็นและสัมผัสเนื้อแท้ของกันและกัน

การเปิดเปลือกออกโล่งโจ้งเร็วเกินไป หรือขาดพิธีการที่ให้เกิดติดกัน ย้อนนำมาซึ่งความรู้สึกไม่มีค่า ไม่มีความหมาย ไม่ต้องใช้ความพยายาม ซึ่งหมายความว่าเมื่อพบตาหนียิ่งน้อยในสิ่งไร้ค่านั้น ใจคุณยอมพร้อมจะผลจากหรือทิ้งขว้างอย่างไม่แยแส

ผมไม่ได้พูดแบบคนหัวโบราณนะครับ นี่ว่ากันตามเนื้อผ้าจริงๆ ถ้าคุณทำงานหาเงินเลี้ยงตัวได้ เนื้อตัวของคุณก็เป็นสิทธิ์ของคุณ แต่ถ้าไวกไฟไปหน่อย ยังไม่ทันรู้จักมักจี่ ยังไม่ทันมีกิจกรรมเกื้อกูลให้เห็นน้ำใจสักก็มาน้อย แล้วแลกเนื้อแลกหนังให้ชื่นชมกันในที่ลับ เช็ชจะอยู่ในความทรงจำของคุณในฐานะเครื่องชี้ว่าคุณไม่มีความห้ามใจ

ยิ่งถ้าคุณยังมีผู้ปกครอง ต้องใช้เงินพ่อแม่ซื้อข้าวน้ำมาเลี้ยงเนื้อเลี้ยงตัว แต่เอาเนื้อตัวไปใช้ในแบบที่ไม่รู้ว่าเจ้าของยินยอมหรือเปล่า คุณยอมได้ชื่อว่าละเมิดสิทธิ์ของผู้อื่น กิจกรรมที่ร่วมกันละเมิดสิทธิ์ผู้อื่น ถือเป็นการร่วมกันทำผิด ย่อมไม่อาจนับเป็นการทำอะไรดีๆ ร่วมกันได้

อย่างที่เคยกล่าวไว้ก่อนแล้ว ว่าธาตุความเป็นชายและธาตุความเป็นหญิงคือสิ่งดึงดูดให้เข้าหากัน แต่เมื่อใกล้ชิดกันแล้วก็จะผลักรออกจากกัน แรงดึงดูดของเซ็กซ์นั้น แท้จริงแล้วไม่ได้อยู่ที่รูปพรรณสัณฐานของอวัยวะเพศ แต่อยู่ที่ความลับของสิ่งที่คุณไม่เคยเห็น ตลอดจนรสสัมผัสที่คุณไม่เคยลอง ถ้าเห็นจนคุ้น ลิ้มรสจนชิน คุณจะไม่อยากเสียเวลามองซ้ำอีกเลยด้วยซ้ำ

การทำเรื่องผิดศีลธรรมจึงเข้ากันได้ดียิ่งับเซ็กซ์ เพราะเซ็กซ์มักแรงเร้าให้คุณอยากลองของใหม่ เจอรสชาติแปลกใหม่ที่เต็มไปด้วยแรงดึงดูด ยังไม่ถึงเวลาส่งแรงผลักรเหมือนคู่ชาหน้าเดิม

หากเซ็กซ์เป็นเหตุให้ทั้งคนเก่ามาหาคนใหม่ คุณจะได้เห็นกับตาว่าเซ็กซ์ทำให้คนเรามีปากมีเสียงกันได้อย่างไร เซ็กซ์จะปรากฏกลายความฝันอันโสมมที่คุณไม่อยากยอมรับว่ามันเคยเกิดขึ้นมาก่อน

คราวนี้มาดูในทางตรงข้ามนะครับ...

เซ็กซ์ที่ตามหลังความรักมา คือเซ็กซ์จากสำนึกที่สูกงอม ให้ความรู้สึกเป็นเจ้าของสมใจ

เซ็กซ์ที่มีพิธีเป็นหน้าเป็นตาให้สังคมยอมรับ คือเซ็กซ์ที่มาพร้อมกับความรู้สึกถูกต้อง

นั่นเพราะโดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์เราต้องการความชอบธรรม ไม่ต้องทำอะไรหลบๆ ซ่อนๆ เหมือนคนผิดอยู่ตลอดเวลา แล้วก็ปรารถนาความสง่างาม ไม่เป็นที่ติฉินนินทา

ความพร้อมจะรับผิดชอบชีวิตคู่ ทำให้คุณรู้สึกเกี่ยวกับเซ็กซ์ไปอีกแบบ คือเห็นเซ็กซ์เป็นเพียงองค์ประกอบส่วนหนึ่ง ซึ่งหมายความว่า ถ้าผิดหวังจากเซ็กซ์ ก็จะไม่อยากทิ้งขว้างกันทันที

เซ็กซ์ที่มีฐานรองรับแน่นหนา ให้ความรู้สึกอุ่นใจว่าถึงแม้ขาดเซ็กซ์ไป ก็ยังมีอะไรเหลืออยู่อีกมาก ภาวะคู่นี้ยังไม่ขาดสะบั้นไปตามเซ็กซ์

ถามตัวเองง่ายๆ ว่ากับคู่ของคุณ เมื่ออารมณ์เพศหายไป แล้วอะไรที่มาแทน?

หากนึกออกเป็นบัญชีทางว่ว นั่นแปลว่าเซ็กซ์ของคุณมีฐานรองรับแน่นอนหนาเหลือเกิน แต่หากนึกไม่ออกสักข้อเดียว ก็ขอแสดงความเสียใจด้วย ที่คุณคิดว่าใช่ มันใช่แค่เรื่องเซ็กซ์ชั่วคราว นอกนั้นไม่มีอะไรเลยที่ใช่จริง!

สรุปคือถ้ามีแต่แรงดึงดูดทางกาย รับรองว่าพวกคุณอยู่กันเดียวเดียวจบ แต่ถ้ามีสายใยทางใจมาร้อยรัดกันและกันไว้ ก็อยู่กันไปได้อย่างสบายๆ ครับ เพราะสายใยทางใจไม่ใช่สิ่งเหม็นเน่าเหมือนกายมนุษย์ แล้วก็ไม่นั่นเหนียวน่าอึดอัดระคายเคืองเหมือนเชือกมนิลา คุณอาจเปรียบสายใยทางใจ เทียบได้กับผืนแพรในจินตนาการที่ให้สัมผัสแสนละมุน น่าติดใจกับการตกอยู่ในพันธนาการอย่างไรวันจบวันสิ้น

ที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด เป็นเพียงสายใยแห่งความผูกพันที่ประกันว่าพวกคุณจะอยู่กันยืดยาว ไม่ใช่ขี้ขางกันง่ายๆ แต่ถ้าจะเอาแบบเข้ากันได้อย่างสนิท อยู่ด้วยแล้วสบายใจไปจนชั่วชีวิต กับทั้งประกันว่าต้องได้พบกันอีกในชาติหน้า อันนี้ก็ต้องศึกษาส่วนที่เหลือของบทครับ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ดังตฤณ

สารบัญ ←

ไดอารี่หมอดู หน้าที่ ๕๘

โดย หมอผีร์

สวัสดีค่ะทุกคนที่อ่านไดอารี่หมอดู ใครกำลังใช้กรรมกันอยู่ต้องอดทนหน่อยนะ ค่ะ เดี่ยวมันก็ผ่านไป

พวกเราชาวพุทธถูกสอนให้เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม มาตั้งแต่เด็ก ๆ เวลาที่เกิดความโชคร้ายกับชีวิต ไม่รู้จะไปโทษใครให้รับผิดชอบ ก็จะคิดสรุปมาที่ว่า คงเป็นเพราะกรรมที่ทำมา ถึงแม้จิตใจอีกส่วนหนึ่งไม่ค่อยอยากจะเชื่อเท่าไร ชาตินี้ก็ไม่เคยเห็นว่าจะไปทำให้ใครเดือดร้อนมาเลย เหมือนจำใจรับกรรมแบบไม่ค่อยจะยอมรับจากใจซะเท่าไร เชื่อก ๆ ไปก่อนไม่เสียหาย ไม่รู้จะไปโทษใครแล้ว

แต่ในบางท้องถิ่นเวลาที่โชคร้ายไม่รู้จะโทษใคร ก็มักจะโยนให้ผีรับผิดชอบไป เพราะบางท้องถิ่นมีความศรัทธาในภูตเทพเทวดา ผีสงนางไม้ โดยเฉพาะหมู่บ้านทางเหนือหรืออีสานบางหมู่บ้าน พี่จำได้ว่า ตอนเด็กๆ เวลาไม่สบาย แม่ก็จะไปหาคนทรง เขาจะบอกโดนผีตรงบ้านได้หรือโดนผีในป่าทำ ต้องไปขอขมาด้วยเหล้าขาวหนึ่งขวด ไก่ต้มหนึ่งคู่ บางครั้งจะเป็นลาบเลือดสด ๆ

ทุกวันนี้ความเชื่อเรื่องที่ว่าผีเป็นคนทำให้เดือดร้อนยังมีอยู่ แต่จะเลือนหายไปบ้างแล้ว เพราะเดี๋ยวนี้มีแต่วัยรุ่นที่อยู่ในหมู่บ้าน คนแก่ ๆ ที่เชื่อเรื่องพวกนี้ค่อย ๆ จากกันไปทีละคนแล้ว

คำว่ากฎแห่งกรรม ใช้กรรม รับกรรม ทำกรรมเหล่านี้ ฟังดูแล้วเหมือนจะเข้าใจได้ง่ายมาก แต่ความจริงแล้ว มีความซับซ้อนเหลือมล้ำกันในหลายแง่หลายมุม คนที่จะเข้าใจเรื่องกรรมได้อย่างถ่องแท้ นั่นคือ พระพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น

สิ่งที่พอจะให้เราเทียบเคียงได้ว่า กรรมมีกฎเกณฑ์อย่างไร อะไรเป็นหลักในการวัดผลของกรรมนั้น สามารถอ้างอิงได้จากพระไตรปิฎก ศาสนาพุทธที่แท้จริงนั้น สอนให้เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมแบบมีเหตุและผลเสมอ ไม่ได้สอนให้เชื่อแบบงมงาย แต่คนที่

จะเข้าใจศาสนาพุทธโดยแก่นแท้แบบมีเหตุและผล ช่างหาได้ยากเหลือเกิน ศาสนาพุทธของเราถูกศาสนาอื่น ๆ หรือความเชื่อแบบอื่นปลอมปนเข้ามาจนแยกออกได้ยากมากหลาย ๆ คนที่ไม่รู้และแยกไม่ออก จึงได้รับความเดือดร้อนเพราะความเชื่อที่ปลอมปนเข้ามาเหล่านี้ ความเชื่อของศาสนาอื่นที่ปะปนเข้ามาเช่น ฮินดู ซิกข์พราหมณ์

มนุษย์เราน่าสงสัยจะต้องตกอยู่ภายใต้เงื่อนงำของความไม่รู้ และต้องโดนความไม่รู้หลอกให้ทำบาปทำกรรมเพิ่มอีกได้ง่าย ๆ

วันนี้ฉันค้นหาคำมาที่ความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องราวของวันนี้จะเป็นเรื่องกฎแห่งกรรมค่ะ แต่เป็นในอีกแง่มุมหนึ่ง ซึ่งมีคนทำบาปเพิ่มเพราะสิ่งเหล่านี้ได้

เชื่อไหมคะ ว่าการที่เรามีศรัทธาในบางสิ่งบางอย่างมากเกินไป มันกลับเป็นสิ่งที่ทำให้เราเดือดร้อนได้ง่าย แต่ส่วนหนึ่งคงเป็นวิบากของแต่ละคนด้วย ศรัทธาที่มีมากเกินไป จะทำให้เราเป็นคนหูหนวกตาบอด ให้คนอื่นเขาหลอกได้ง่าย หรือหลงผิดทำบาปทำกรรมเพิ่มให้ตัวเองโดยไม่รู้ตัว

มีตัวอย่างหนึ่งค่ะ ที่ตกเป็นทาสของความเชื่อด้วยความที่มีศรัทธามากเกินไป วันนี้นักสังคมมีลูกค้าคนหนึ่งโทรมา จำได้ว่าเป็นลูกค้าเก่าตั้งแต่สมัยที่พี่ทำงานอยู่ที่ซีคอนฯ แต่เคยไปมาหาสู่กันเลยจำเสียงเธอได้ เธอโทรมาแบบไม่ได้นัดคิว บอกว่ามีเรื่องด่วนจะปรึกษาฉันหนึ่งค่ะ คือว่าคุณแม่ไปดูหมอ โดนหักบอกว่าตอนนี้มีวิญญาณเด็กคนหนึ่งตามนะ เป็นลูกที่เคยทำแท้งออกไปเมื่อก่อน ซึ่งคุณแม่เคยแท้งลูกไปจริง ๆ แต่ไม่ได้ไปทำแท้งที่ไหน เด็กหลุดออกไปเอง

เขาบอกอีกว่า ที่คุณแม่ทำมาหากินอะไรไม่ขึ้นทุกวันนี้ เพราะวิญญาณเด็กคนนี้อยู่ตาม มีเงินเท่าไรจะหมดไป ซึ่งประจวบเหมาะที่บ้านเพิ่งโดนโกงไปหลายแสนเลย ค่ะ ยิ่งทำให้คุณแม่ปวกใจใหญ่ว่าเป็นเพราะวิญญาณเด็ก เขาก็บอกคุณแม่อีกว่าถ้าไม่ทำบุญใหญ่ให้ วิญญาณเด็กคนนี้ก็จะมีตามจองล้างจองผลาญลูก ๆ ที่บ้านทุกคน จะทำให้ทุกคนไม่รวย

คุณหมอนั่นบอกว่ามันเป็นบาปมาก วิธีที่จะส่งวิญญาณเด็กคนนี้ไปเกิดได้ ต้องสร้างพระประธาน ราคาประมาณสี่แสนบาท คุณแม่เชื่อเขามากค่ะ กลับมาถึงบ้าน

โอนเงินให้เขาไปสี่แสนเลย เพราะคุณแม่เชื่อเรื่อง กฎแห่งกรรมอยู่แล้ว พอได้ฟังก็กลัว คิดมากฟุ้งซ่านไปใหญ่

น้องคนนี้อ่ละมาเหมือนอยากร้องไห้แต่ร้องไม่ออก เธอพูดอีกว่าเป็นคำเทอมหนูได้สบายๆ เลยนะ ที่โทรหาแค่อยากถามว่า ถ้าหนูต้องรอนเงินกับเขาคืนจะเป็นอะไรต่อครอบครัวยุ่ใหม่ ตอนนี้อยู่ไปใช้คราคาพระประธานที่ทาส่ร้งแล้ว ราคาประมาณไม่ถึงแสนเลย คุยกับเขาก็บอกว่าจะคืนเงินให้ แค่นี้เป็นแค่เศษเงินของเขาเขาไม่คิดจะเอาหรอก ก็แนะนำเขาไปว่าขอคืนได้ ถ้าเขาคืนให้นะ จิตใจของน้องเขากลัวว่าวิญญาณเด็กจะมีจริง พอไปทวงจะเกิดความเดือดร้อนกับที่บ้านเหมือนที่หมอคนนั้นเป็นคนพูด

แนะนำน้องไปว่าแม่ไม่ได้ทำบาป เพราะไม่มีเจตนาฆ่าเด็กเลย เด็กหลุดออกไปโดยธรรมชาติจะเป็นบาปไปได้อย่างไรกัน ถ้าจะบาปจริงๆ แม่ต้องเจตนาไปทำแท้งและไม่ได้มีความสำนึกผิดในสิ่งที่ทำไปเลยถึงจะบาปมาก บางคนทำผิด ถ้าสำนึกผิดกรรมก็เบาลงอีก หรือบางคนทำผิดสำนึกผิดทำดีหลายๆ ด้านคืนกลับไปโทษหนักก็เบาลงไปได้อีก นี่แม่ไม่ได้ทำผิด จะมีอะไรตามได้

กรรมเป็นของเฉพาะตน ไม่ใช่ถ่ายโอนชดใช้หนี้กรรม เหมือนมรดกหนี้ชะที่ไหนกรรมของใคร กรรมของคนนั้น เหมือนแม่ของเรามีกรรมเรื่องเงิน เลยโดนคนอื่นโกงไปก่อน และที่ต้องมาโดนโกหกหลอกลวงให้เสียเงินอีก ก็เพราะต้องใช้กรรม และเราต้องเกิดมาเป็นลูกของแม่ที่มีกรรมเรื่องเงินและต้องมาทุกข์ร้อนใจด้วย ก็ต้องเคยทำกรรมเรื่องเงินมาเหมือนกับแม่ เลยต้องเกิดมาเป็นแม่ลูกกัน

บาปของการฆ่าสัตว์เวลากรรมให้ผล ก็มักจะให้ผลทางร่างกายไม่ใช่ทางการเงินแต่จะมีความเชื่อของบางคนที่ยึดสืบทอดกันมาว่าทำแท้งครั้งหนึ่งจะทำมาหากินอะไรอย่างอื่นไม่ขึ้นด้วย เพราะว่าจิตของคนที่มีอยู่แล้ว เมื่อคิดซ้ำๆ ว่าตัวเองทำบาปตลอดเวลา จิตเลยเศร้าหมอง จึงดึงแต่เรื่องไม่ดีที่ติดค้างไว้ในอดีตมาให้ผลได้ หรือบางทีเขามีวิบากหนักๆ อยู่แล้ว พอทำบาปแค่เรื่องนี้เพิ่ม กรรมอื่นตามมาคิดบัญชีได้ด้วยเลย จึงเดือดร้อนหนักขึ้น ก็แล้วแต่บางกรณีไป

ความเชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ และความกลัวบาปจะให้ผล ที่มีมากเกินไป จะทำให้ตกเป็นทาสของคนที่พร้อมจะเอารัดเอาเปรียบและพร้อมจะทำบาปเพิ่มได้ง่าย ๆ

มีหลายคนที่มีความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมในทางผิด ขอยกตัวอย่างอีกเรื่องหนึ่ง เพ็งเจอล่าสุดนี้เองค่ะ เธอมีความเชื่อว่าการคบกับสามีชาวบ้านที่มาจีบเธอเป็นการใช้กรรมอย่างหนึ่ง การที่เธอเลิกยังไม่ได้เพราะกรรมที่เข้ามา ซึ่งเป็นความเชื่อที่ผิดอย่างแรง กรรมของเธอคือ เคยผิดข้อซู้สาวมาก่อน ทำให้ต้องเจอสามีชาวบ้านมาจีบเพื่อล่อใจให้เธอทำบาปเพิ่มให้กับตัวเองได้ง่าย

เธอมีสิทธิที่จะเลือกได้ว่าจะทำบาปใหม่ หรือจะไม่ทำต่างหากไม่ใช่ต้องคบเพราะเป็นกรรม

ยังมีพี่ผู้ชายอีกคนหนึ่งมีภรรยาน้อย แล้วเขาบอกว่าเขาไม่ได้ผิดศีลข้อซู้สาวนะ เพราะผู้หญิงที่เขาไปยุ่งด้วยนอกเหนือจากภรรยาตัวเองนั้น ไม่ได้มีสามี เป็นผู้หญิงโสด ศีลข้อสามถูกบัญญัติไว้สำหรับการไปยุ่งกับผู้หญิงที่มีสามีแล้วเท่านั้น ฟังแล้วก็ยิ่งไปนิด ไม่สามารถช่วยอะไรได้เลยกับความเข้าใจผิด ๆ ประเภทนี้ ถ้าอย่างนั้นภรรยาทุกคนต้องทำใจกันให้หมดสึคะ ว่าสามีของแต่ละคนสามารถมีผู้หญิงโสดเป็นภรรยาน้อยได้

ยังมีความเชื่ออีกมากมายที่ทำการเพิ่มให้กับตัวเองได้ง่าย หรือต้องใช้กรรมกับคนที่พร้อมจะทำบาปเพิ่ม คราวหน้าจะนำมาเล่าให้ฟังอีกค่ะ

ศรัทธาต้องมาพร้อมเหตุและผลเสมอ ไม่ใช่หลบลี้หลับตาเชื่ออะไรนะคะ

สารบัญ ←

สุขสันต์วันธรรมดา

โดย พิมพ์การัง

ฉันชอบวันธรรมดา วันทำการปกติสามัญ

รู้สึกดีที่ได้นั่งในห้องลายหมา รับเด็กๆ กับเรื่องราวอีกมากมาย

วันนี้ได้เจอน้องอ่องวัยห้าขวบที่เป็นโรคอ้วน น้ำหนักเขาทะลุสี่สิบกิโลกรัม เด็กอ้วนแก้มยุ้ยๆ ดูน่ารักดีก็จริง แต่ถ้าขนาดเป็นโรคอ้วนแล้วน่าเป็นห่วงค่ะ เพราะการดูแลรักษายาก ภาวะแทรกซ้อนจากความอ้วนก็มากด้วยนะค่ะ

สาวๆ น้ำหนักเกินไปหน่อย กลัวไม่สวยก็อดกินแต่ผักผลไม้ เข้าฟิตเนสได้ แต่ตาหนูไม่เข้าใจหรอกค่ะ ว่าทำไมคุณแม่ไม่ซื้อขนมอร่อยๆ ให้ “คุณแม่ครับ คุณแม่ไม่รักน้องอ่องแล้วหรือครับ” โอ้ถึง น่าสงสารไหมละค่ะ

ภาวะแทรกซ้อนก็น่ากลัวค่ะ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องไขมันสูง โรคหลอดเลือด ความดันโลหิตสูง โรคเบาหวาน โรคกรน สมองขาดออกซิเจนตอนกลางคืน ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรม สมาธิและพัฒนาการของสมอง หัวใจโต โรคตับ จากเซลล์ไขมันแทรก ข้อเท้าอักเสบ ความสูงหยุดเร็วกว่าปกติ และอีกหลายโรค ที่สำคัญคือปัญหาทางด้านจิตใจ ปมด้อยที่ฝังติดไปได้จนโต

น้องยังไม่เข้าใจคำศัพท์ คุณแม่ว่าจะเป็นโรคอ้วน เป็นโรคนั้นโน่นนี้ แล้วเจ้า“เป็นโรค” นี่หน้าตาเป็นยังไงครับ มีพุงมากดัน้องอ่องได้ไหม

การดูแลเด็กอ้วน เป็นโครงการระยะยาวที่ต้องร่วมมือกันทั้งครอบครัว ไม่ใช่จับน้องมารีดน้ำหนักออกยี่สิบกิโล แต่ต้องเผาผลาญไขมันยู่ๆ ออกช้าๆ เลี่ยงให้กลัมน้ำและกระดุกโตเต็มที จนความสูงเหมาะสมกับน้ำหนักตัว ต้องดูแลให้ครบทั้งด้านโภชนาการ การออกกำลังกาย กิจกรรมประจำวัน ปัญหาทางด้านจิตใจ บุคลิกภาพ และความรักความอบอุ่นในครอบครัว

ฉันอธิบายเรื่องอาหาร คำนวณจำนวนและปริมาณที่เหมาะสมเพื่อการเติบโต สารอาหารต้องครบ ควรทำอะไรถ้าน้องหิว หรือร้องขอขนมหวานบ้าง การอธิบายให้เด็กเข้าใจ เข้าใจ มีขั้นตอนรายละเอียดย่อยอีกยาวเลยละคะ ย้อนถามว่าทำตามไหมไหน คุณพ่อว่า “ผมจะตัดให้มากกว่าที่หมอพูดเสียอีก” ฉันต้องรีบค้าน ไม่เช่นนั้นตาอ่องของเราทำจะได้กินแต่ผักต้มไปอีกนานแน่ๆ

ถ้าน้องอยากกินขนมให้นอนคิดหนึ่งคืน ถ้าอีกวันยังยืนยันคำเดิมต้องซื้อให้ แต่ซื้อกลับบ้านแค่ห่อเล็ก แล้วเอามาแบ่งให้ทีละน้อย ทั้งส่วนที่หวานมันจัดครึ่งหนึ่ง มือนั้นตักข้าวให้น้อยลงครึ่งหนึ่ง แล้วกินผักผลไม้ตามจนอิ่มสบาย เท่ากับเราฝึกให้เขาอดทน หัดยับยั้งชั่งใจ หัดรอคอย ที่สำคัญคือเขารับรู้ เราใส่ใจความรู้สึกของเขา รับรู้ว่าครอบครัวกำลังช่วยแก้ปัญหาพร้อมกัน

ตาหนูต้องไม่หิวโหย ต้องไม่ทรمان ไม่อย่างนั้นฟันธงได้เลยว่าลุ่มแน่ๆ
อย่าอดมากๆ แล้วให้รางวัลโดยกินเต็มที่สลับเพราะไขมันจะดูดซึมมากขึ้น
อย่าให้เขาโตขึ้นด้วยความรู้สึกอึดอันตันใจ ระวังการตั้งฉายาจากปากของเรา
สอนให้เขารับมือกับคำล้อเลียนจากปากคนอื่น อย่าลากความรักลงมาล้อเล่น
อย่าให้เขาเข้าใจว่าเราไม่รักเขาเพราะเขาเป็นเด็กอ้วน

เรารักลูก ต้องส่งเสริมให้ลูกโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์พร้อมทั้งกายใจ
สอนให้เขายอมรับว่า บางวันเขาอาจจะถูกล้อเลียน บางทีเขาก็ผล่อล้อเพื่อน
ฝึกใส่ใจความรู้สึกของคนอื่น รู้จักการขอโทษและให้อภัย ฝึกมองว่า
ไม่ว่าชอบหรือชังทุกอย่างก็จะไหลผ่านไปเอง “แล้วพรุ่งนี้เราก็กินเล่นกันใหม่”

อธิบายการออกกำลังกายที่เหมาะสมกับกระดูกและข้อเท้าเล็กๆ เน้นการใช้พลังงาน
ในชีวิตประจำวัน ห้ามกินอัมแล้วนั่งปุก ให้เดินไปมาสิบห้านาที ช่วยเก็บโต๊ะก็ได้
คุณแม่ว่า “เขาทำไม่เป็นหรอกค่ะ แค่เข้าห้องน้ำยังต้องมีคนช่วยเลย”

บ้านของน้องอ่องเป็นไร่สวนขนาดใหญ่ มีผลไม้ ออกช่อ มีปลาอยู่ในท้องร่อง
บ้านสวนที่เป็นเหมือนสวนสนุกสำหรับเด็ก แต่น้องอ่องไม่เคยได้สัมผัส
“อ้าว ทำไมคุณแม่ไม่พาน้องมาวิ่งเล่นบ้างละคะ แค่นี้ชวนดูผลไม้ก็สนุกแล้ว”
คุณแม่ตอบว่าสงสารกลัวจะร้อน ลูกรักสะอาดมากด้วย เท้าแตะดินก็ร้องยี้แล้ว

น้องใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับพี่เลี้ยง คุณนุชย์ไฟฟ้าชำล้าพิภพ
อยู่กับขนมถุงกบโต มีเวลาคุณภาพที่พ่อแม่ลูกได้ใช้เวลาดีๆ ร่วมกันน้อย
บางบ้านอาจจะมีความจำเป็น แต่ถ้าเลือกได้ขอให้ลูกโตกับเราเถอะนะคะ

นักจิตวิทยาเด็กท่านหนึ่งเคยพูดว่า
เรามักจะกังวลว่าอนาคตลูกจะเป็นอย่างไร แต่ลืมไปว่าลูกคือคนสำคัญในวันนี้

มีประโยชน์อะไรที่จะเลี้ยงเขาให้โตขึ้นมากับความเหงา ความน้อยใจ หิวโหย
และทุกข์ใจเพราะตัวเลขบนตาชั่ง แล้วหวังว่าสักวันเขาคงเข้าใจว่าเรารักเขา

วันนี้เขาคือคนสำคัญ เขาต้องการความรักความอบอุ่น ตั้งแต่วันนี้และทุกวัน
วันธรรมดาๆ แต่ละวันมีความหมาย มากกว่าการแสดงความรักในวันพิเศษ

ที่มีนานที่ปีหน เพราะจะสะสมเป็นภาพความทรงจำ ผิงแน่นติดตรึงจนเป็น
บุคลิกภาพถาวรถึงตอนโต

“คุณแม่มืออาชีพความทรงจำวัยเด็กที่ประทับใจเกี่ยวกับครอบครัวไหมคะ
หลายคนคิดถึงภาพช่วงเวลาธรรมดาๆ ที่กินข้าวด้วยกัน ช่วยกันจัดบ้าน ช่วยกันทำ
ขนม ความอบอุ่นเกิดจากความผูกพันใกล้ชิด ความเอื้ออาทรต่อกันคะ

คุณแม่เสียสละออกไปทำงานหนักหวังจะให้ลูกสบาย แต่จะเสียใจไหม ถ้ารู้ว่าน้อง
ไม่มีภาพความรัก ความทรงจำที่ได้ขลุกอยู่กับแม่เลย เวลาทองที่ลูกกำลังต้องการ
แม่ที่สุด เวลาที่เราจะอบรมปลูกฝังเขาได้ดีที่สุด นำเสียตายถ้าน้องโตขึ้นแบบไม่รู้จัก
แม่ของตัวเอง ไม่รู้จักผืนแผ่นดิน ไม่รู้จักไร่สวนของตัวเอง

เด็กที่โตในห้องกระจกไม่เข้าใจหรอกว่า เขาต้องอยู่คนเดียวเพราะเรารักเขา
อีกแค่ไม่กี่ปี น้องโตหน่อยก็เข้าห้องเปิดเน็ต ไม่ได้อยากมาซุกอยู่กับแม่แล้ว

ครอบครัวนี้โชคดีที่คุณพ่อคุณแม่จริงจังมุ่งมั่น แถมเป็นชีวิตที่เลือกได้
ดีใจที่เขายอมรับฟังจนจบด้วยความตั้งใจ เชื่อว่ารับหลักการได้เกือบหมด
ก่อนจะจากกัน น้องอ่องหันมามียิ้มส่งท้ายบาย คงจะเริ่มคุ้นกันแล้ว
วันทำงานปกติ วันธรรมดาก็มีภาพน่ารักๆ ให้มีความสุขไปได้ทุกวัน

คุณละคะมีภาพความประทับใจ ที่คิดถึงเมื่อไรก็อบอุ่นจนอยากอมยิ้มไหม

ฉันนึกถึงภาพคุณย่ากวนขนมไทยโบราณจากกระทะทองเหลืองใบใหญ่ ภาพตอนที่เพิ่งเข้าโรงเรียน แล้วที่สาวมารอเพื่อจะให้คุกกี้ถั่งละครึ่งบาบ ฯลฯ

ผู้ใหญ่พาไปเที่ยวก็บ่อย ชิมร้านอาหารดัง พักโรงแรมหรู ไปถึงต่างประเทศก็มี แต่ภาพเหล่านั้นไม่มีผลติดตรึง อิมเมจเหมือนภาพ “สุขสันต์วันธรรมดา”

เวลาที่มีความสุข คือเวลาสบายๆ เป็นตัวของตัวเอง อยู่กับตัวเองได้ ทบทวนความรู้สึกของตัวเองเจอว่าเวลาไปร้านอาหารดัง โรงแรมหรู สิ่งเร้าภายนอกจะดึงดูดให้เรา “ไม่อยู่กับตัวเอง”

ตาที่สอดส่ายตามความสะสวยวิจิตรรอบตัว ใจก็เปรียบเทียบ เกิดความอยาก ใจฟูถ้าเห็นว่าเรตดีกว่า ใจแฟบถ้าเห็นคนอื่นดีกว่า กระปรองชุดสุดสวยทำให้ต้องแอบมองเงาในกระจกบ่อยครั้ง เห็นเงาของตัวเองที่โตสลับแปบอยู่อย่างนั้น

ความทรงจำที่สดกระจ่าง เหมือนมองผ่านกระจกใส เป็นช่วงจังหวะที่รู้ตัวดี รู้ว่าเราเป็นใคร ทำอะไรอยู่ รู้ชัดๆ ทีละอย่าง ไม่มีอะไรยุ่งๆ ในหัวหลายเรื่อง ดังนั้นการท่องเที่ยวที่ต้องกระหืดกระหอบตามคุณไกด์จึงขาดเสน่ห์ไป

ช่วงเวลาที่ถูกลมให้อ่อนโยน จุตรวมใจกลางเหมือนกันที่มี “การให้”

คุณย่าไม่ชอบขนมไทยหวานจัด ท่านแค่อยากให้หลานรู้จักขนมโบราณ ที่ทำยากเย็น หาซื้อไม่ได้ ขนมอย่างดีมีสารอาหารครบ ปลอดภัย สัมผัสได้ถึงความรักจากมือท่าน ขนมของคุณย่าจึงอร่อยที่สุดในโลก

ช่วงเวลาที่กำลังสละอะไรสักอย่าง อาจจะเป็นข้าวของ เงินทอง เวลา กำลัง หรือแม้แต่ความคิดที่แน่นหนักของตัวเอง เป็นช่วงที่ความเห็นแก่ตัวลดลง สละลงง่ายขึ้น จึงเบากายสบายใจ อภัยให้กันง่ายขึ้น ฟินองทะเลาะกันน้อยลง เวลาอยู่ใกล้ๆ มือก็ปั่นขนม หูก็ฟังท่านเล่าเรื่องราวที่มีแม่งคิดงตาม

ช่วงเวลาสบายๆ ที่ “รู้ตัว” ชัด อยู่กับผู้ที่ปรารถนาดีต่อกันแบบคนในครอบครัว เราสละเวลา วางอึดตา ให้ความเอื้ออาทรจรดแผ่จนอุ่นสบายร่วมกัน จึงเกิดเป็นภาพความประทับใจที่อบอุ่นอ่อนหวานนัก

คุณดังตฤณเคยกล่าวไว้ว่า “บุญร่วมกันนั้นแหละ คือตัวเสกอารมณ์หวาน”

ฉันเคยทำบุญร่วมกับคนพิเศษในครอบครัว แต่ความอิมใจกลับน้อยกว่าวันธรรมดา
ค่อยๆ ทบทวนก็นึกได้ว่า การทำบุญชนิดที่มีพิธีกรรม มีความจริงจัง
มีสิ่งละอันพันละน้อย มีความขัดแย้งเล็กๆ น้อยๆ เกิดความอยากเอาชนะ
มีอะไรอีกมากที่ดึงให้เรา “ลืมหืม” เผลอเห็นแต่ความคิดของตัวเอง

รู้ตัวแล้ว ก็ระวัง รู้ทัน ก็วางเร็ว

วันธรรมดาแต่ละวัน มีเรื่องราวเกิดขึ้นได้มากมาย เผลอหน่อยก็ผ่านไปอีกปี
เราทำผิดได้ทุกขณะ นับหนึ่งใหม่ได้ทุกวินาที ปีใหม่นี้ไม่นานก็กลายเป็นปีเก่า

ใกล้จะถึงช่วงเทศกาล หลายท่านมีแผนการฉลองวันพิเศษ
ขอให้เติมเต็มความหวานด้วยบุญ ด้วยความรู้ตัว ด้วยการสละละ

สวัสดีปีใหม่ทุกท่าน สุขสันต์วันธรรมดาค่ะ

สารบัญ ←

ดอกสร้อยร้อยพกา

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ดอกจำปี

๑ จำเอยจำปี

แต่ละवारเดือนปีที่ล่วงมา
มิท้อแท้ทอดออยค่อยตามรู้
กาลเวลาล่วงไปเร็วไวพลัน

เวลานี้ผ่านไปไวหนักหนา
นำชีวาใกล้ความตายไปทุกวัน
หมั่นตามดูใจตนเสมอมั่น
อย่าประมาทฉะนั้นเร่งรู้เอย

<http://www.student.chula.ac.th/~47437567/pic/Campaa01N.jpg>

ดอกจำปา

๑ จำเอยจำปา

ปวงความทุกข์ที่พบในชีวิต

จึงจักจำจดไว้ที่ใจตน

มุ่งอุปถัมภ์ทุกเวลา

พึงจดจำตรึงตราในดวงจิต

ก็เพราะผิดก่อกรรมทำชั่วมา

แล้วหลีกพ้นทางบาปกรรมนำชั่วช้า

ทั้งทานศีลภาวนาให้พร้อมเอย

สำหรับสืบค้นคำศัพท์

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๔๒

<http://rirs3.royin.go.th/dictionary.asp>

พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม

และพจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์

<http://84000.org/tipitaka/dic/>

สารบัญ ↩

ในหมู่มนุษย์ คนผู้ที่ถึงฝั่งมีน้อย
ส่วนหมู่อื่นนอกนี้ย่อมเลาะไปตามฝั่งทั้งนั้น
ก็ชน เหล่าใดแล ประพฤติตามธรรม
ในธรรมอันพระสุคตเจ้าตรัสแล้วโดยชอบ
ชนเหล่านั้นข้ามบ่วงมารที่ข้ามได้โดยยาก แล้วจักถึงฝั่ง

คาถาธรรมบท ปัณจิตวารคที่ ๖
จากธรรมบท ในพระสุตตันตปิฎก
จากพระไตรปิฎก ฉบับสยามรัฐ เล่มที่ ๒๕
สืบค้นข้อมูล จาก <http://84000.org>

If you want others to be happy, practice compassion.

If you want to be happy, practice compassion.

ถ้าอยากให้ผู้อื่นเป็นสุข จงฝึกตนให้มีความกรุณา

ถ้าอยากให้เราเป็นสุข จงฝึกตนให้มีความกรุณา

โดย ดาไลลามะ
สรรหามาฝากโดย วิมุตติยา

Love is a better teacher than duty.

ความรักเป็นครูที่ดีกว่าหน้าที่

โดย อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์
สรรหามาฝากโดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

There is no revenge so complete as forgiveness.

ไม่มีการแก้แค้นใดสมบูรณ์แบบไปกว่า “การให้อภัย”

โดย จอร์จ บิลลิงส์
สรรหามาฝากโดย วิมุตติยา

สารบัญ ↩

วันสุดท้าย

โดย fullMind

วันนี้เป็นอีกวันที่ฉันได้มาทำบุญที่วัดกับครอบครัว พวกเรามากจะมาถวายสังฆทาน ที่วัดพร้อมหน้ากันพ่อแม่ลูก หลังจากกรวดน้ำด้วยใจที่ชุ่มชื้นแล้วก็จะไปให้อาหาร สัตว์น้ำกัน

แต่วันนี้อากาศค่อนข้างร้อนมีแดดแรง ฉันจึงบอกสามีว่าเรานั่งกันอยู่ด้านในก่อน เอะ วันนี้เป็นวันพระ นั่งฟังเทศน์กันสักพัก ส่วนเจ้าลูกชายตัวเล็กก็ให้นั่งเล่นอยู่ ด้านนอกละกัน

สามีที่แสนดีก็ชวนลูกไปนั่งเล่นด้านนอกประตู พร้อมกับไปนั่งมองอยู่ใกล้ ๆ ฉันหัน มากราบพระ และนั่งรอฟังเทศน์อย่างสบายใจ สายตาก็มองไปที่หมู่สงฆ์ที่นั่งอยู่ด้าน หน้าด้วยใจที่ศรัทธา ฉันนึกขึ้นชมว่าท่านเหล่านี้ช่างมีบุญได้บวชในพระพุทธศาสนา และได้เรียนรู้วิชาที่องค์สัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอน

ฉันยังนึกอีกว่าตัวเองเกิดเป็นหญิงด้อยวาสนานัก อยากปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ก็ ไม่สามารถทำได้ มีความสงสัยในเรื่องการปฏิบัติก็หาคำตอบยากเย็นเหลือเกิน ต้อง ลองผิดลองถูกด้วยตัวเอง ถ้าได้เกิดเป็นผู้ชายก็คงดี ฉันจะได้บวช และหากว่าได้เกิด ในสมัยพุทธกาลก็คงดี ถ้าได้ฟังธรรมจากพระพุทธองค์ บัวได้น้ำอย่างฉันคงจะดีขึ้น มากทีเดียว และพระนิพพานคงอยู่ไม่ไกล

“วันนี้หลวงพ่อกะเทศน์เรื่องกลุ่มมุนีให้ฟังนะ” เสียงของท่านเจ้าอาวาสดังกระแทก โสตประสาท ฉันหยุดคิดฟังชาน กลับมาจดจ่อกับเรื่องราวที่ท่านกำลังจะเทศน์...

เสียงของท่านนุ่มนวลเปี่ยมด้วยกระแสเมตตา และท่านหันมาสบตาฉัน “ตั้งใจฟัง กันนะโยมนะ เรื่องราวนี้อาจเกิดขึ้นก่อนสมัยพุทธกาลของพระสมณโคตม มีท้าวมหาพรหม องค์หนึ่ง ท่านมีบารมีมาก มีบริวารมาก ท่านเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ท่านได้จุติ

ลงมาเป็นพระพุทธรูปเจ้า รวมถึงบริวารของท่านก็จุติมาเป็นเหล่ามุนี บวชในพระพุทธศาสนา เหตุที่ท่านไม่ได้ออกเผยแผ่ศาสนา เพราะในยุคนั้นเป็นยุคที่ผู้คนมีโทษะมาก มีสงครามเกิดขึ้นทั่วไป

เหล่ามุนีที่อยู่นั้น รูปแล้วรูปเล่าได้สำเร็จมรรคผล แต่ก็ไม่ใช่ว่าบารมีจะถึงพร้อมโดยทั่วกัน จนกระทั่งองค์พระพุทธรูปของท่านปรินิพพาน ก็ยังมีเหล่ามุนีที่ยังไม่สำเร็จมรรคผลอยู่อีกมาก แต่มีบางรูปที่สำเร็จมรรคผลได้ โดยอาศัยการปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธรูป

เนิ่นนานผ่านมา มุนีบางรูปทำใจแล้วว่าในชาตินี้ของตน คงไม่ได้มีวาสนาจะถึงมรรคผล จึงสาบานตนที่จะมั่นคงในพระพุทธศาสนาแล้วละทิ้งสังขารไป ท่านเหล่านั้นยังคงเวียนว่ายในสังสารวัฏ อีกนานเหลือคณา...”

“จบแล้วนะโยม เอ้า! ใครมีคำถาม”

“กราบนมัสการครับ ทำไมท่านมุนีที่เหลือนอยู่ถึงไม่ได้ถึงมรรคผลนิพพานล่ะครับ หลวงพ่อ” หนุ่มน้อยวัยมัธยมที่นั่งด้านหน้าฉันถาม

“นั่นนะสิโยม โยมคิดว่าทำไมล่ะ” หลวงพ่อไม่ยอมเฉลยง่าย ๆ แต่ถามพ่อหนุ่มกลับ พาให้ฉันคิดตาม

“มุนีที่ยังอยู่หลังจากพระพุทธรูปท่านไม่อยู่แล้ว ก็ยังมีที่ได้มรรคผลนะครับ แต่หลวงพ่อบอกว่าเป็นเพราะท่านปฏิบัติตามคำสอน ถ้าฉันแสดงว่ามุนีที่ไม่ได้มรรคผลก็เพราะว่าไม่ได้ปฏิบัติใช่ไหมครับ” เสียงหนุ่มน้อยตอบอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก

ท่านเจ้าอาวาสอมยิ้มน้อย ๆ ไม่รู้ฉันคิดไปเองหรือเปล่า ฉันเห็นแสงที่ตาของท่านหรือลางเล็กน้อย แล้วท่านก็ตอบว่า “ช่างสังเกตดีนะ ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะท่านเหล่านั้นไม่ได้ปฏิบัติ แต่ถ้าจะว่าให้ตรงก็คือ ท่านเหล่านั้นไม่ได้ปฏิบัติตรงตามที่พระพุทธรูปทรงสอนทั้งหมด พระพุทธรูปท่านทรงสอนให้รู้กาย รู้ใจ แต่เหล่ามุนีก็มัวแต่ดูไฟ ดูน้ำ นั่งแช่อยู่ต่าง ๆ และยังหาข้ออ้างให้ตัวเองต่าง ๆ นานา”

“ที่หลวงพ่อกำลังนี้ ต้องการที่จะให้โยมรู้ว่า คนเราปฏิบัติตามคำสอนของ พระพุทธเจ้าได้โดยไม่เลือกสถานที่ ไม่เลือกเวลา ถ้าเรามัวแต่มีข้ออ้าง ก็จะไม่มีความ ที่จะพ่ายเรือไปถึงฝั่งได้เลย ถึงแม้จะมีโอกาสได้บวช และมีอาจารย์เป็นถึงพระพุทธเจ้า ก็ตาม” พอสิ้นคำของท่าน ฉันขมลุกชู ใจเต็มไปด้วยความเศร้าแถมปิติ ที่ท่านเจ้า อาวาสเมตตาแสดงธรรมตีเข้ากลางใจของฉัน

ท่านยังพูดทิ้งท้ายอีกว่า “โยมได้รู้จักแก่นแท้ของพระพุทธศาสนาตอนที่ยังมีม หายใจ กันบ้างไหมแล้ว ทำให้เต็มที่เถิด เพราะถ้าเกิดพรุ่งนี้โยมไม่มีลมหายใจแล้ว ก็จะได้ไม่เสียใจทีหลัง” หลังจากท่านแสดงธรรมจบ ฉันเห็นหลายๆ คน ก้มกราบ ท่านเสร็จก็มีน้ำตาคลอ คงจะลึกซึ้งกินใจใครหลายๆ คน

สำหรับฉันเอง เดินจงมือลูกตามสามีกลับบ้าน พร้อมกับทำตามคำสอนของท่าน มาตลอดทาง นับจากวันนี้ฉันจะคิดเสมอว่า วันนี้เป็นวันสุดท้ายในชีวิต

กราบขอบพระคุณพ่อแม่ครูอาจารย์ ที่ท่านเมตตาใช้ทั้งไม้แข็งไม้นวมสั่งสอนศิษย์ ที่ยังดักดานจนทุกวันนี้เสมอ

สารบัญ ◀

บทความนี้มีการเฉลยเนื้อหาที่อาจจะทำให้ผู้อ่านเสียรรถรสในการชมภาพยนตร์

สองคำตอบจากดั่งตถุณ

รักแท้มีจริง!

“คนที่เสียสละอย่างยิ่งใหญ่นั้นแหละครับ ถึงจะมีสิทธิได้พบรักแท้ที่ยิ่งใหญ่”

(ดั่งตถุณ)

หลายคนคงแปลกใจ หากบอกว่าคุณดั่งตถุณมี “หนังรัก” ในดวงใจ เพราะภาพของคุณดั่งตถุณ ที่คนส่วนใหญ่เข้าใจกันนั้น คือนักเขียนงานธรรมะเต็มตัว

บางคนคิดว่า “ธรรมะ” น่าจะเดินคนละเส้นทางกับ “ความรัก” ทั้งที่แท้จริงแล้ว “ธรรมะ” ครอบคลุมทุกสิ่ง ไม่เว้นกระทั่งความรัก

นิตยสาร SHE’s Smart ได้สัมภาษณ์คุณดั่งตถุณ เกี่ยวกับ “หนังรักในดวงใจ” เอาไว้ ซึ่งน่าจะทำให้ผู้อ่านได้เห็นแง่มุมความรัก ผ่านสายตาของนักเขียนผู้เผยแพร่ธรรมะท่านนี้ ได้ชัดเจนกว่าเดิม

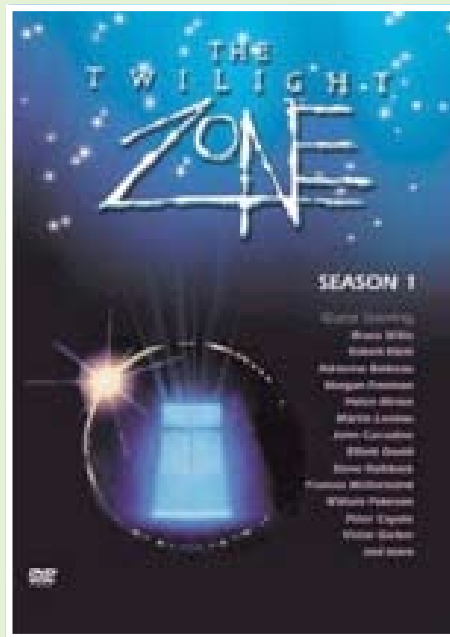

บ.ก. – ในบทนำของหนังสือเล่มใหม่ของคุณดั่งตถุณ คือ ‘รักแท้มีจริง’ ได้กล่าวถึงหนังสือ Twilight Zone ตอน To See The Invisible Man เพิ่งทราบว่า คุณดั่งตถุณมีมุมมองแบบนี้เหมือนกัน เห็นเคยแต่เขียนเกี่ยวกับธรรมะ

ดั่งตถุณ – ผมโตขึ้นมาในเมือง ไม่ได้อยู่ในวัดตั้งแต่เป็นเณรน้อย ฉะนั้นอย่าแปลกใจเลยครับถ้าผมจะมีมุมมองไม่ต่างจากคนธรรมดาทั่วไป ที่ใช้ชีวิตฆราวาสมาแต่อ่อนแต่ออก และความจริงผมก็เขียนเรื่องเกี่ยวกับความรักไว้เยอะเหมือนกัน ทั้งนวนิยาย

ทั้งเรื่องสั้น ทั้งบทความ ทั้งถามตอบ ลองไปอ่านได้ฟรีที่ <http://dungtrin.com> ถ้า
รวมๆแล้วน่าหนักเกี่ยวกับความรักคงไม่น้อยกว่าประเด็นอื่นแน่นอน

เมื่อพูดถึงความรัก ผมจะชื่นชอบเรื่องทีก่อให้เกิดแรงบันดาลใจในการเสียสละ
อย่างน่าเทิดทูน อย่างเช่น To See The Invisible Man ที่ผมเขียนถึงในบทนำ
ของ ‘รักแท้มีจริง’ นั้น ดูครั้งเดียวตั้งแต่ครั้งเป็นวัยรุ่น แต่ฝังจำได้ตลอดชีวิต วันนี้
คนรุ่นใหม่โชคดีที่ได้ดูฟรีจาก youtube.com ผมเห็นว่าถ้าไม่ช่วยประชาสัมพันธ์ให้
รู้จักกันกว้างๆก็คงจะน่าเสียดายมาก

ตอนจบของเรื่องนี้ อาจทำให้คุณรู้สึกราวกับได้รู้จักนาทียของการยอมเสียสละที่ยิ่ง
ใหญ่ด้วยตนเอง หลายคนอาจบอกตัวเองว่ารสชาติของการได้ช่วยคนแปลกหน้า ซึ่ง
เหมือนกำลังจะจมน้ำตายเป็นอย่างนี้เอง เออ! มันดีเหมือนกันนะ เราน่าจะมีโอกาส
ทำ และทำได้อย่างพระเอกบ้าง

คนที่เสียสละอย่างยิ่งใหญ่นั้นแหละครับ ถึงจะมีสิทธิ์ได้พบรักแท้ที่ยิ่งใหญ่ ปกติคนเราเห็นแก่ตัว เรียกร้องว่าจะเอาๆ อยากพบคนจริงใจ อยากได้คนที่ยอมตายแทนเราได้ แต่เราลืมให้ใจจริง แล้วก็ไม่มีแกลใจแม้กระทั่งจะสละความสุขส่วนตัวเล็กๆน้อยๆไปช่วยใคร คนส่วนใหญ่ถึงรู้จักแต่รักเกิใจตนไปทั้งชีวิต

ต่อเมื่อคุณพบเห็นตัวอย่างของการหยิбыื่นความรักที่ยิ่งใหญ่ให้กับคนอื่นก่อน รู้ซึ้งเข้าไปในรสชาติของการเสียสละ ว่าแตกต่างจากรสชาติของความเห็นแก่ตัวเพียงใด คุณถึงตระหนักว่ารักแท้ต้องเริ่มรินมาจากใจคุณเอง ลิ้มรสเอง ไม่ใช่เริ่มจากการปรากฏตัวของใครอื่นข้างนอก

หนังเรื่อง To See The Invisible Man เหนียวนาเราให้เข้าใจชัด ด้วยการเปรียบเทียบตัวตนเดิมกับตัวตนใหม่ของพระเอก ที่เดิมแสนเลว เห็นแก่ตัวจัด แล้วกลับเปลี่ยนเป็นพ่อพระผู้แสนกรุณา โดยแสดงให้เห็นอย่างน่าเชื่อถือว่าเป็นไปได้จริงหรือนั่นแหละแรงบันดาลใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่คุณอาจได้จากหนัง

ผมลองสืบดูจากกูเกิ้ล พบว่าตอนนี้มีคนไทยเอา To See The Invisible Man ไปพูดถึงกันเยอะ ก็ดีนะครับ ช่วยๆกันเผยแพร่เรื่องดีๆที่ไม่น่าถูกลืมให้กว้างออกไป ผู้คนจะได้มีเวลาสักนาทีที่นึกอยากเลิกคิดถึงแต่ตัวเองกัน

บ.ก. - อยากให้พูดถึง ๕ หนังรักในดวงใจของดั่งตถ์ณ

ดั่งตถ์ณ - ขอพูดแบบจระไนแค่เรื่องเดียวก็แล้วกัน เอาที่เพิ่งดูล่าสุด เป็นหนังสั้นที่ทำเป็นมิวสิกวิดีโอของเกาหลีสี่ ซึ่งขาวเนี้ยนำมาฟอร์เวิร์ดกันมาก ไทยเราหลายคนคงเคยผ่านตามาแล้ว แต่อีกหลายคนอาจจะยังไม่เคยเห็น วันนี้ผมก็ขอนำมาแนะนำให้ทราบกันอีกที

นักแสดงและผู้กำกับหนังสั้นเรื่องนี้เก่งมาก เล่าเรื่องที่น่าจะเป็นนิยายขนาดยาวให้จบได้ภายในเวลาเพียงไม่กี่นาที ดูแล้วรู้ที่มาที่ไปตั้งแต่ต้นจนจบแบบไม่ขาดตอน แล้วก็มีความประทับใจในตอนท้ายที่หนักหน่วง น้อยคนดูแล้วไม่อึ้ง ส่วนใหญ่ผมว่าน่าจะร้องไห้กันระงม

หนังสั้นเรื่องนี้ชื่อว่า I Am Woman เป็นของเกาหลีสี่ ถ่ายทำเพื่อนำมาประกอบเพลง Because I'm A Girl มีคนแปลจากภาษาเกาหลีสี่ไว้ ประมาณว่าเพราะฉันเป็นผู้หญิง จึงไม่เข้าใจผู้ชายในโลกนี้ พวกเขาต้องการคุณ แต่หลังจากนั้นก็จากคุณไป

เพลงนี้เป็นซิงเกิ้ลแรกของวง Kiss ในปี 2002 หากมีแต่ตัวเพลงอย่างเดียวคงไม่มีใครจดจำ แต่ถ้าอาจจะไม่เป็นที่รู้จักด้วยซ้ำ แต่เพราะหนังสั้นประกอบเพลง ได้สร้างปรากฏการณ์อันเป็นปาฏิหาริย์ หนุนตัวเพลงให้ขึ้นอันดับท็อปฮิตติดชาร์ตอย่างรวดเร็ว นั่นเพราะใครได้ดูเมโลดรามาร้านี้แล้วจะเหมือนเจอมนต์ขลัง เป็นต้องอยากส่งต่อ หรืออยากให้เพื่อนๆได้ดูตาม และสมัยนี้อินเตอร์เน็ตก็ทำให้ง่ายกับการ

ส่งไปถึงคนที่อยากให้ดูตามเรา จึงไม่แปลกที่ I Am Woman จะแพร่กระจายไปทั่วโลกพร้อมกับไฟลามทุ่ง

พระเอกเป็นตากล้องถ่ายแบบชื่อดัง แล้วก็ชอบแข่งมอเตอร์ไซค์เป็นชีวิตจิตใจ ส่วนนางเอกเป็นช่างทำผมอยู่ในร้านแห่งหนึ่ง เริ่มเรื่องขึ้นมาพระเอกกำลังถ่ายรูปนางแบบบนทางสาธารณะ นางเอกโผล่มาจากไหนไม่ทราบ ผ่าเข้ามาตอนพระเอกลั่นชัตเตอร์พอดี จึงแทนที่จะได้รูปนางแบบ เลยกลายเป็นตดิรูปนางเอกมาเต็มๆหน้า

นางเอกขอโทษขอโพยตามมารยาท ก่อนจะเดินจากไปแบบทิ้งประกายบ๊ิงๆไว้พองาม พระเอกไม่ว่าอะไร พอทำงานเสร็จก็กลับสตูดิโอ ล้างรูปซึ่งได้มาโดยบังเอิญแล้วเมี่ยมมองเหมือนจะคิดประมาณว่า ‘เออ! สวยสะแม่คนนี่!’

ต่างคนต่างใช้ชีวิต แล้ววันแห่งความบังเอิญก็มาถึงอีกครั้ง นางเอกกำลังเป่าผมให้ลูกค้ารายหนึ่งอยู่ดีๆ ก็เห็นในเงากระจกว่าพระเอกนั่งชวบลงที่เบาะหลัง กำลังก้มหน้าก้มตาออสระผม นางเอกเห็นเช่นนั้นก็เอียงหน้าอมยิ้ม เหมือนจะคิดประมาณว่า ‘อ้าว! ตาคณีนี่หว่า!’

พอพระเอกนอนหลับตาให้ช่างของตนสระผม นางเอกก็สวมรอย อาสาเพื่อนว่าจะสระให้ลูกค้าเอง พอพระเอกโผล่หัวขึ้นมาเจอหน้า ก็เลยกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการทำความรู้จักและคบหา แน่นนอน ทั้งสองคนสนิทสนมและกลายเป็นแฟนกันอย่างรวดเร็ว

พระเอกพบว่านางเอกถ่ายรูปขึ้นกล้อง เขามีความสุขกับการได้เธอเป็นนางแบบสมัครเล่นมาก นอกจากถ่ายรูปแล้ว เขายังพาเธอไปรู้จักกับสนามแข่งมอเตอร์ไซด์อันเป็นแหล่งโปรดของตนอีกด้วย

วันหนึ่ง พระเอกเทน้ำยาล้างกระดาดลงถาดแล้วลืมปิดฝา เพราะระหว่างนั้นนางเอกโทรศัพท์มาเรียกให้ไปรับเธอ เขาวางกระป๋องที่ไม่ปิดฝานั้นไว้บนชั้นเหนือศีรษะ แล้วก็ไม่ได้นึกถึงมันอีกเลย ทารูไม่ว่านั่นจะเป็นต้นเหตุของเรื่องใหญ่ในเวลาต่อมา

โชคชะตาสั่งให้นางเอกเข้ามาที่สตูดิโอของพระเอก และมีเหตุให้ต้องหยิบของบนชั้นสูง แต่เจ้ากรรม ของชิ้นนั้นอยู่ชิดกับกระป๋องน้ำยาล้างกระดาด นิ้วของเธอไปโดนกระป๋อง ส่งผลให้มันหล่นใส่ น้ำยาหกรดลงบนใบหน้าของเธอเต็มๆ!

ทายซิครับว่าผู้หญิงผิวบางๆเจอน้ำยาล้างกระดาดเข้าเต็มหน้า จะเกิดอะไรขึ้น?

ตัวหนังสือว่านางเอกถูกนำตัวเข้าโรงพยาบาล ส่วนพระเอกกลับมานั่งปากกระป๋องเจ้ากรรมใส่ผนังด้วยสีหน้าเจ็บปวด แล้ววันต่อมาก็ไปขี่มอเตอร์ไซด์ที่สนามแข่งราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น จะสะดุดตาหน่อยก็ตรงที่ตอนท้ายหลังขี่เสร็จ แทนที่พระเอกจะเก็บกุญแจใส่กระเป๋า กลับมอบให้ใครคนหนึ่ง ราวกับจะยกมอเตอร์ไซด์บีเอ็มดับเบิลยูของตนให้ โดยไม่คิดกลับมาใช้มันอีกแล้ว

ฉากถัดมาฉายให้เห็นว่านางเอกได้รับการเยียวยารักษาตาจนคืนดีดั้งเดิม แต่พอลืมตาขึ้นมองโลก เธอก็พบว่าไม่มีพระเอกอยู่ในที่ที่เธอจะหาได้เจออีกเลย เขาจากไป ผาคนอื่นบอกลา หน้าซำยังทำร้ายจิตใจด้วยการฉีกรูปคู่ที่เธอบรรจงสร้างขึ้นจนเหลือแต่เธอยืนหน้าจุมพิตอากาศว่างอยู่ตามลำพัง

แน่นอนเธอร้องไห้เสียใจ ไม่ทราบจะไปตามหาเขาที่ไหน กระทั่งตาผาตมองเห็นคนอื่นในเงากระจกว่าเป็นเขา และแล้วนางเอกก็ต้องพบกับความประหลาดใจ เมื่อมีคนนำนิตยสารยานยนต์มาให้ โดยที่นางแบบปกนิตยสารฉบับนั้นคือเธอนั่นเอง

ปกนั้นเตือนให้เธอนึกถึงวันเวลาที่ติดตามเขามายังสนามแข่งมอเตอร์ไซด์ จึงกลับไปที่สนามแห่งนั้นอีกครั้ง ด้วยอาการเดินแกว่งกระเป่าอย่างเดี๋ยวดาย แต่ขณะเมียงมองไปรอบสนามนั่นเอง เธอก็ต้องตะลึงงันอย่างไม่เชื่อสายตา เมื่อเห็นพระเอกนั่งอยู่ที่ขอบสนามตามลำพัง และกำลังปาบอลให้หมาวิ่งไปคาบเล่น โดยไม่มีท่าที่รับรู้เลยว่าเธออยู่ที่นั่น และกำลังทอดเท้าหาเขาใกล้เข้ามาทุกที

เขาใส่แว่นดำ นั้นพอจะบอกอะไรเธอได้รางๆ ทำให้เธอจตุจ้องๆและขลาดเกินกว่าจะเอ่ยทัก จังหวะอันเชื่องช้านั่นเอง สายลมที่ผ่านมาได้พัดรูปใบหนึ่งจากข้างกายเขา ปลิวตกลงมาสู่พื้นแทบเท้าเธอ และเมื่อเก็บมันขึ้นมาดู ทันทีนั้นเธอก็ต้องปิดปากกลืนสะอื้น เมื่อพบว่าป็นรูปแรกที่เขาถ่ายเธอไว้ได้โดยบังเอิญ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเธออยู่ในใจเขาตั้งแต่แรกพบ และไม่เคยมที่จะอยากทิ้งเธอไปไหน แม้ในยามตาบอดสนิท

พระเอกคลำหารูปข้างกาย เมื่อไม่พบก็เอะใจอย่างนึกรู้ ว่าคงถูกลมหอบไปตกที่ไหนเสียแล้ว หนังสือเผยภาพพระเอกนอนคู่กับนางเอกในห้องผ่าตัด แสดงให้เห็นว่าเขาสละแก้วตาให้กับเธอ เป็นการแอบทำโดยไม่ต้องรอคำยินยอม แล้วก็หายตัวไป

แบบตั้งใจจากลาชั่ววินาที เหมือนไม่ต้องการให้เธอล่วงรู้กระทั่งว่าแก้วตาที่เธอใช้มองโลกอยู่นั้นเป็นของเขา หาใช้สมบัติเดิมของเธอเอง

ฉากสุดท้าย นางเอกยื่นรูปคืนให้กับพระเอกโดยไม่ประกาศส่งเสียงใดๆ ซึ่งเขาก็รับมาด้วยอาการค้อมศีรษะขอบคุณ แล้วค่อยๆเดินจากไปโดยไม่มีทางรู้ได้ด้วยสัมผัสใดๆ เลยว่า ผู้หญิงในรูปกำลังยื่นปิดหน้าร้องไห้อยูตรงนั้น...

ทั้งตัวแสดง ทั้งความสามารถของผู้กำกับ และทั้งฝีมือการตัดต่อ รวมกันบีบคั้นให้เราเข้าถึงคำว่า ‘เสียสละ’ อย่างเต็มต้น ผมยกให้เป็นหนังรักในดวงใจโดยไม่ลังเลครับ มันทำให้พวกเรารู้ว่าหนังรักดีๆเพียงเรื่องเดียว อาจก่อให้เกิดกำลังใจที่จะมองโลกในแง่ดี หรือรู้สึกว่าเป็นคนดีขึ้นนิดหนึ่ง มันมีค่ามากกว่าดูหนังรักที่เร้าตินับร้อยเรื่องรวมกัน!

รูปภาพประกอบจาก

<http://www.imdb.com/media/rm1233558784/tt0734749>

<http://www.youtube.com/watch?v=JSKKppfqOx0>

<http://www.youtube.com/watch?v=WWgttohANXg>

<http://www.youtube.com/watch?v=zhlhsB0VkkA>

สารบัญ ↩

ฝันดวง (ตอนที่ ๑)

โดย ชีระวัฒน์ อนันตวรสกุล

ผมกำลังมองออกไปนอกหน้าต่างรถประจำทางที่เขานั่งอยู่ แลเห็นทุ่งนากว้างสุดสายตา เขาเดินทางไกลขึ้นเครื่องบินมาต่อรถประจำทาง แล้วยังต้องไปต่อสองแถวอีกต่อ แต่ครั้งนี้เป็นเรื่องจำเป็น ความอยากรวยเป็นแรงขับในใจของเขา บงการร่างกายของเขาให้เดินทางลำบากมาหาบุคคลคนหนึ่ง ที่เขาไม่ได้พบมานาน

เรื่องของเรื่องก็คือ ผมกำลังคิดทำกิจการส่วนตัวหลังจากที่ทนเบื่อหน่ายกับการงานประจำในโรงงานมาหลายปี เขาคิดจะเปิดร้านเหล้าปั่น ด้วยเห็นว่าเป็นหนทางกอบโกยเงินได้อย่างมหาศาล อีกทั้งทำเลบ้านของเขาก็เป็นทำเลดีที่มีวัยรุ่นผ่านจำนวนมาก คิดแล้วยังไงก็ได้กำไรแน่นอน แต่เพื่อความสบายใจ ผมอยากได้ฤกษ์เปิดร้านที่ดีที่สุด ผมเสียเวลาในวันหยุดเสาะหาหมอดูดีๆ หลายที่ ด้วยความที่มีความรู้ทางโหราศาสตร์อยู่บ้าง แม้จะไม่มากแต่เขาก็เห็นว่าบรรดาหมอดูที่อ้างตนเองว่าเป็นโหราจารย์ผู้นั้น ไม่น่าเชื่อถือเท่าที่ควร

ผมไปลองของกับหมอดูที่ว่าดั่งนักดงหนาคคนหนึ่ง ผมถามว่าคนที่เกิดแม่ฮ่องสอนกับอุบลฯ ผูกดวงเหมือนกันไหม หมอดูภูมิคุ้นเคยดูดวงหาเงินกับลูกค้าที่ไม่มีความรู้ตอบว่า “เหมือนกัน” อย่างมั่นใจ แถมยังหมั่นจามจนวางลัคนาแค่ทำเป็นพิธี แต่เมื่อตรวจดูกับดวงที่ผูกอย่างถูกต้องตามหลักวิชาโหราด้วยโปรแกรมมาตรฐานที่มีให้บริการฟรีทางอินเทอร์เน็ตแล้ว พบว่าผิดกันราวกับเป็นดวงคนละคน บางรายถึงขั้นผูกดวงได้โดยไม่ต้องคำนวณใดๆ แล้วอ้างว่าตัวเองเป็นโหราจารย์ใหญ่ หลอกหากินกับคนไม่รู้ไปวันๆ

ผมมีความรู้พอควร นึกอนาถวงการโหราศาสตร์ไทยที่นับวันจะเสื่อมถอยเนื่องจากคนที่จะเข้ามาในวงการบางคนเข้ามาเพื่อหากิน เรียนไม่ลึก ไม่รู้จริง ยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าตำแหน่งอำเภอก็ดกัมีผลต่อดาว เนื่องด้วยโลกกลม เส้นรอบโลกแบ่งเป็น ๓๖๐ องศา เท่ากับ ๒๔ ชั่วโมง หรือ ๑๔๔๐ นาที ดังนั้น ๑ องศา จะเท่ากับ ๔ นาที

ที่แตกต่างกัน กรุงเทพฯ อยู่ที่เส้นลองติจูดที่ ๑๐๐.๕ องศา จึงห่างจากเมืองกรีนวิช ประเทศอังกฤษที่กำหนดให้เป็น ลองติจูดที่ ๐ อยู่เท่ากับ ๔๐๒ นาที หรือ ๖ ชั่วโมง๔๒ นาที แต่เพราะเมืองไทยใช้เวลามาตรฐาน ๗ ชั่วโมงจากกรีนวิช นี่เป็นคำตอบว่าทำไมเกิดที่กรุงเทพฯ ต้องลบเวลาเกิดไป๑๘ นาที เพื่อให้ได้เวลาท้องถิ่นตามทีหลายๆ คนเคยได้ยินได้ฟังมาบ้าง ไม่นับใจหมอดูคนไหนสักคน จนทำให้ผมต้องเดินทางมาตามหาลุงไข่ในวันนี้

โหราศาสตร์เป็นเรื่องที่ซับซ้อน ทำนายสิ่งต่างๆ ได้หลายเรื่อง แต่เรื่องที่ผมสนใจคือเรื่องการทำงาน หรือที่ภาษาโหรเรียกว่า “เรือนกัมมะ” ดาวกัมมะของผมบอกอย่างเด่นชัดว่าเขาจะต้องรุ่งเรืองในการทำงานด้านการเปิดร้านเหล้าแน่นอน เพราะเป็นงานที่ถูกโฉลกกับดวง ผมเคยได้ยินมาว่า นักธุรกิจคนหนึ่งล้มเหลวมาทั้งชีวิต ก่อนพบโหรแนะนำให้ไปทำงานเกี่ยวกับของเหม็นปฏิกูล ปรากฏว่าเขารวยเพราะสัมปทานดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม ผมอยากปรึกษาหมอดูที่ให้ความมั่นใจแก่เขาได้

ลุงไข่ บุคคลที่เขารู้จักตั้งแต่สมัยยังไม่สนใจโหราศาสตร์ เคยทำงานเป็นนายท่าปล่อยรถเมล์เอกชนสายหนึ่ง ฐานะไม่ร่ำรวย อาศัยอยู่ในแฟลตของการเคหะ ภรรยาของแกเป็นคนกวาดถนน บางวันที่แฟลตการเคหะมีตลาดนัดในตอนค่ำ และลุงไข่เฝ้ารถปล่อยรถเมล์ในตอนเช้า ผมก็จะเห็นลุงไข่ไปรับจ้างล้างจานกับภรรยาของแก เพื่อหารายได้พิเศษ ผมรู้จักลุงไข่ เพราะเจ้าของโรงงานที่ผมทำงานอยู่ศรัทธาในตัวลุงไข่มาก แม้ในด้านมืดลุงเคยติดคุกอยู่หลายปีข้อหาปล้นทรัพย์ และทำร้ายเจ้าทรัพย์

ทราบมาจากนายช่างใหญ่ของโรงงาน ที่ศึกษาโหราศาสตร์มาก ก็ยืนยันว่า ลุงไข่ไม่ธรรมดาในเชิงโหร แต่ปิดบังตนเองเพราะไม่อย่างดัง เหตุผลคือ ลุงไข่ไม่อยากไปฝืนกรรม บางคนมันจะต้องช่วยเพราะเจ้ากรรมนายเวรเก่าจะมาเอาเรื่อง ลุงไข่ไปเตือน ก็เท่ากับทำให้เจ้ากรรมนายเวรเอาเรื่องไม่ได้ เสือจะกินกวางเพราะกรรมเก่าของกวาง ไปช่วยกวางก็เท่ากับก่อเวรกับเสือ

ครั้งหนึ่งที่ผมประทับใจลุงไข่คือ ลุงไข่กำลังช่วยเมียแกกวาดถนน และเด็กๆ ๑๐ กว่าคน กำลังเตะฟุตบอลกันอยู่ตรงสนาม มีรถเข็นขายนมสดผ่านมา ลุงไข่ที่ไม่ค่อย

จะมีสตางค์ กลับควักกระเป๋า เรียกคนขายนมให้หยุด บอกเล็กๆ ว่า ให้หยิบนมไป
กินคนละถุง

ใครจะรู้ว่าลุงไผ่มีความรู้ทางโหราศาสตร์หาตัวจับยาก เพราะแกปกปิดตัวเองอยู่อย่าง
คนมอซอ ที่ผมรู้ว่าลุงไผ่เก่งทางโหราศาสตร์ ก็เพราะว่านอกจากนายช่างใหญ่
ยืนยันแล้ว เจ้าของโรงงานที่ผมทำงานอยู่บอกว่า ลุงไผ่นั่นเป็นผู้ให้ฤกษ์เปิดโรงงาน
กับแก ทำให้กิจการโรงงานรุ่งเรืองมาจนถึงขณะนี้ ยิ่งหาข้อมูลเพิ่มเติม ผมก็ยิ่งแน่ใจ
ในความจริงที่ไม่เคยรู้ว่า ลุงไผ่ยังเป็นคนที่มีความรู้ทางโหราศาสตร์ที่บรรดาคนที่เชื่อ
ถือได้ในวงการโหรยอมรับด้วย

ผมไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมลุงไผ่ไม่ใช้ความรู้ของตัวเอง สร้างชีวิตที่สุขสบายกว่า
นี้ ใครจะเชื่อว่าคำบูชาฤกษ์ที่โหรต่างๆ เรียกเก็บเป็นเงินจำนวนหลายพันจนถึงหลาย
หมื่นนั้น ลุงไผ่เก็บคำบูชาฤกษ์แค่ ๘ บาทเท่านั้น และแกนำเงินที่ได้นั้นไปทำบุญ ลุง
ไผ่เกษียณจากงานนายท่าปล่อยยรมลแล้วก็แข่งแพลตฟอร์มให้คนอื่นไป กลับไปอยู่กับ
ภรรยาที่ต่างจังหวัด เพราะลูกๆ ทำงานหมดแล้ว

ผมลงจากรถแล้วเขายังต้องต่อรถสองแถวไปอีกเพื่อไปหาลุงไผ่ ผมรู้ดีว่า การ
ผูกดวงนั้นเป็นเรื่องที่ซับซ้อน และอาจทำให้ลุงไผ่เสียเวลามากไป ผมจึงนำโทรศัพท์
มือถือที่สามารถต่ออินเทอร์เน็ตมาด้วย เขาเชื่อในโปรแกรมของทางเว็บที่ผูกดวงได้
หลายแบบ และมีความแม่นยำสูง ผมต้องการแค่ ลุงไผ่ที่จะมาอ่านดวง และหาฤกษ์
ที่ดีที่สุดในการเปิดร้านเหล้าป่นของเขาเท่านั้น ผมกำลังจะรวย กิจการดี ทำเลเยี่ยม
แถมยังจะได้ฤกษ์อันเลิศจากโหรชั้นเยี่ยม ขอบคุณสวรรค์ที่เปิดโอกาสให้เขารู้ความ
ลับข้อนี้ ความลับในการใช้ฤกษ์ที่ดี

รถสองแถวจอดสนิท คนขับบอกว่าหมู่บ้านตามที่ผมจะมานั้นลงที่นี้ แล้วเดินเข้า
ทางลูกวังไปอีกหน่อยเดียวเท่านั้นก็ถึง ได้ถามหาลุงไผ่ไม่นาน ผมก็รู้ว่าลุงไผ่ไปอยู่ชาย
ป่าท้ายหมู่บ้านนี้เอง บ้านแกหลังเล็กๆ มีลำธารที่ไหลลงมาจากภูเขาผ่านด้วย ลุงแก
มีน้ำประปาที่แกทำเองด้วย ใช้น้ำที่ไม่ผ่านฝัก ส่งผ่านน้ำจากแอ่งน้ำบนเขาลงมาใช้
บ้านแกนั้นจะน่ากลัวก็แต่ตอนน้ำหลาก แต่จากการสังเกตร่องรอยการกัดเซาะ ก็พบ
ว่าบ้านไม่อยู่ในแนวร่องน้ำหลากยามน้ำหลากลงมาจากเขา

“สวัสดีครับลุงไข่ จำผมได้ไหม ผมคนที่ทำงานกับเสียงพงษ์ศักดิ์ใจครับ” ฉมยกมือไหว้ชายในชุดม่อฮ่อมเก่าๆ

“อ้อฉม มาไกลเลยซิ ล้างหน้าล้างตาซะก่อน แล้วค่อยเข้าไปนั่งคุยกัน” ลุงไข่ตอบ

“แม่สายเอ๊ย ช่วยเอาน้ำมารับแขกหน่อย” ลุงไข่ร้องเรียกบอกภรรยาผู้ชีวิต

น้ำฝนเย็นเฉียบในขันสแตนเลสถูกยกมาให้ฉม น้ำฝนรสเย็นชื่นใจ หาดื่มไม่ได้ ยายนึกในกรุงเทพฯ

“ลุงไข่ครับ ลุงช่วยเมตตาผมสักครั้ง ผมกำลังจะเปิดกิจการส่วนตัว อยากให้ลุงพิจารณาดวงผมแล้วหาฤกษ์ที่ดีที่สุดให้ผมหน่อยครับ ผมเห็นลุงให้ฤกษ์เสียงพงษ์ศักดิ์เปิดโรงงานจนร่ำรวย ผมอยากจะมีโอกาสอย่างนั้นบ้างนะครับ” ฉมพูดตรงไปตรงมา

“ลุงให้ฤกษ์เสียงพงษ์ศักดิ์ไป เพราะกรรมเก่าของเขาดีมาก่อน และเห็นว่ากิจการของเสียงถ้าเติบโตใหญ่ จะเป็นที่พักของคนหลายร้อยคนเลยทีเดียว” ลุงตอบ ฉมนิ่งไป ลุงนึกสงสารเลยกล่าวว่า

“แต่แห่ม เอ็งมาตั้งไกล เดี่ยวลุงไปเอาจานหมูน ปกตินดาวก่อน รอดี๋ย แต่จะรวยไหม ลุงช่วยไม่ได้นะ มันอยู่ที่กรรมเก่าประกอบกันด้วย ”

“ไม่ต้องครับลุง ผูกดวงในอินเทอร์เน็ตดีกว่า” ฉมควักโทรศัพท์มือถือถือ ต่ออินเทอร์เน็ต เพียงครูเดียวก็สามารถผูกดวงทางเว็บไซต์ที่ให้บริการฟรีให้ลุงดู

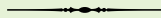
ที่แรกลุงงงๆ ฉมต้องอธิบายอยู่พักหนึ่ง ลุงไข่ลองเอาดวงตัวเองผูกลงไป เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง พบว่าสะดวก ง่าย และมีความถูกต้องสูงมาก ขนาดบอกได้เลยว่าดาวแต่ละดวงอยู่ในราศีอะไร องศาและลิปดาเท่าไร เกาะฤกษ์อะไร มีลูกพิชิต ได้อย่างละเอียดครบถ้วน ทั้งดวงระบบลัคนาเดียว ลิปลัคนา และนวางค์จักร

“ง่ายดีวะฉม สมัยลุงเรียน ไม่มีอะไรก้าวหน้าขนาดนี้เลย เดี่ยวนี้โลกเจริญจริงๆ” แล้วลุงก็เริ่มดูดวงฉม

“คิดจะขายเหล้าเหรอ” ลุงนึ่งไปพักหนึ่ง

“ถ้าลุงตอบตามหลักโหร เรื่องรายนะรายนะ ฤกษ์ไหนก็ต้องรายนะ ดวงมาแบบนั้นแล้ว แต่ส่วนตัวดวงเอ็งนี่ไม่เอาเลยนี่หว่า เหล้ายา ดาราอาहुในดวงเอ็งเสีย อยู่ภพมรณะ แถมเป็นเรือนพฤษหัส ไม่ติดเหล้าเมายาหรือแม้แต่บุหรี กาแฟ แต่ฉมเอี้ย จะเอาเน่เหรออะ มันบาปนะ”

“ฉมเอี้ย นอนที่นี้สักคืนละกัน พรุ่งนี้ค่อยกลับ ไม่มีรถเข้าไปในเมืองแล้วละเวลานี้” ลุงไปชวน

เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่ทราบ แต่ฉมกำลังนั่งนับเงินจากร้านเหล้าบ้าน หลายสาขาที่ขยายตัวขึ้นเรื่อยๆ ร้านเหล้าบ้านนี้ลงทุนน้อย กำไรดี ใช้เหล้าที่ไม่มีคุณภาพนัก ผสมน้ำหวาน หัวเชื้อน้ำผลไม้ บ่นๆ ลงไป หากใครต้องการความหวาน ความแรง ก็สามารถขอเพิ่มปริมาณเหล้าได้ตามใจ วัยรุ่นเข้ามาอุดหนุนมากมาย บางทีผู้หญิงก็มาดื่ม ด้วยความที่มองภายนอกดูไม่ต่างจากร้านขายน้ำผลไม้ปั่น พ่อแม่ของเด็กบางคนก็ไม่ค่อยจะสงสัย สูตรเหล้าบ้านของร้านฉม มีมากมายหลากหลายสูตรให้เลือกลอง เขารู้จักใช้คนที่มีความรู้ และมีหัวสร้างสรรค์ทางด้านผสมสูตรเหล้า มาทำงานด้วย โดยจ่ายค่าตอบแทนที่สูงแบบไม่เอาเปรียบกัน แต่กระนั้นเงินกำไรส่วนที่เหลือ ก็ไหลพรังพรูเข้าหาฉมอย่างมากมาย การทำงานสอดคล้องกับดวงและกรรมเก่าตืออย่างนี้เอง

แต่น่าสลด หญิงสาวบางคนมาดื่มๆ และดื่มโดยไม่รู้ไม่ว่า รสเหล้าบ้านที่ถูกกลบกลืนรสด้วยผลไม้บางอย่างและน้ำอัดลม จนแทบไม่รู้ว่ที่ดื่มเข้าไปนั้น เท่ากับปริมาณเหล้าก็แก้ว ที่เทรอกใส่ปากเข้าไป สุดท้ายก็เมาไม่รู้เรื่องจนหมดงาม มีรายหนึ่งที่ฉมได้ข่าว ถูกบรรดาเพื่อนชายกระหายกาม พยุงพาไปที่บ้านเขาไปข่มขืน ไม่ใช่แค่คนเดียว แต่เป็นการรุมโทรมข่มขืนแบบชายหลายคนต่อผู้หญิงคนเดียว สุดท้ายผู้หญิงต้องหาพ่อแม่ไม่ได้ กระโดดน้ำฆ่าตัวตายอนาถ ศพลอยน้ำมาตามคลองหลังร้านของฉม สายตาของศพที่ลอยมา มองฉมอย่างอาฆาต ฉมอดสะเทือนใจอยู่เหมือนกัน คงเป็นกรรมของผู้หญิงคนนั้น อยากหาเรื่องดื่มเหล้าเองนี่หว่า ฉมลังเล ว่าเขาควรจรรู้สึกผิดไหม

เวลาผ่านไป ๆ

นักเรียนวัยรุ่นมาตี้มแล้วตีกันในบ้านของฉม มีนักเรียนคนหนึ่งตายในบ้าน พ่อแม่ของนักเรียนคนนั้นมาทำพิธี เรียกวิญญาณของลูกกลับบ้านด้วยสายตาเศร้าสลด ทำเอาฉมปวดร้าว แต่ก็โทษว่านั่นมันกรรมของเด็กคนนั้นเอง ฉมต้องเคลียร์ตัวเอง กับเจ้าหน้าที่บ้านเมืองอยู่นาน กว่าจะหลุดจากคดีขายเหล้าให้ยาวชน

เวลาผ่านไป ๆ

แล้ววันหนึ่งฉมก็ทะเลาะกับลูกน้องนักผสมเหล้า เพราะฉมจับได้ว่าเขาโกงเงิน เกิดการต่อสู้กัน พรรคพวกของลูกน้องอีก ๒ คน เข้ามาในบ้าน เขาพลาดท่า ถูกลูกน้องนักผสมเหล้าต่อยเข่าล้มคว่ำ ขณะที่ฉมกำลังตะเกียกตะกายลุกขึ้น มีตเดินปายาว๑๘ นิ้ว ถูกดึงออกมาจากใต้โต๊ะผสมเหล้า

“ตายเสียเถอะมึง ไอ้ฉม!”

ฉมหายใจแรงด้วยความกลัวสุดชีวิต ตะเกียกตะกายหนีตาย ลูกน้องซึ่งบัดนี้เป็นเพชฌฆาตโหดฟันแฉกของฉมขาดออก เลือดกระฉูด เจ็บจนชา เขาหมดแรงหนีแล้ว ถูกลูกน้องเหยียบบอกจากขี้น แล้วคมดาบก็เหวี่ยงลงพื้นคอของฉมขาดออกจากร่างกายการรับรู้สุดท้ายก่อนดวงตาค่อยๆ หลับ เห็นภาพสุดท้ายคือศพหัวขาดของตนเองอยู่ที่พื้นพราเลือนรางลง โดยหัวของตนถูกหิ้วอยู่ในมือของลูกน้องนักผสมเหล้า

เมื่อตาปิดสนิท ร่างใหม่ในรูปวิญญานก็เกิดขึ้นทันที เขาคงตายแล้ว ชายแต่งกายด้วยผ้าโจงกระเบนสีแดง ๔ คน ร่างกายล่ำสัน ที่รออยู่นานแล้วแต่ไม่มีใครเห็น นำโช่ตรวนมามัดวิญญานบาปของฉม ลากูไปไกลเท่าไรไม่รู้ จนไปถึงนรกอันน่าสะพรึงกลัว ความน่ากลัวใดๆ ในโลกนี้ เทียบไม่ได้เลยกับเสียงหวีดร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดของบรรดาสัตว์นรกอันเกิดจากกรรมที่แต่ละสัตว์ทำมา

ฉมถูกลากไปรอการตัดสิน ไม่มีแม้แต่อะไรจะกิน เพราะเจ้าหน้าที่ตรวจดูแล้วพบว่า ฉมไม่เคยทำบุญด้วยอาหารมาเลย แล้วลุงไซในสภาพที่เหมือนกับ๑๐ ปีที่แล้ว ก็ปรากฏกายขึ้น ถามฉมว่า จำได้ไหม คื่นที่ฉมไปนอนที่บ้านลุง ไปขอฤกษ์เปิดร้าน

เหล่า แล้วลงแน่ว่าไม่ควรทำ อีกทั้งไม่ให้ฤกษ์ แต่ผมก็ทำ จนมีวันนี้ ลงถามฉะว่า
“ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ จะทำไหม ร้านเหล่าปิ่น” แต่มันสายไปซะแล้ว

(โปรดติดตามอ่านต่อฉบับหน้า)

สารบัญ ↩

รัก พ.ศ. ๑๐๐

โดย วิลาสินี

(เริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๔๖ <http://dungtrin.com/mag/?46.fiction>)

บทที่สิบเก้า

ฝนที่เทระหน้าลงมาโดยไม่มีสัญญาณบอกล่วงหน้ามาพร้อมกับฟ้าแลบอยู่แปลบปลาบ ผู้คนในขบวนต่างเข้าไปหลบในกระโจมที่ทำจากหนังสัตว์เคลือบด้วยยางไม้ ทำให้สามารถหลบฝนได้ในระหว่างการเดินทาง จันทราวดีรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาด้วยเสียงฟ้าคำรามอยู่ครืนๆก่อนจะผ่าลงมา เสียงดังสนั่น

เปรี้ยง!!!

เจ้าหญิงหวิดร้องดังในความมืด ผวาตื่นขึ้นมาโผล่กอดคนที่อยู่ใกล้ๆอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว

“ขวัญเอ๋ยขวัญมา...”

เสียงปลอบโยนนั่นไพเราะเสนาะหูแต่มีไข่เสียงของผู้ที่เธอควรผวากอดในเวลา
นี้แน่ แสงจากฟ้าแลบเข้ามาแปลบปลาบทำให้ภายในกระโจมสว่างจ้า จันทราวดีจึง
รู้ว่าบุคคลตรงหน้าคือเจ้าชายเทวินทร์วรมันต์ นึกลำดับเหตุการณ์ได้จึงรู้ว่าเธอสลบ
ไปตั้งแต่บนหุบเขาแล้วเจ้าชายพามา นอนอยู่ถึงที่ประทับ รู้สึกตัวแล้วจึงกลับผลัก
พระองค์ออกแล้วกระเียบตัวถอยหนีในทันทีที่นึกได้

“ขอพระราชทานอภัยเพคะ ขอให้ข้าพระองค์ได้กลับไปพักที่กระโจมของตน
เถิด”

แม้จะนึกเสียดายกลิ่นไอละมุนที่ซุกอยู่กับพระอรุณเมื่อครู่ เจ้าชายก็เต็มพระทัยจะให้เกียรติแก่หญิงสาวด้วยการถอยผละออกห่างและลुकไปจุดตะเกียงให้แสงสว่างเรือเรืองขึ้นมาในที่ประทับ

“จะกลับได้อย่างไร ข้างนอกฝนตกแรงออกป่านนั้น พักที่นี่สักครู่เถิด องค์... เอ้อ น้องหญิง”

คำรัสติดขัดในเบื้องต้น พินิจดูจันทร์ทราบดีมีสีหน้าแปลกใจด้วยไม่รู้ว่าในยามพลอสติตนได้ละเมอสิ่งใดออกมาบ้าง เจ้าชายจึงสรวลออกมาได้ก่อนจะตรัส

“เจ้าหลับไปได้สักพัก เวลานี้คงอาการดีขึ้นแล้ว”

“เพคะ ขอบพระทัย”

จันทร์ทราบดีรู้สึกสับสนในตัวเองยิ่งนัก ด้วยว่าในเวลาทีนึกได้ว่าตัวเองเป็นเจ้าหญิงก็นึกอิจฉาสาวชาวป่าที่เจ้าชายให้ความเมตตาหนัก ถึงขนาดออกปากว่าไม่อยากเข้าร่วมพิธีอภิเษกกับเจ้าหญิงแห่งเมืองสาวตฤ... แต่หากยามใดที่ระลึกได้ว่าตนคือสาวชาวบ้านไร้ศถาบรรดาศักดิ์

ก็กลับกังวลในใจกันว่าเจ้าชายจะให้ความสงสารเธอเพียงเห็นว่าเป็นดอกไม้ตามรายทางทีนึกจะเด็ดจะขว้างก็คงทำได้ และหากเมื่อท้ายที่สุดเจ้าชายทรงประจักษ์ว่าเจ้าหญิงและสาวชาวบ้านเป็นคน เดียวกัน พระองค์จะทรงรักเธอในฐานะใดกันหนอ ความคิดฟุ้งซ่านกระจัดกระจายไปพร้อมกับสายลมที่พัดพาเอาสายฝนเคลื่อนผ่านไปจากขบวนและซาลงช้าๆ

เจ้าชายทอดพระเนตรมองหญิงสาวตรงหน้าอย่างเย็นพระทัยก่อนตรัสถาม

“ตกลงเรายังไม่รู้เลยว่า เจ้าโอรธเราด้วยเรื่องอันใด”

“โอรธเรื่องอันใดเพคะ”

จันทร์ทราบดีเรียงลำดับไม่ถูกนัก ไซ้ ในคืนก่อนหน้านั้นเธอโอรธเจ้าชายในฐานะเจ้าหญิงที่ทรงดำรัสว่าไม่อยากอภิเษกด้วย แต่เมื่อเย็นที่ผ่านมาเธอเป็นสาวชาวป่า

ที่เจ้าชายเอาพระทัยใส่และพาไปดูทิวทัศน์ที่ตึงตรงตา แล้วจะให้ถือโทษเอาความเจ้าชายประการใดได้

“ก็ตอนที่เราไปตามเจ้าด้านหลังขบวน ดูเจ้าอิตอดที่จะไปกับเรานัก นี่กว่ามีเรื่องใดข้องใจอยู่”

“แล้วผู้ใดทูลพระโอรสเพคะ ว่าข้าพระองค์โกรธ”

“ต้องให้ผู้ใดบอกหรือ สบตาเจ้าเราก็อ่านออก”

ดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจ ดวงเนตรหวานซ่อนตาขึ้นสบพระเนตรสีเหล็กกล้า แล้วอ่อนระทวย ดวงใจไหววาบด้วยความสับสน ตรึกคิดได้ว่ามีความจริงที่ปิดบังบุรุษตรงหน้าอยู่จึงพลันหลบตาหันหน้าไปทางอื่นแล้วเอ่ยตัดบท

“หามิได้เพคะ ข้าพระองค์จะโกรธด้วยเรื่องอันใด”

“เช่นนั้นน้อยใจหรือ” เจ้าชายยังราวี่ไม่เลิก

“ไม่เพคะ” จันทราวตีบ่ายเบี่ยง

“เกลียดล่ะ”

“ไม่เพคะ”

“เช่นนั้นก็รัก”

“เพคะ...รัก”

หลุดปากตอบรับไม่รู้ตัว เจ้าชายได้ฟังแล้วถึงกับสรวลรี้นแต่หญิงสาวตื่นตกใจ และเงินอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนี สองปรางเรือนั้นแดงชานจนเทวินทร์วรรณต์นึกสงสาร หากแดงชานด้วยพิษรักรุมจะช่วยก้มลงจุมพิตเสียให้พอบรรเทา

“ชื่นใจนักที่ได้ฟังจากปากเจ้า” เทวินทร์วรรณต์ดำรัสหวานซึ้ง

“ตอบเรามาอีกคำเดียว วดี เจ้ายินดีเป็นมเหสีของเราไหม”

จันทราวดีอ้าปากค้าง สาวชาวบ้านรำพึงได้คำเดียวว่า ‘พระโอรส!’ แล้วน้ำตา
คลอก่อนแข็งใจถาม

“ด้วยฐานะใดเพคะ เป็นข้าบาทจาริกาดังเช่นนางสนมในวังกระนั้นหรือ”

“หามิได้ เป็นหนึ่งเดียวในดวงใจของเรา แต่อาจจะมีอีกหนึ่งนางที่เราต้องเข้าพิธี
อภิเษกด้วย” เจ้าชายแสร์ธองพระทัยกลุ้ม

“แต่ในคืนก่อนหน้านั้น ข้าพระองค์ได้ยินว่าพระองค์ไม่ประสงค์จะอภิเษกกับ
นาง”

ครานี้เอ่ยปากในฐานะเจ้าหญิงที่ยังค้างคาในพระทัยนัก เทวรินทร์วรมันต์ทรงสับ
ฟังแล้วจึงสรวลรี้น รำพึงในพระทัยว่า...ที่แท้ก็เรื่องเท่านั้น นางถึงได้ร้องให้ฟูมฟายนัก
ในคืนนั้น... คิดหาเหตุผลที่หญิงสาวตรงหน้าจะฟังแล้วสบายใจทั้งในฐานะสาวชาว
บ้านป่าและเจ้าหญิงแห่งนครสาวดี

“เจ้าลองทบทวนให้ดี ว่าพิธีอภิเษกนั้นจัดขึ้นโดยการบังคับ พระธิดาแห่งสาวด์
ถูกรับไปแต่งงานมาแต่งงานกับเราโดยที่พระนางจะเต็มพระทัยหรือไม่ก็ไมรู้ ต้องมา
อยู่ร่วมกันด้วยความฝืนพระทัย เป็นเจ้า...เราสมมติว่าหากเจ้าเป็นเจ้าหญิงพระองค์
นั้น เจ้าทนได้ไหม”

เป็นการสร้างสถานการณ์สมมติที่ใกล้เคียงความจริงยิ่งนัก เจ้าหญิงจึงก้มหน้า
รับ

“ไม่ได้เพคะ”

“นั่นแหละ หากเจ้าเป็นเจ้าหญิงอีกเช่นกันได้พบกับชายหนุ่มที่พึงใจโดยที่เขา
ไร้ศรัทธาบรรดาศักดิ์ ขณะที่ตนเองต้องเข้าพิธีอภิเษกเพื่อบ้านเมือง เจ้าจะเลือกสิ่ง
ไหน”

“จะให้ข้าตรวหาองค์ราชาราชินีก็เท่ากับเป็นการอกตัญญูต่อพ่อแม่ หาก
เป็นเช่นนั้นจริง ข้าพระองค์คงทำได้เพียงแต่อธิษฐานเพคะให้งานอภิเษกลุล่วงไป
เอง”

“นั่นปะไร ต่างกับความคิดของเราในคืนนั้นที่ตรงไหน”

จันทราวดีอัปปากจะค้ำน เจ้าชายกลับตรัสแทรก

“หากเจ้าเลือกได้ เจ้าจะเลือกเป็นแบบไหน คนไร้ยศฐาบรรดาศักดิ์หรือเจ้าหญิงที่มีพร้อมทุกสิ่ง...”

คำถามนั้นแปลกพิกล ดูจะรุกร้าเอาความจริงจากเจ้าหญิงอยู่ทุกขณะ จันทราวดีก้มหน้านิ่งอยู่นานจนเจ้าชายทรงเปลี่ยนไปตั้งคำถามใหม่ พระหัตถ์ไล่แก้มบางแล้วเซยคางเธอให้เงยหน้ามาสบตา

“แต่ไม่ว่าเจ้าจะเป็นใคร เราอยากรู้เพียงเรื่องเดียว...ยินดีมาเป็นมเหสีของเราไหม วดี”

พระเนตรคมกล้านั้นเหมือนดั่งมีมนต์สะกดให้เธอตกอยู่ใต้อำนาจ เจ้าหญิงจึงรำพึงตอบอย่างอ่อนหวาน

“เพคะ ข้าพระองค์ยินดีเป็นข้ารับใช้ของฝ่าบาทตราบจนชีวิตจะหาไม่”

สายฝนสาดซาจนขาดสาย เทวรินทร์วรมันต์ขยับเข้าไปใกล้แล้วโน้มลงจุมพิตประทับตราที่หน้าผากของหญิงสาวอย่างทะนุถนอม เจ้าหญิงอยู่ในอ้อมกอดของเจ้าชายเนิ่นนาน กระทั่งความมืดมิดมาเยือนจึงเห็นรัศมีของดวงจันทร์ฉายแสงมาทางม่านบัลลังก์ของที่ประทับ จันทราวดีเงยหน้ามองแล้วใจหายวาบ

ถึงเดือนเพ็ญเย็นใจให้กลับมา

เข้าพิธีวิวาห์อย่าคืนคำ...

พรุ่งนี้คืนวันพระจันทร์เต็มดวง พระธิดาจากเมืองสาวัตถีมีกำหนดต้องนิวัตถึงพระนคร!

(...อ่านตอนต่อไปในฉบับหน้า)

สาธิต์ญู ←

เส้นทางคู่ขนานโลกและธรรมของ คุณธีรยุทธ เวชเจริญยิ่ง

สัมภาษณ์โดย ตันหยง

เรียบเรียงโดย ทีมงานนิตยสารธรรมะใกล้ตัว

ช่วงใกล้เทศกาลปีใหม่นี้หลายคนคงกำลังมองหาของขวัญให้คนรอบตัว... แต่มีบางสิ่งที่ไม่จำเป็น ต้องใช้เงินและที่สำคัญเป็นของขวัญพิเศษให้กับตัวเองด้วยค่ะ นั่นก็คือการตั้งใจว่าปีใหม่นี้จะทำอะไรที่ดีให้กับชีวิตบ้าง เช่นถ้าใครยังไม่เคยไปปฏิบัติธรรมเลยก็อาจจะหาโอกาสไปบ้าง ฉบับนี้ตันหยงได้มีโอกาสสัมภาษณ์ คุณธีรยุทธ เวชเจริญยิ่ง ท่านที่จะให้มุมมองว่า... สิ่งที่สำคัญที่เราควรจะต้องดูแลรักษาไม่น้อยไปกว่ากายก็คือใจ และควรจะต้องนำดูแลใจอย่างไร จิตใจจึงตั้งมั่นเบิกบาน และมีคุณภาพทั้งในทางโลกและทางธรรม

หลายคนอาจจะกล่าวว่า ถ้าเราต้องอยู่กับโลก ยังต้องเรียนหนังสือ ทำงานและมีครอบครัวแล้วจะเข้ามาฝึกฝนในเส้นทางธรรม แบบปฏิบัติธรรมเป็นข้อวัตรทั้งในรูปแบบและนอกรูปแบบได้อย่างไร คุณธีรยุทธ เวชเจริญยิ่งเป็นผู้หนึ่งที่ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า คนคนหนึ่งสามารถใช้ชีวิตในทางโลกและทางธรรมให้ไปด้วยกันได้เป็นอย่างดี ตันหยงจะพูดถึงเคล็ดลับในการบริหารเวลาและชีวิตของท่านผู้นี้เพื่อเป็นการเริ่มต้นทำสิ่งที่ดีๆให้กับชีวิตในปีพุทธศักราช ๒๕๕๒ นี้ร่วมกันค่ะ

สำหรับบทบาทในการทำงานของคุณธีรยุทธ เวชเจริญยิ่ง ท่านดำรงตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายส่งออก บริษัท ผลไม้กระป๋องประจวบ จำกัด ในขณะที่เดียวกันก็ยังเป็นผู้บรรยายธรรม ที่วัดพุทธปัญญา ตั้งอยู่บริเวณด้านหลังกระทรวงสาธารณสุขจังหวัดนนทบุรีอยู่เป็นประจำทุกเดือน รวมทั้งมีผลงานด้านการเขียนหนังสือธรรมะฉบับธรรมทาน ที่คุ้นหูคุ้นตาหลายๆท่านนั่นคือ “หนังสือสอนแม่หัดปฏิบัติธรรม” และ “หนังสือใหม่แกะกล่อง” แต่มีอีกด้านที่เราอาจจะยังไม่คุ้นกันว่า ท่านผู้นี้ต้นมาปฏิบัติธรรมเวลา ๔.๓๐ นาฬิกาของทุกวัน ถ้าอยากรับว่า อะไรเป็นที่มาของแรงบันดาลใจ

ใจบนเส้นทางธรรมดังกล่าว ทั้งๆที่ภาระหน้าที่ทางโลกก็มีไม่น้อย (เมื่อดูเท่าทันความ
อยากรู้กันแล้ว) มาฟังคุณธีรยุทธกันเลยคะ

การใช้ชีวิตที่เกื้อกูลกันระหว่างธรรมและโลก

คุณธีรยุทธได้เล่าด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้มว่า “อันที่จริงตัวผมก็ไม่ได้แตกต่างอะไรจาก
บุคคลทั่วไปนะครับ โดยเฉพาะบุคคลที่อยู่ในวัยทำงาน หรือวัยสร้างฐานะครอบครัว
เหมือนกัน เพียงแต่ตัวผมเองมีความรู้สึกว่า มีบางสิ่งบางอย่างที่เราแสวงหาอยู่ แต่ก็
ยังหาสิ่งนั้นไม่พบ จนวันหนึ่งที่มีโอกาสได้บวช และได้ปฏิบัติธรรม จึงได้รู้ว่าสิ่งที่เรา
แสวงหาหรือที่ยังขาดหายไปนั้นคือ **รสแห่งธรรม** ซึ่งทำให้เราได้เรียนรู้ชีวิต เข้าใจ
ชีวิตตามความเป็นจริงมากขึ้น และเป็นความสุขที่แปลก เป็นความสุขที่ไม่ใช่ว่าจะ
ต้องได้อะไรมา ไม่ว่าจะเป็นแก้วแหวนเงินทอง หรือตำแหน่งหน้าที่การงานที่สูงขึ้น

ดีขึ้น แต่กลับกลายเป็นความสุขที่เราเข้าใจชีวิตมากขึ้น ยอมรับกับความจริงได้มากขึ้น โดยรู้จักให้ รู้จักรับ และรู้จักวาง ตามกาลที่เหมาะสม เป็นความสุขที่ทุกข์ลดลง ที่ลดลงก็ไม่ได้ไปทำอะไร เพียงแค่เรามีสติรู้ตัว แต่ครั้นเมื่อผลลืมหิวเมื่อใด ทุกข์ก็จะก่อตัวขึ้นมา ทำให้เราต้องมีทุกข์ลุ่มจมใจทุกที หากเราสังเกตตัวเองให้ดีจะรู้ว่า ปัญหาอันยิ่งใหญ่ ทุกข์ทั้งหลายอันมากมี ที่เกิดขึ้นกับชีวิตเรา มักเกิดเพราะที่เราขาดสติผลลืมหิว หลงไหลไปกับสิ่งแวดล้อม หากเรามีสติเป็นตัวถ่วงกรอง สิ่งแปลกปลอมของชีวิตเสียก่อน การพูดคิดทำอะไรก็จะมีปัญหา ดังที่ท่านกล่าวไว้ว่า ‘สติจำเป็นในที่ทุกสถานในกาลทุกเมื่อ’ ท่านว่าจริงมั๊ยครับ”

คุณธีรยุทธได้กล่าวต่อว่า “คำถามที่ว่า... ใช้ชีวิตอย่างไรทางธรรมและทางโลกจึงสามารถเกื้อกูลกันได้ หากเราได้สังเกตอย่างใกล้ชิดจะพบว่า ชีวิตนั้นมีสองด้านที่เราต้องดูแลและเอาใจใส่ ชีวิตที่ประกอบด้วย กายกับใจ เมื่อชีวิตมีกาย เราก็จำเป็นต้องหาปัจจัยสี่อันเป็นสิ่งจำเป็นมาหล่อเลี้ยงชีวิตในส่วนกาย ก็คงหนีไม่พ้นที่จะต้องศึกษาเพื่อจะได้มีวิชา มาประกอบอาชีพในการแสวงหาทรัพย์ เมื่อมีทรัพย์ก็ต้องรู้จักเก็บออมรักษาไว้ใช้ในยามจำเป็น ต้องรู้จักคบมิตรหมู่เพื่อนที่ดี ที่ไม่นำพาเราไปในทางที่ทำให้สูญเสียทรัพย์ เช่น การเล่นเกมพนัน การเสพหรือค้าขายยาเสพติดที่เป็นพิษต่อตนเองและสังคม เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันก็ต้องรู้จักใช้จ่ายให้พอประมาณตน ไม่ใช่เกินตัวเกินตน จนทำให้มีหนี้สินล้นพ้นตัว สำหรับชีวิตส่วนใจ ใจเขาก็ต้องการอาหารเหมือนกัน อาหารของใจนั้นมีใช้อื่นไกล คือคุณธรรมศีลธรรม และสุดยอดของอาหารใจนั่นก็คือ การเจริญสติปัฏฐานสี่ หรือการเจริญวิปัสสนาตนเอง”

“พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า ‘การเจริญสติปัฏฐานสี่เป็นหนทางเดียว เป็นหนทางเอก ไม่มีหนทางอื่นที่จะนำพาสู่ความพ้นทุกข์ได้’ การที่เราได้มีโอกาสศึกษาและฝึกหัดปฏิบัติธรรมทุกวัน จึงนับได้ว่าเป็นการให้อาหารด้านจิตใจ เมื่อจิตใจมีธรรมการทำงานทางโลกก็ทำด้วยใจที่ซื่อสัตย์ซื่อตรง ไม่คดโกง ไม่โลภมาก ไม่คิดเอาเปรียบ มักได้ของใคร ลดการเห็นแก่ตัวกลัวเสียเปรียบลง การทำงานทางโลกก็มีความสุขเป็นความสุขที่ได้สร้างสรรค์สิ่งที่ดีมีประโยชน์ต่อองค์กร ต่อลูกค้า ต่อสังคมและต่อตนเองพร้อมกันด้วยครับ”

บทบาทหน้าที่ทางโลกของคุณธีรยุทธ

“ผมทำงานที่บริษัทผู้ผลิตสับประตกระป๋องเพื่อการส่งออก โดยดูแลในส่วนสำนักงานกรุงเทพฯ ทั้งหมด และรับผิดชอบฝ่ายส่งออกให้บริษัทนี้ด้วย ผมได้มีโอกาสร่วมงานกับบริษัทนี้ประมาณยี่สิบปี เป็นความภาคภูมิใจลึกๆเป็นการส่วนตัว ที่มีความรู้สึกไว้ว่า เราได้อยู่บริษัทที่ผลิตอาหารเลี้ยงประชากรทั่วโลก และภาคภูมิใจแทนประเทศไทย ที่เราได้เป็นผู้ส่งออกสับประตกระป๋องอันดับหนึ่งของโลกด้วย แล้วยังมีส่วนทำให้ เงินตราต่างประเทศไหลเข้ามายังประเทศไทย ทำให้ชุมชนคนต่างจังหวัดได้มีงานทำ ทำให้ได้มีโอกาสเป็นส่วนหนึ่ง ที่ได้สร้างงานให้เกิดขึ้นในชุมชนคนชนบท คนทำงานจะได้อยู่ใกล้บ้านใกล้ครอบครัว ไม่ต้องเดินทางเข้ามาทำงานที่กรุงเทพฯ ถ้าถามว่าย่างใหม่ งานยุ่งดีกว่าไม่มีงานทำ ถ้ามองในมุมดีงานยุ่งก็มีประโยชน์ ประโยชน์ตรงที่ทำให้เรามีความชำนาญในหน้าที่การงานมากขึ้น แม้งานจะมีปัญหา ก็เป็นปัญหาที่ให้เราได้มีโอกาสได้ใช้ปัญญาความรู้ความสามารถในการฝึกแก้ปัญหา ถ้ามองเป็นก้ไม่เชิง ถ้ามองไม่เป็นก้เชิงตาย ใช้ไหมครับ”

ประวัติทางการศึกษา และการเลือกอาชีพ

คุณธีรยุทธได้กล่าวว่า “โดยชีวิตจริงแล้ว ผมเป็นคนทำงานมาตลอด ทำมาหลายอาชีพแล้วครับ ตั้งแต่งานขายอะไหล่รถ งานบริษัทรับเหมาก่อสร้างการเคหะ งานขายหมู่บ้าน บริษัทนำเข้ายวต่างประเทศ บริษัทส่งออกผลไม้กระป๋องซึ่งผมอยู่วงการนี้นานที่สุดคือประมาณยี่สิบห้าปี เพราะผมเป็นคนทำงานมาตลอด จึงคิดว่ามหาวิทยาลัยเปิดนี่แหละที่น่าจะเหมาะสมที่สุดสำหรับเรา เพื่อที่จะให้ตัวเองได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้เสริมเพิ่มเติม จึงได้สมัครลงทะเบียนเรียนที่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะรัฐศาสตร์ สาขาบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยนี้เป็นมหาวิทยาลัยที่เข้าง่ายแต่ออกยาก คำว่าออกยากคือผู้เรียนจะต้องเป็นผู้รู้จักรับผิดชอบตัวเอง ต้องเป็นผู้มีวินัยให้กับตัวเอง จึงจะสามารถจบออกมาได้ เพราะการเรียนที่นี่ ไม่ได้บังคับว่าเราจะเข้าห้องเรียนหรือไม่ เพราะผมเองต้องทำงาน จึงใช้เวลาส่วนใหญ่เรียนรู้ด้วยตัวเอง โดยการอ่าน ถึงเวลาสอบก็ไปสอบ ถ้าสอบช่วงบ่าย ช่วงเช้าก็ไปทำงานปกติ ช่วงบ่ายก็ขอลาไปสอบครับ”

“ถ้าถามว่า มีวิธีการเลือกอาชีพในการทำงานแบบไหน... จริงๆแล้วก็ไม่ได้เลือกอะไร เพียงแต่ขอให้เราได้มีงานทำ เพราะผมถือว่าการทำงานเป็นการเรียนรู้นอกรั้วมหาวิทยาลัย และเป็นมหาวิทยาลัยแห่งชีวิต เพราะต้องเรียนรู้ด้วยชีวิต เพื่อชีวิต และตลอดชีวิตของคนคนหนึ่ง เรียนรู้จากของจริง ต้องฝึกแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจริงๆ จากเรื่องจริง เป็นประสบการณ์ตรง ตอนที่ทำงานใหม่ๆ เราต้องมองว่าเรามาเรียนรู้งาน มิใช่มาทำงาน เพราะเรายังทำอะไรไม่เป็น ตอนเราเรียนที่มหาวิทยาลัย เราต้องเสียค่าเทอมในการเรียน มาบัดนี้เราถือว่าบริษัทเขาจ้างเรามาเรียนแล้วแถมเงินให้เราด้วย เมื่อคิดได้แบบนี้ ผมก็เลยสนุกกับการเรียนรู้ เพราะงานง่ายหรืองานยากก็ต้องเรียนรู้ทั้งนั้น เมื่อเรียนรู้มากก็ทำให้เราเข้าใจมาก เมื่อเข้าใจมากทำมากก็ชำนาญมาก ถ้ายิ่งหางานที่ชอบไม่ได้ก็ควรหัดหาความชอบในงานที่ทำ เราจึงจะมีความสุขและสนุกกับงานที่ทำ ท่านว่าจริงมั๊ยครับ” คุณธีรยุทธกล่าวเชิญชวน

ที่มาของการให้ธรรมทานกับคนรอบตัวเช่นแม่ยาย

“ทุกครั้งที่ผมกับคุณแก้ว (ภรรยาของคุณธีรยุทธ) จะไปปฏิบัติธรรม ก็ต้องมาราบลาคุณแม่ และบอกว่า กลับมาแล้วจะเอาบุญมาฝาก แม่ก็บอกอนุโมทนาสาธุ หลังจากนั้นก็พูดว่า ชีวิตแม่นี้อาภัพนัก เกิดมาอ่านก็ไม่ออกเขียนก็ไม่ได้ ปฏิบัติธรรมพระท่านว่าดี มันจะดีไปได้อย่างไรก็เมื่อเราอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ผมจึงตอบแม่ไปว่า แม่อยากปฏิบัติธรรมจริงหรือครับ การปฏิบัติธรรมไม่จำเป็นจะต้องอ่านออกเขียนได้ ขอแค่ว่าแม่มีหูฟังเข้าใจ เปิดใจ และฝึกฝนใจทุกวันประจำสม่ำเสมอ แล้วแม่ก็จะปฏิบัติธรรมได้ปฏิบัติธรรมเป็น ถ้าแม่อยากจะทำปฏิบัติธรรม ผมจะสอนให้แม่เอง จึงได้เกิดหนังสือ ‘สอนแม่หัดปฏิบัติธรรม’ นี้ขึ้น อันเป็นเรื่องราวที่ผมสอนแม่อย่างไร แล้วท่านปฏิบัติอย่างไร ซึ่งมีอยู่ในหนังสือดังกล่าว เป็นเรื่องสั้นๆจบเป็นตอนๆ เป็นเรื่องจริงทั้งหมดครับ”

ช่วยในการจัดคอนเสิร์ตการกุศล หารายได้ให้ธรรมทานกับเด็กและเยาวชน

“สำหรับที่มาของการจัดคอนเสิร์ตดังกล่าว ก็มาจากการที่ได้รู้จักวงดนตรีจีวันแบนด์จากบทเพลงพระอรหันต์ก่อน และได้มีโอกาสไปรู้จักกันที่ ‘พุทธธรรมสถานผาซ่อนแก้ว’ จ.เพชรบูรณ์ ช่วงสงกรานต์ปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ๒๕๕๑ และผมได้เคยเชิญคณะดนตรีจีวันแบนด์** ไปร้องเพลงธรรมะให้กับญาติธรรมที่อบรมธรรมะที่วัดพุทธปัญญา ฟัง ซึ่งขณะนั้นผมก็ได้ร่วมร้องบทเพลงธรรมะปฏิบัติที่ผมได้แต่งขึ้นเองด้วย เมื่อคณะดนตรีจีวันแบนด์เห็นว่าผมพอจะร้องได้ จึงขอเชิญให้ผมเป็นศิลปินรับเชิญ โดยให้ผมร้องบทเพลงธรรมะที่ตัวเองแต่งเองร้องเอง แล้วให้สอนผู้ฟังในคอนเสิร์ตปฏิบัติธรรมเป็นภายในสิบนาที ซึ่งนับว่าเป็นโจทย์หรือเป็นการบ้านที่ไม่ง่ายเลยครับ แต่สุดท้ายก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ผมมองเห็นเจตนารมณ์ที่ดีของคณะดนตรีจีวันแบนด์ที่ต้องการนำธรรมะไปสู่เยาวชน โดยผ่านสื่อทางด้านบทเพลงดนตรี ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่น่าอนุโมทนาและน่าสนับสนุนอย่างยิ่งครับ” คุณธีรยุทธกล่าวด้วยสีหน้าที่เบิกบาน

****หมายเหตุ:** สามารถเข้าไปดูรายละเอียดของวงดนตรีจีวันแบนด์เพิ่มเติมได้ที่ <http://www.dharmachartmusic.com/>

บรรยายธรรมที่วัดพุทธปัญญาให้กับคนวัยทำงาน

“การบรรยายธรรมที่วัดพุทธปัญญา จะมีการอบรมทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ที่สี่ของเดือนทุกเดือน เริ่มเช้าวันเสาร์ลงทะเบียน ๘.๐๐-๘.๓๐ น. เปิดการอบรมเวลา ๙.๐๐ น. ถึง ๒๒.๐๐ น. เช้าวันอาทิตย์ ๙.๐๐ น. ถึง ๑๖.๐๐ น. (สองวันหนึ่งคืน) สนใจติดต่อที่ศูนย์ปฐาภิบาล ธรรมเกษม ประชานมูลนิธิจิตตานุเคราะห์ โทรศัพท์ ๐๒-๕๘๐๘๓๔๔ หรือ ๐๘๑-๘๖๗๖๙๙๔ สำหรับที่มาที่ไป เดิมทีเป็นการอบรมธรรมะให้แก่ ชมรมข้าราชการเปลี่ยนเส้นทางชีวิต ซึ่งเป็นข้าราชการที่เกษียณอายุหรือเกษียณก่อนอายุ เป็นการอบรมภายในชมรม ต่อมาภายหลังชมรมข้าราชการเปลี่ยนเส้นทางชีวิตได้ร่วมกับมูลนิธิจิตตานุเคราะห์ จึงได้มาเปิดการอบรมปฏิบัติธรรมที่ วัดพุทธปัญญา ซึ่งอยู่หลังกระทรวงสาธารณสุข จังหวัดนนทบุรี โดยเปิดกว้างให้ประชาชนคนทั่วไป ได้มีโอกาสเข้ามารับการฝึกอบรมด้วย โดยไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้น”

เขียนหนังสือเป็นธรรมทาน “หนังสือใหม่แกะกล่อง” และ “หนังสือสอนแม่हतปฏิบัติธรรม”

“หนังสือใหม่แกะกล่อง เป็นหนังสือแนะนำการฝึกสติ และการปฏิบัติธรรมเบื้องต้น ในชีวิตประจำวันอย่างง่ายๆ ราคาเล่มละ ๑๐ บาท สำหรับ หนังสือสอนแม่हतปฏิบัติธรรม นั้นเป็นหนังสือเล่าเรื่องการปฏิบัติธรรมว่า สอนแม่ปฏิบัติธรรมอย่างไร เป็นบทสนทนาจบเป็นตอนๆสั้นๆ เป็นเรื่องจริงมีบุคคลจริงๆ ราคาเล่มละ ๑๕ บาท ท่านใดที่สนใจสามารถติดต่อได้ที่ ห้องหนังสือเรือนธรรม ๒๙๐/๑ ถนนพิชัย เขตดุสิต กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ โทรศัพท์ ๐๒-๒๔๓๑๒๗๙, ๐๒-๒๔๑๘๗๔๒ หรือโทรสาร ๐๒-๒๔๑๖๖๒๒ www.ruendham.com”

แรงบันดาลใจในทุกวันนี้ก็บัพบาทดังกล่าวกว้ทั้งทางโลกและทางธรรม

มาถึงคำถามที่สำคัญที่ต้นหยงและหลายๆท่านคงอยากจะทราบ ว่าอะไรเป็นแรงบันดาลใจดังกล่าว คุณธีรยุทธได้เล่าให้ฟังด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้มว่า “แท้ที่จริงเรื่องแรงบันดาลใจ เกิดจากที่เรามองเห็นประโยชน์ อันเกิดจากการได้มีโอกาสศึกษาและปฏิบัติธรรม จึงทำให้เรามีความรู้สึกได้ว่า สิ่งดีในพระศาสนาโดยเฉพาะใน

พระพุทธศาสนานั้นมีมาก แต่เรายังไม่ได้ให้โอกาสตัวเองเข้าไปเรียนรู้เลย ครั้นเราได้เข้าไปเรียนรู้แล้ว จึงยอมรับความจริงได้ว่า การปฏิบัติธรรมนั้นนำพาให้เรามีความสุขได้ในปัจจุบัน มีความสุขได้ในอนาคต มีความสุขอย่างยิ่งจนถึงที่สุดคือ ความพ้นทุกข์ได้จริงๆ เมื่อรู้เห็นประโยชน์เช่นนี้ จึงใส่ใจศึกษาและปฏิบัติควบคู่กันไป ทั้งทางโลกและทางธรรม โดยไม่มีอะไรขัดแย้ง เพราะในชีวิตประจำวันเราก็สามารถปฏิบัติธรรมได้เช่นกันครับ”

การทากิจกรรมธรรมะมีส่วนส่งเสริมในด้านการปฏิบัติภาวนาของตน การปฏิบัติธรรมโดยการเข้าคอร์สปีละครั้งไม่เพียงพอกับการต่อสู้กิเลสในใจ

“การที่เรามีโอกาสเข้าไปร่วมกิจกรรมธรรมะ กันนับว่าเป็นประโยชน์ที่ดี ได้มีโอกาสอยู่ใกล้ชิดกัลยาณมิตรกัลยาณธรรม ได้เสพคุ้นกับธรรมะของพระพุทธเจ้า ได้เรียนรู้จากคำสอนของครูบาอาจารย์ ได้สนทนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการภาวนา แต่อย่างไรก็ตามเราต้องรู้จักแบ่งเวลาให้เหมาะสมให้เหมาะสม กาลใดควรช่วยกิจกรรม กาลใดควรปลีกตัวเพื่อมาเรียนรู้กายใจ การเข้าคอร์สปฏิบัติธรรมก็เป็นประโยชน์ เป็นประโยชน์ในแง่ที่ ได้รับฟังธรรมที่ให้ความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติที่ถูกต้องถูกทางว่าพระพุทธองค์ตรัสสอนไว้อย่างไร การได้ใกล้ชิดครูบาอาจารย์ทำให้มีโอกาสได้ถามข้อสงสัยเพื่อกันไม่ให้หลงปฏิบัติผิดทางได้ แต่อย่างไรก็ดีการเข้าคอร์สปฏิบัติธรรมปีละครั้งสองครั้งคงไม่เพียงพอ หากเราฝากการปฏิบัติไว้เฉพาะช่วงเข้าคอร์ส คงไม่ค่อยได้ผลมากนัก”

“แท้ที่จริง เมื่อเราเข้าใจวิธีการปฏิบัติที่ถูกต้องแล้ว การปฏิบัติธรรมไม่ได้หมายความว่าสถานที่ แต่ที่ใดก็ตามที่มีกายมีใจ ที่นั่นก็คือสถานที่ปฏิบัติธรรม การเข้าคอร์สไม่สำคัญเท่ากับการได้นำมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันและทุกวันด้วย จึงจะทำให้เกิดผลได้ง่ายได้เร็ว เพราะเราอยู่กับชีวิตประจำวันมากที่สุด มากกว่าการได้มีโอกาสเข้าคอร์ส ซึ่งในปีหนึ่งๆน้อยครั้งมากที่จะได้เข้าคอร์สปฏิบัติธรรม”

คำสอนครูบาอาจารย์และกัลยาณมิตรที่ประทับใจ

“ครูบาอาจารย์และกัลยาณมิตรทุกท่าน ล้วนแล้วแต่เป็นผู้ทำให้เราเกิดกำลัง ศรัทธาและประทับใจ ในแง่มุมต่างๆที่แตกต่างกันไป แต่ทุกแง่มุมมองที่ท่านสอนไว้ ล้วนเป็นเหตุปัจจัย ที่ทำให้เราได้เข้าใจธรรมะมากขึ้น ต้องกราบขอบพระคุณอย่าง สูงสุด ต่อพ่อแม่ครูบาอาจารย์และกัลยาณมิตรทุกท่าน ทั้งที่ท่านผู้สอนปริยัติ และการ ปฏิบัติธรรมให้แก่ผมมา ณ ที่นี้ด้วย หากถามว่าถูกจริตกับการแนะนำการปฏิบัติธรรม จากครูบาอาจารย์ท่านใดเป็นพิเศษ คงจะต้องตอบด้วยความรู้สึกส่วนตัวว่า **หลวงพ่อมณรี อาภัสสโร และหลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชฺโช** ครับ โดยปกติจะฟังแผ่น CD MP3 ของหลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชฺโช เป็นประจำทุกวันอยู่แล้วครับ”

คำแนะนำสำหรับท่านที่อยู่ในวัยทำงาน ทั้งด้านการปฏิบัติภาวนาและการทำกิจกรรมทางธรรม

“เริ่มต้นที่ต้องศึกษาให้เกิดความเข้าใจเสียก่อน ถ้าไม่ศึกษาให้เกิดความเข้าใจแล้ว โอกาสปฏิบัติผิดทางหลงทางจะเกิดขึ้นได้ง่าย เมื่อเข้าใจแล้วต้องหมั่นฝึกฝนใจให้เป็น ประจักษ์มาเสมอ ต้องรู้จักแบ่งช่วงเวลาให้เหมาะสมกับตัวเองด้วยว่า ช่วงไหนเวลาใด ควรทำอะไร เพื่อไม่ให้เสียกิจกรรมทั้งทางโลกและทางธรรม หากเราเข้าใจแล้วก็จะ

ทราบได้ว่า การปฏิบัติธรรมนั้นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ไม่ได้แปลกแยกหรือแบ่งแยกออกจากชีวิตประจำวันเลย เพียงแต่กาลใดที่เรากำลังทำหน้าที่ใด ก็ทำไปตามบทบาทหน้าที่นั้นๆ เพียงให้เหมาะสมกับกาลเทศะเท่านั้นเอง”

แบ่งเวลาในการปฏิบัติธรรมทั้งในและนอกรูปแบบ (ต้นตี่สี่ครึ่งมาปฏิบัติธรรมพร้อมกับพี่แก้วทุกวัน)

“การปฏิบัติธรรมเริ่มต้นเมื่อลืมตาตื่น เลิกปฏิบัติเมื่อหลับตานอน การตื่นเช้า ตี่สี่ครึ่ง เป็นการเริ่มต้นปฏิบัติธรรม โดยเป็นการสร้างวินัยให้กับตัวเอง ให้เกิดเป็นนิสัย ไม่เช่นนั้นเราก็มักจะตามใจกิเลส เช่น นอนตีกก็ไม่อยากตื่นเช้า หนาวนักก็ซิกไม่อยากตื่น ยังมีต้อย ฝนยังตกอยู่ ไม่ค่อยสบาย เหนื่อยมาทั้งวัน สารพัดเหตุผลที่กิเลสมันยกขึ้นมากล่าวอ้าง ล้วนแล้วแต่พาให้เราไม่ฝึกปฏิบัติ กล้าๆบอากิเลสมันสักหน่อยว่า ‘ฉันยังมีเวลานอนในหลุมฝังศพอีกยาวนาน ตอนนี้นี่ตื่นขึ้นมา แม้จะรู้บ้างเปลอบ้างก็ยังดีกว่านอนหลับใหลแบบนี้’ การปฏิบัติธรรมในรูปแบบเราก็ไม่ทิ้ง เช่น ไหว้พระสวดมนต์ เติมน้ำจมนม นุ่งสมาธิ”

“ปฏิบัติธรรมนอกรูปแบบก็เพียงให้มีสติรู้ รู้ด้วยความรู้สึกตัวในชีวิตประจำวัน ภายเป็นอย่างไรรู้ว่ากายเป็นอย่างนั้น ใจเป็นอย่างไรรู้ว่าใจเป็นอย่างนั้น รู้ได้แค่นั้นก็เอาแค่นั้น ไม่ใช่ไปบังคับให้เขารู้ตลอดเวลา หรือรู้ทุกอย่างก้าวโดยไม่ให้คลาดสายตา รู้ทุกขั้นตอนอย่างนั้นทำไม่ได้ ต้องรู้บ้างเปลอบ้าง เห็นว่ามันบังคับไม่ได้ มันไม่ใช่ตัวเรา เป็นเพียงแค่ธรรมชาติหนึ่งเกิดขึ้นแล้วก็ดับไป สำหรับประวัติพี่แก้วไม่มีอะไรมากครับ เราแต่งงานมาแล้ว ๒๓ ปีแต่ไม่มีลูก นับว่าโชคดีที่คุณแก้วสนใจปฏิบัติธรรมเหมือนกัน ไปฟังธรรมก็ไปด้วยกัน ไปปฏิบัติธรรมก็ไปด้วยกัน ตั้งแต่เข้าปฏิบัติธรรมก็ตื่นพร้อมกัน มีความคิดเห็นก็คล้ายๆกัน มันจึงไม่ค่อยมีปัญหา”

จุดมุ่งหมายทั้งทางโลกและทางธรรม

“จุดมุ่งหมายทางโลก เราก็ต้องทำงาน เพื่อหารายได้มาเลี้ยงชีวิตในส่วนกาย เมื่อหาเงินได้ก็ต้องรู้จักใช้ รู้จักเก็บ รู้จักรักษา ยามแก่เฒ่าชรามาจะได้มีเงินไว้เลี้ยงดูแลตัวเองในยามบั้นปลายของชีวิต หากสามารถปล่อยวางภาระหน้าที่การทำงานทางโลกได้ ก็ควรให้เวลากับการศึกษาปฏิบัติธรรมมากขึ้น เพราะเงินทองที่เราหามาได้ที

ต้องใช้เวลาเกือบทั้งชีวิตหรือตลอดชีวิต เงินทองนั้นมันก็เลี้ยงดูเราเพียงแค่ส่วนกายเท่านั้น เพราะเงินให้เพียงแค่ความสะดวกสบาย สนุก แต่มันไม่มีความสุขที่แท้จริงไม่ได้ เป็นแค่สมบัติลัดกันชม วันนี้เราอยู่ก็สมมุติว่าเป็นของเรา พรุ่งนี้เราตายมันกลายเป็นของคนอื่น”

“จุดมุ่งหมายทางธรรม ก็คือการศึกษาและปฏิบัติธรรมควบคู่กันไป แม้เราจะปลดเกษียณตามอายุ หรือก่อนอายุก็ตาม นั่นก็ยังไม่ถือว่าเราตถะงาน เพราะเรามีงานทางธรรมที่ชีวิตจะต้องดำเนินต่อไป หากใครถามเราว่า ทำงานบริษัทไหน เราก็ตอบท่านไปว่า ‘พุทธบริษัท’ ครับ ครั้นท่านถามว่า อยู่แผนกไหน ก็ให้บอกท่านไปว่า แผนก ‘ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ’ ครับ อย่าลืมนะครับว่า **สติปัญญาที่เราฝึกได้ฝึกเป็นนั้น** มันจะติดตามเราไปทุกภพทุกชาติ จนกว่าจะสิ้นชาติการเกิดเลยนะครับ”

ท้ายสุดนี้ต้นหยกก็ต้องขอกราบขอบพระคุณแขกรับเชิญของเราคือ คุณธีรยุทธ เวชเจริญยิ่ง มากค่ะ ที่ได้ให้เคล็ดลับในการดำเนินชีวิตทั้งในทางโลกและทางธรรม ซึ่งเป็นของขวัญขึ้นพิเศษสำหรับปี ๒๕๕๒ นี้ และก่อนจากกันในฉบับนี้ คุณธีรยุทธ ได้ฝากคติธรรมสั้นๆไว้ว่า

“รู้อะไรไหนเล่า.....จะดีเท่า.....รู้สึกตัว

ลืมอะไรไหนเล่า.....จะร้ายเท่า.....หลงลืมตัว”

สารบัญ ←

กระเบื้องบุญ โดย Vip Aust

วันก่อน จริงๆแล้วปึกว่าๆเกือบสองปีกระมังครับ ผมได้ไปทำบุญที่วัดป่าโพธิวัน ตามปกติ แต่วันนี้พิเศษนิดหน่อยเพราะท่านอาจารย์กัลยาโณ เจ้าอาวาส ได้ขอคำปรึกษาเรื่องวิธีประดิษฐ์กระเบื้องทำมือ เพื่อใช้ตกแต่งพระอุโบสถหลังใหม่ ท่านทราบว่าผมทำงานด้านนี้เลยขอคำแนะนำ ผมก็ยินดีสิครับ นานๆจะได้มีโอกาสใช้ความรู้ทางวิชาชีพทำบุญอย่างนี้

ผมมาทำบุญที่วัดนี้ประมาณสองเดือนครึ่ง มาตั้งแต่ยังเป็นบ้านหลังเล็กๆ จนเดี๋ยวนี้เปลี่ยนเป็นบ้านหลังใหญ่ๆ มีกุฏิ มีพระอุโบสถสวยงาม มีพระจำวัดหลายรูป ส่วนใหญ่เป็นพระฝรั่ง ก็วัดนี้ตั้งอยู่ที่ประเทศออสเตรเลียครับ พระไทยเลยไม่ค่อยมี ตัววัดตั้งอยู่ในเขต Warburton รัฐวิกตอเรีย เขต Warburton ซึ่งอยู่ห่างจากนคร Melbourne ประมาณ ๘๐ กิโลเมตร ขับรถเพลินๆชั่วโมงกว่าๆก็ถึงแล้ว ทิวทัศน์ข้างทางสวยงามมาก ผ่านเมืองเล็กๆน่ารักหลายเมือง เช่นตัวเมือง Warburton เอง เป็นต้น

เมืองนำกระหว่างทาง

บรรยากาศเมือง Warburton

ท่านอาจารย์กัลยาโน (นามเดิม Daniel Jones) เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่ocha สุภัทโท เกิดที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ท่านเริ่มสนใจศาสนาพุทธตั้งแต่วัยยังเป็นนักเรียน เมื่อจบปริญญาตรีจาก Bristol University แล้ว ท่านก็เดินทางมาประเทศไทย และได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุที่วัดหนองป่าพงในปี ๒๕๒๘ หลังจากที่ได้ฝึกปฏิบัติอยู่ที่วัดหนองป่าพงและวัดป่านานาชาติเป็นเวลา ๖ ปีแล้ว ท่านจึงย้ายไปปฏิบัติที่วัดมาบจันทร์ จังหวัดระยอง ภายใต้การดูแลของพระอาจารย์อนันต์อีก ๑๐ ปี

เดือนมิถุนายน ปี ๒๕๔๔ ท่านอาจารย์กัลยาโน ได้เดินทางมาจากประเทศไทยเพื่อก่อสร้างวัดป่าโพธิ์วันแห่งนี้ ตามคำนิมนต์ของชาวพุทธท้องถิ่น ผมก็ได้อาศัยใบบุญนี้ มาทำบุญตักบาตรที่วัดอยู่บ่อยๆ

กระเบื้องก่อนเผา

กระเบื้องหลังเผา

หลังจากที่ได้คุยรายละเอียดกับท่านอาจารย์ ผมก็เริ่มทดลองดินเนื้อชนิดต่างๆ แล้วส่งตัวอย่างไปให้ท่านอาจารย์เลือกสี เลือกเนื้อดิน และเลือกความแกร่งของดิน ส่วนการออกแบบและการผลิตนั้น พระลูกวัดจะเป็นผู้จัดทำ ต้นแบบรูปพระพุทธรูป แกะจากขี้ผึ้งโดย Jason หนุ่มออสเตรเลียซึ่งสนใจในศาสนาพุทธเป็นอย่างมาก ขณะนั้นท่านมาอยู่ที่วัดเพื่อเตรียมตัวบวชเป็นพระ ฝีมือท่านสวยมาก กระเบื้องเหล่านี้จะนำไปประดับผนังด้านหลังพระประธานในอุโบสถหลังใหม่ กระจ่าว่าๆว่าต้องทำประมาณ ๓,๕๐๐ แผ่น ผมได้ขอรวบรวมทุนจากเพื่อนๆ มาเป็นค่าดินที่ใช้ทำกระเบื้องทั้งหมด แค่นี้ก็มีความสุขแล้วครับ

นั่งสมาธิก่อนเรียนเขียน

ผนังด้านหลังพระประธาน
ได้รับการเตรียมผิวก่อนติดกระเบื้อง

การทำกระเบื้องด้วยมือ ๓,๕๐๐ แผ่นนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย อีกทั้งยังเป็นงานที่ต้องใช้เวลา ผมก็เที่ยวไปเที่ยวมาที่วัด เพื่อคอยถวายเป็นคำแนะนำและความเห็นเกี่ยวกับการผลิต การแก้ปัญหาและการหาวัตถุดิบต่างๆ ระหว่างที่งานกระเบื้องค่อยๆคืบหน้า ผมก็ค่อยๆคุ้นเคยกับทางวัดมากขึ้น มีเพื่อนใหม่ๆที่เจอกันที่วัดมากขึ้น เลยได้กัลยาณมิตรเป็นอันานิสงส์จากโครงการนี้ด้วย

คราวหนึ่งผมได้พาเพื่อนจากเมืองไทยมาเขียนเขียนที่วัด วันนั้นอากาศเย็นมาก เวลาพูดมีควันพุ่งออกจากปาก พวกเรามีพร้อมทั้งหมด ทั้งผ้าพันคอ ยังเอาไม่อยู่เลย หนาวตัวเกร็ง ถึงแม้ว่าอากาศจะหนาว วัดจะอยู่ห่างจากเมือง แต่ก็มีผู้คนมาร่วมเขียนเขียนมากมาย ท่านอาจารย์พาพวกเราสวดมนต์ และน่านั่งสมาธิในพระอุโบสถ พอได้เวลาก็พาพวกเราออกมาข้างนอกเพื่อเขียนเขียน เพื่อนผมประทับใจ

มากกับการเวียนเทียนกลางฤดูหนาวแบบนี้ เพื่อบอกว่าบรรยากาศดีมาก ๆ เกิดมาไม่เคยเวียนเทียนที่ไหนให้อารมณ์ลึกซึ้งได้ขนาดนี้ ผมเห็นด้วย เพื่อนผมเป็นคนเมือง ไม่เคยเจอความสงบเงียบแบบชนบท ไม่ค่อยได้สดมภ์นั่งสมาธิ พอมาเจอของตัวอย่างนี้เข้า ย่อมซาบซึ้งเป็นธรรมดา เพื่อบอกอีกว่า มือที่ถือเทียนแข่งไปหมดเดินไปเอามืออังเทียนໄປ รับผิดชอบต่อแสงเทียน แต่จิตใจอบอุ่น สดใส เบิกบาน เต็มไปด้วยปีติครับ

ท่านอาจารย์รับบาตรกลางแจ้ง

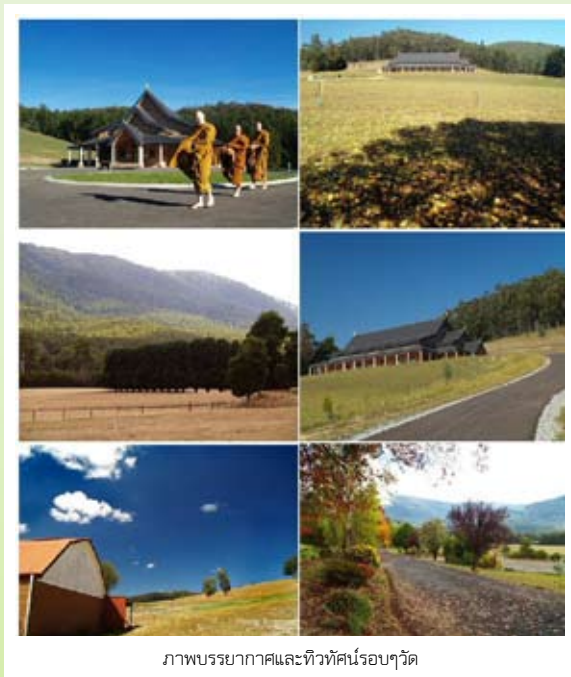
อาหารส่วนใหญ่เป็นมังสวิรัต
ผู้คนที่มาจากบ้าน

บางครั้งผมก็มาวัดตอนที่ทีมงานเทศกาลเช่นงานเข้าพรรษา งานออกพรรษา หรืองานกฐิน ซึ่งเจ้าภาพส่วนใหญ่จะเป็นคนไทย เลยมีพี่น้องชาวไทยมาร่วมงานมากมาย ในวันงานเทศกาลเช่นนี้ท่านอาจารย์จะมารับบาตรกลางแจ้ง เพราะคนเยอะ ที่ในดึกไม่พอ ผู้คนจะเข้าแถวเรียงหนึ่งไปตามถนนหน้าวัด เป็นระเบียบสวยงาม เวลาที่ไม่มีงานท่านอาจารย์และพระลูกวัดจะรับบาตรในอาคารอเนกประสงค์นะครับ

ขณะนี้ทางวัดประดิษฐ์กระบ้องได้ตามจำนวนที่ต้องการแล้ว ข้าวล่าสุดที่ผมได้นั้น มีกระบ้องมากกว่า ๓,๕๐๐ แผ่นแล้วครับ พระท่านจัดทำมากขึ้น เพราะมีการขยายเนื้อที่ในการประดับกระบ้องให้ใหญ่ขึ้น อีกทั้งยังผลิตกระบ้องรูปเทวดาอีกสองแบบ แบบละหลายร้อยแผ่น เพื่อใช้แต่งขอบด้านล่าง

ตอนนี้ผนังที่จะประดับกระบ้องได้รับการจัดแต่ง เคลือบเรียบ ปรับผิว เตรียมพร้อมสำหรับติดกระบ้องแล้ว แต่เป็นงานที่ค่อยๆทำ ไม่เร่งรีบ เชื่อว่าอีกไม่นานผมคงได้เห็นผลงานอันน่าชื่นใจนี้ สนใจชมงานกระบ้องบุญ ขอเชิญได้ที่วัดป่าโพธิ์วันนะครับ

Bodhivana Monastery
780 Woods Point Road
East Warburton
Victoria 3799
Australia

ภาพบรรยากาศและทิวทัศน์รอบๆวัด

รูปถ่ายสวยๆ ฝีมือคุณ Tanawat Sutta (<http://visedd.multiply.com>)
เล่าเรื่องโดย Vip Aust (<http://vipaust.multiply.com>)
อ้างอิง <http://wadthai.info/bodhivana.htm>
ชมวัดที่ <http://www.youtube.com/watch?v=4heKLWdkXE>

สารบัญ ←

ร่วมส่งบทความ

นิตยสารเล่มนี้จะเป็นนิตยสารคุณภาพได้ ก็ด้วยเนื้อหาดี ๆ ภายในฉบับที่จัดสรรลงอย่างต่อเนื่องนะคะ

หากคุณผู้อ่านท่านใด มีความสามารถในการเขียน มีศรัทธา และความเข้าใจในคำสอนของพุทธศาสนา ไม่ว่าจะในระดับเบื้องต้น เบื้องกลาง หรือเบื้องปลาย และมีใจรักที่อยากจะสื่อสารถ่ายทอดสิ่งนั้นให้กับผู้อื่นได้ทราบ และได้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่เราอาจเคยได้รับจากผู้อื่นมาแล้ว ก็ขอเชิญทุกท่านส่งบทความมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ ธรรมะใกล้ตัว ด้วยกันนะคะ

คุณอาจไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนฝีมือเลิศ แต่หากมีใจที่คิดอยากจะถ่ายทอด มีสิ่งที่คิดว่าอยากแบ่งปันความรู้ความเข้าใจนั้นให้กับคนอื่น ๆ ก็ลองเขียนส่งเข้ามาได้เลยค่ะ

๑. คอลัมน์ที่เปิดรับบทความ

คอลัมน์: ธรรมะจากคนสู้กิเลส

เนื้อหา: เปิดโอกาสให้คุณ ๆ ได้เล่าประสบการณ์จริงของตนเอง ว่าผ่านอะไรมาบ้าง มีอะไรเป็นข้อคิดที่เป็นประโยชน์บ้าง อะไรทำให้คนธรรมดาคนหนึ่ง กลายเป็นคนดีขึ้นมา และทำให้คนมีกิเลสเยอะกลายเป็นคนกิเลสบางลงได้ มีแต่คนที่เปลี่ยนแปลงตัวเองแล้วเท่านั้น จึงจะเขียน ธรรมะใกล้ตัว ได้สำเร็จ

คอลัมน์: นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ

เนื้อหา: เปิดโอกาสกว้างสำหรับคนที่ชอบคิดชอบเขียน โดยเฉพาะอดีตนักฝัน ที่เพิ่งผันตัวมาอยู่ในโลกธรรมะ เพื่อสร้างสรรค์เรื่องราวให้คนได้ข้อคิดข้อธรรม ผ่านความสนุกของรูปแบบนิยายหรือเรื่องสั้นได้อย่างเพลิดเพลิน

คอลัมน์: คำคมชวนคิด

เนื้อหา: รวบรวมข้อคิด หรือคำคมของบุคคลต่าง ๆ ที่เคยได้ยินมาแล้วสะดุดใจ มาบอกต่อ ยิ่งถ้าใครสามารถสร้างสรรค์วรรคทองได้เองยิ่งดี เพราะจะ

ได้ฝึกริเริ่มวลีสะดุดใจ ซึ่งเป็นแม่บทของกรรมที่ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างสุดยอด เนื่องจากแง่คิดดี ๆ จะช่วยให้คนอ่านคิดดี หรือได้คิดเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต วิชาที่ย้อนกลับมาสนองตอบแทนคุณ ก็คือการพูดโอเคเดียวเหมือนน้ำพุไม่รู้จักรู้สิ้น กับทั้งเป็นที่ยอมรับในวงกว้างด้วย

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น หรือแปลมาจากภาษาอังกฤษ กรุณาระบุแหล่งที่มา หรือชื่อของบุคคลผู้เป็นเจ้าของคำคมด้วยนะคะ

คอลัมน์: สัพเพเหระธรรม

เนื้อหา: เรื่องราว เรื่องเล่า อาจมาจากฉากหนึ่งในชีวิตของคุณ ที่มีเกร็ดข้อคิดทางธรรม หรือข้อคิดดี ๆ อันเป็นประโยชน์ อาจเป็นเรื่องเล่าสั้น ๆ ในรูปแบบที่เสมือนอ่านเล่น ๆ แต่อ่านจบแล้ว ผู้อ่านได้เกร็ดธรรมหรือข้อคิดดี ๆ ติดกลับไปด้วย

คอลัมน์: กวีธรรมะ

เนื้อหา: พื้นที่ที่เปิดกว้างสำหรับกวีธรรมะทั้งหลาย โดยไม่จำกัดรูปแบบและความยาวของบทกวี หรือหากจะคัดเอาบทกวีที่น่าประทับใจ ให้แง่คิดอะไรในเชิงบวก ก็สามารถนำมาลงได้เช่นกัน แต่ถ้าให้ติดกลั่นกรองออกมาด้วยตนเองได้ ก็ยิ่งดีค่ะ

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น ต้องระบุที่มาที่ไปอย่างชัดเจนด้วยนะคะ

คอลัมน์: เทียววัด

เนื้อหา: รับหมดไม่ว่าจะเป็นวัดสวยหรือสถานที่ปฏิบัติธรรม ข้อมูลข่าวสารจากทั่วประเทศนั้น ไม่มีวันที่ใครคนเดียวจะรู้ได้หมด ถ้าช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่กัน ก็คงจะมีประโยชน์อย่างมหาศาล

กติกา: นอกจากข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ บรรยายภาพ ปฏิปทา ฯลฯ ของวัดแล้ว ต้องขอรูปทิวทัศน์สวย ๆ มาประกอบบทความ อีกทั้งไม่พาดหมหรือแทรกธรรมะด้านการปฏิบัติที่ขัดแย้งกับแนวทางของนิตยสารนะคะ

คอลัมน์: ธรรมะปฏิบัติ

เนื้อหา: ร่วมบอกเล่าประสบการณ์จริง ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นทั้งธรรมทาน และ

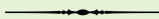
เป็นทั้งกำลังใจ สำหรับผู้ที่กำลังร่วมเดินทางอยู่บน
เส้นอริยมรรคเส้นเดียวกันนี้

คอลัมน์: ของฝากจากหมอ

เนื้อหา: นำเสนอข่าวสารในวงการแพทย์ หรือ
สารน่ารู้อันเป็นประโยชน์เกี่ยวกับสุขภาพ ที่คน
ทั่วไปสนใจ หรือนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับ
ผู้อ่าน จากมุมมองต่าง ๆ ที่แพทย์แต่ละแขนงมีความรู้
ความเชี่ยวชาญต่าง ๆ กัน

กติกา:

- ▶ หากเป็นบทความที่แนะนำให้มีการทดลองกิน
ยา หรือแนะนำให้ผู้อ่านปฏิบัติตามด้วย ขอ
จำกัดเฉพาะผู้เขียน ที่เป็นผู้เรียนหรือทำงาน
ในสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเท่านั้น เพื่อป้องกันการ
นำเสนอข้อมูลที่คลาดเคลื่อน และอาจส่งผล
ต่อผู้อ่านได้ค่ะ
- ▶ หากนำเสนอประเด็นที่ยังเป็นที่ถกเถียงอยู่ใน
วงการแพทย์ ขอให้มีการอ้างอิงด้วย เช่น มา
จากงานวิจัยชิ้นไหน หรือหากเป็นเพียงความเห็น
ส่วนตัวของหมอ ก็กรุณาระบุให้ชัดเจนด้วยค่ะ

๒. อ่านสัณนิษฐาน ก่อนคิดเขียน

เนื่องจากในแต่ละสัปดาห์ มีงานเขียนส่งเข้ามาเป็น
จำนวนมากชิ้นขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยลด
เวลา และลดภาระให้กับอาสาสมัคร ในการเข้ามา
ช่วยกันคัดเลือก และพิสูจน์อักษรของบทความ
ต้องขอรบกวนผู้ส่งบทความ เรียบเรียงงานเขียนตาม
แนวทางดังนี้ด้วยนะคะ

๒.๑ ตรวจทานก่อนถูกผิดให้เรียบร้อย

ก่อนส่งบทความ รบกวนผู้เขียนทุกท่านช่วยตรวจทาน
ให้แน่ใจก่อนนะคะว่า ไม่มีจุดไหนพิมพ์ตกหล่น พิมพ์
เกิน พิมพ์ผิดพลาด หรือเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้อง ผ่าน
สายตาของผู้เขียนแล้ว

หากไม่แน่ใจตัวสะกดของคำไหน สามารถตรวจสอบ
ได้จากที่นี่เลยคะ

เว็บเครือข่ายพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน

<http://rirs3.royin.go.th/ridictionary/lookup.html>

๒.๒ จัดรูปแบบตามหลักงานเขียนภาษาไทย
เพื่อให้ทุกบทความมีลักษณะของการจัดพิมพ์ที่
สอดคล้องกัน ขอให้การจัดรูปแบบในลักษณะดังนี้
นะคะ

- ▶ **เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมาย
ตกใจ (!)**
เขียนติดตัวหนังสือด้านหน้า และวรรคด้านหลัง
เช่น “อ้าว! เธอไม่ได้ไปกับเขาหรือหหรือ? ฉันท
นึกว่าเธอไปด้วยเสียอีก”
- ▶ **การตัดคำเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่**
สำหรับคนที่นิยมเขียนแบบเคาะ [Enter] เพื่อ
ตัดขึ้นบรรทัดใหม่ แทนการรบกวนคำอัตโนมัติของ
โปรแกรมคอมพิวเตอร์ อยากให้ช่วยดูการตัด
คำด้วยนะคะว่าตัดได้อย่างเหมาะสม คืออ่าน
ได้สโลน ไม่สะดุด ไม่แยกคำ หรือไม่ขึ้นบรรทัด
ใหม่ผ่ากลางวลีที่ควรอ่านต่อเนื่องกัน โดยไม่
จำเป็น เช่น

“ฉันไม่ขอให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่าลกรรม
ข้อถามนั้นหนักไม่ใช่เล่น”

“ฉันไม่ขอให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่า
ลกรรมข้อถามนั้นหนักไม่ใช่เล่น” (อ่านง่ายกว่าค่ะ)
หรือดูหลักเกณฑ์อื่น ๆ ได้จากที่นี่เพิ่มเติมด้วยก็ได้ค่ะ

ราชบัณฑิตยสถาน > หลักเกณฑ์ต่าง ๆ

<http://www.royin.go.th/th/profile/index.php>

๒.๓ ความถูกต้องของฉันทลักษณ์สำหรับชิ้น งานร้อยกรอง

สำหรับท่านที่แต่งร้อยกรองเข้ามาร่วมในคอลัมน์
กวีกรรม ขอให้ตรวจทานให้แน่ใจสัณนิษฐานนะคะว่า
บทกลอนนั้น ถูกต้องตามฉันทลักษณ์แล้วหรือยัง จะ
ได้ช่วยกันใส่ใจและเผยแพร่แต่ในสิ่งที่ถูกต้องให้ผู้อื่น
กันคะ

คุณผู้อ่านสามารถตรวจสอบ หรือหาความรู้เพิ่มเติม
เกี่ยวกับฉันทลักษณ์ของกวีไทยได้จากที่นี่ด้วยนะคะ

ร้อยกรองของไทย

(โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย)

<http://thaiarc.tu.ac.th/poetry/index.html>

๒.๔ ความยาวของบทความ และการจัดย่อหน้า
ปกติแล้วเราไม่จำกัดความยาวของชิ้นงานในทุกคอลัมน์ค่ะ แต่ก็อยากให้ผู้เขียนใช้ดุลยพินิจดูด้วยค่ะว่าความยาวประมาณใดน่าจะเหมาะสม โดยลองดูจากบทความที่ลงในเล่ม และลองเทียบเคียงความรู้สึกในฐานะผู้อ่านดูนะคะ

สำหรับเรื่องสั้น หรือนวนิยาย ที่อาจมีความยาวมากกว่าบทความอื่น ๆ และมีการเปลี่ยนฉากอยู่บ้าง อย่าลืมเบรกสายตาผู้อ่าน โดยการขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อถึงจุดหนึ่ง ๆ ของเรื่องที่เหมาะสมด้วยนะคะ เพราะการเขียนเป็นพริด เห็นแต่ตัวหนังสือติด ๆ กันลงมายาว ๆ จะลดทอนความน่าอ่านของบทความไปอย่างน่าเสียดายค่ะ

หากบทความใด อ่านยาก ๆ หรือมีจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขเยอะมาก ๆ ทางทีมงานอาจจะต้องขออนุญาตเก็บไว้เป็นอันดับหลัง ๆ ก่อนนะคะ

๓. ส่งบทความได้ที่ไหน อย่างไร

๓.๑ กระดานส่งบทความ

เมื่อเขียน อ่านทาน และตรวจทาน บทความพร้อมส่งเรียบร้อยแล้ว งานเขียนทุกชิ้น สามารถโพสต์ส่งได้ที่กระดาน “ส่งบทความ” ได้เลยนะคะ ที่:

<http://dungtrin.com/forum/viewforum.php?f=2>

โดยหัวข้อกระทู้ ขอให้ใช้ฟอร์แมตลักษณะนี้นะคะ

(ชื่อคอลัมน์) ชื่อเรื่อง โดย ชื่อผู้แต่ง

เช่น

(สัพเพเหระธรรม) เทพธิดาโรงงาน โดย คนไกลวัด

(ธรรมะปฏิบัติ) เส้นทางปฏิบัติ 1 โดย sotima

(ของฝากจากหมอ) เครียดได้...แต่อย่านาน โดย หมออดิ

เพื่อช่วยให้ทีมงานสามารถจัดหมวดหมู่ของชิ้นงาน

ได้เร็วขึ้นค่ะ

๓.๒ แนบไฟล์ Word มาด้วยทุกครั้ง

หากแปะเนื้อความลงในกระทู้เลย ฟอร์แมตต่าง ๆ เช่น ตัวหนา ตัวบาง ตัวเอียง จะหายไปค่ะ เพื่อความสะดวก รบกวนทุกท่านแนบไฟล์ Word ที่พิมพ์ไว้มาด้วยนะคะ (ในหน้าโพสต์ จะมีปุ่ม Browse ให้เลือก Attach File ได้เลยค่ะ)

ใครมีรูปประกอบ ก็ Attach มาด้วยวิธีเดียวกันนี้นะคะ

และหากไฟล์มีขนาดใหญ่ ทำเป็น zip เสียก่อน ก็จะช่วยประหยัดพื้นที่ได้ไม่น้อยค่ะ

๔. ส่งแล้วจะได้อะไรไหม

ปกติแล้ว เวทีแห่งนี้เป็นเวทีที่เปิดกว้าง หากบทความนั้น ให้เนื้อหาสาระที่เป็นไปเพื่อเกื้อกูลกันในทางสว่าง และเป็นแนวทางที่ตรงตามแนวทางคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านจากผู้จริงในด้านที่เชี่ยวชาญ ก็จะได้รับรางวัลแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ รวมถึงความยากง่ายในการอ่านพิจารณาบทความ การแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ ในงานพิสูจน์อักษร หากเป็นไปอย่างคล่องตัว ก็จะช่วยให้พิจารณาชิ้นงานได้ง่ายขึ้นด้วยค่ะ

แต่หากบทความใด ยังไม่ได้รับคัดเลือกให้ลง ก็อย่าเพิ่งหมดกำลังใจนะคะ วันหนึ่ง คุณอาจรู้อะไรดี ๆ และเขียนอะไรดี ๆ ในมุมที่ใครยังไม่เห็นเหมือนคุณอีกก็ได้ค่ะ :)

และถ้าอยากเริ่มต้นการเป็นนักเขียนธรรมะที่ดี ก็ลองติดตามอ่านคอลัมน์ เขียนให้คนเป็นเทวดา ที่คุณ ‘ดังตฤณ’ มาช่วยเขียนเป็นนักเขียนประจำให้ทุกสัปดาห์ดูนะคะ

ขออนุโมทนาในจิตอันมีธรรมเป็นทานของท่านนะคะ

ธรรมะใกล้ตัว
dharma at hand

มาร่วมเป็นอีกหนึ่งกำลัง ที่ช่วยสร้างภาพใหม่ให้กับพระพุทธศาสนา
ด้วยการร่วมส่งบทความ ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ท้ายเล่ม หรือที่
<http://dungtrin.com/dharmaathand/>